

EGW

Notities

2014-2

Christus en Zijn Wet

**Supplement bij de volwassen les in de
Sabbatschool
Apr-mei-jun 2014**

Inhoud:

2^e kwartaal 2014 - Christus en Zijn wet

les	sabbat	onderwerp	blz.
1.	29 mrt	- Wetten in de tijd van Christus	3
2.	05 apr	- Christus en de wet van Mozes	8
3.	12 apr	- Christus en godsdienstige tradities.....	13
4.	19 apr	- Christus en de wet in de Bergrede.....	17
5.	26 apr	- Christus en de Sabbat	22
6.	03 mei	- De dood van Christus en de wet	27
7.	10 mei	- Christus, het einde van de wet	32
8.	17 mei	- De Wet van God en de wet van Christus	38
9.	24 mei	- Christus, de wet en het evangelie	43
10.	31 mei	- Christus, de wet en de verbonden	48
11.	07 jun	- De apostelen en de wet	53
12.	14 jun	- De Kerk van Christus en de wet.....	58
13.	21 jun	- Het Koninkrijk van Christus en de wet	63

EGW Notities

Een supplement als een Bijbelstudiehulp bij de volwassen Sabbatschoollessen, bestaande uit relevante citaten uit de boeken van Ellen White.

Nederlandse vertaling en vrije distributie, met toestemming van de oorspronkelijke uitgevers. Kopierechten[®] bij Pacific Press[®] Publishing Association.

De Engelse editie – EGW Notes - kan besteld worden bij de plaatselijke Adventist Book Center of via Pacific Press.

Nederlandse uitgave van: **Promise Ministry[®]**

Contact: info@promiseministry.nl

U mag dit digital document vrij verspreiden, u mag het kopiëren voor eigen gebruik. Als u voor anderen kopieert, mag u er niet meer voor vragen dan de kopieerkosten. Dit document is niet voor verkoop.

1. Wetten in de tijd van Christus

Sabbatmiddag, 29 maart

Jezus zeide tot hem: Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand. Mattheüs 22:37

Degene bij wie de liefde van God is uitgestort in zijn hart, zal de reinheid en liefde weerspiegelen die in Jehova zijn en die Christus vertegenwoordigde in onze wereld. Wie de liefde van God in zijn hart heeft, heeft geen vijandigheid tegen de wet van God, maar geeft gewillige gehoorzaamheid aan alle geboden en dit maakt iemand tot een christen. Wie God boven alles liefheeft, zal liefde openbaren naar zijn medemensen, die God toebehoren door zowel schepping als verlossing. Liefde is de vervulling van de wet en het is de plicht van ieder kind van God om gehoorzaam te zijn aan Zijn geboden...

De wet van God, die volmaakte heiligheid is, is de enige ware maatstaf van het karakter. Liefde komt tot uiting door gehoorzaamheid, en volmaakte liefde drijft de vrees uit. Zij die God liefhebben, hebben het zegel van God in hun voorhoofden en doen de werken van God. Wisten allen die zeggen christenen te zijn maar wat het wil zeggen om God in de praktijk lief te hebben ... Zij zouden dan de oneindige heiligheid van God enigszins beseffen, wetende dat Hij hoog en verheven is, en dat de zoom van Zijn heerlijkheid de tempel vult. Zij zouden een krachtige invloed op het leven en het karakter van de mensen om hen heen hebben, dat als een zuurdeeg zou werken onder de menigte, mensen veranderend door de macht van Jezus Christus. Verbonden met de bron van kracht zouden zij nooit hun levengevende invloed kwijt raken, maar steeds toenemen in kracht.

Liefde voor God moet een levend beginsel zijn, dat ten grondslag ligt aan elke daad en ieder woord en gedachte. Als wij er in de kracht van Christus naar streven om deze toewijding vol te houden, zullen wij dagelijkse omgang met God hebben...

De beginselen van Gods wet zullen in ons hart blijven en onze daden beheersen. Dan zal het voor ons net zo vanzelfsprekend zijn om te streven naar reinheid en heiligheid, de geest en het voorbeeld van de wereld te mijden en te trachten allen om ons heen goed te doen, als voor de engelen in heerlijkheid om de zending van liefde uit te voeren die hun is toegewezen. - *Sons and Daughters of God*, p. 51.

Zondag 30 maart: De Romeinse Wet

Engelen zien op de vermoeide reizigers, Jozef en Maria, op weg naar de stad van David, om ingeschreven te worden volgens het decreet van Keizer Augustus. Jozef en Maria werden hier door Gods voorzienigheid gebracht, want dit was de plaats, voorgezegd door de profetie, waar Christus zou worden geboren. Zij zoeken een rustplaats bij de herberg, maar worden afgewezen omdat er geen plaats is. De rijken en geëerden zijn verwelkomd en vinden er verfrissing en plaats, terwijl deze vermoeide reizigers gedwongen worden om hun toevlucht te zoeken in een ruw gebouw waar de stomme beesten schuilen. - *Review and Herald, December 17, 1872*.

Ten tijde van de geboorte van Christus ergerde het volk zich aan de heerschappij van zijn vreemde meesters en werd het verscheurd door inwendige strijd. Men had de joden toegestaan een vorm van eigen bestuur te handhaven, maar niets kon het feit verbergen dat zij gebukt gingen onder het juk van de Romeinen; niets kon hen verzoenen met de beperkingen die aan hun macht waren gesteld. De Romeinen eisten het recht op om de hogepriester aan te stellen of af te zetten en dit ambt werd vaak verkregen door bedrog, omkoperij of zelfs moord. Op deze wijze werd het priesterschap steeds meer verdorven. Toch bezaten de priesters nog grote macht en zij gebruikten deze voor zelfzuchtige en geldzuchtige doeleinden. Het volk was overgeleverd aan hun genadeloze eisen en moest ook aan de Romeinen zware belastingen opbrengen. Deze gang van zaken veroorzaakte alom ontevredenheid. Oproer onder het volk kwam veelvuldig voor. Hebzucht en geweld, wantrouwen en geestelijke onverschilligheid verteerden het hart van het volk. - *Jezus, De Wens der Eeuwen*, p. 20.

De spionnen hadden verwacht dat Jezus een rechtstreeks antwoord op hun vraag zou geven, hetzij bevestigd of ontkennend, als Hij zou zeggen: Het is onwettig de keizer belasting te geven, zou Hij bij de Romeinse gezaghebbers worden aangeklaagd en aangehouden worden als iemand die aanspoorde tot opstand. Als Hij zou zeggen dat het juist was de belasting te betalen, zouden zij Hem bij het volk aanklagen als iemand die tegen Gods wet was. Nu echter voelden zij zich verslagen en beschaamd. Hun plannen waren mislukt. De beknopte manier waarop hun vraag was beantwoord, bood geen gelegenheid om verder nog iets te zeggen.

Christus had de vraag niet ontweken, maar een eerlijk antwoord daarop gegeven. Terwijl Hij de Romeinse munt, waarop naam en beeltenis van de keizer waren geslagen, in de hand hield, zei Hij, dat aangezien zij leefden onder de bescherming van de Romeinse macht, zij aan die macht de steun moesten verlenen die geëist werd, zolang deze niet in strijd was met een hogere plicht. Maar hoewel ze vreedzaam aan de wetten van het land onderdanig moesten zijn, had God in de eerste plaats recht op hun trouw.

De woorden van de Heiland, "Geeft... Gode wat Gods is," hielden een streng verwijt in tegen de samenzwerende joden. Als zij aan God trouw waren gebleven, zouden zij nooit een verslagen volk zijn geworden, onderworpen aan een vreemde macht. Boven Jeruzalem zou geen Romeins vaandel hebben gewapperd, in haar poorten had geen Romeinse schildwacht gestaan en geen Romeinse stadhouder zou binnen haar muren hebben geheerst. Het joodse volk betaalde nu de boete voor haar afvalligheid van God. – *Jezus, De Wens der Eeuwen*, p. 498

Maandag, 31 maart: De Wet van Mozes – Burgerlijk

Christus kwam om iedere letter van Gods wet te vervullen en zelfs de voorschriften en ceremonieën van de instellingen van Mozes in acht te nemen. Tegelijkertijd kwam Hij om een verandering tot stand te brengen en om alle dingen nieuw te maken. De wet van God was door de joodse leraars verdraaid. De ijverigste verdedigers van de wet waren zelf overtreders. - *Manuscript Releases, vol. 18, p. 116.*

De prediking van Johannes had zulk een indruk gemaakt op het volk dat de aandacht van de godsdienstige leiders erdoor werd getrokken. Het gevaar voor opstand maakte dat iedere samenshoring van het volk met argwaan door de Romeinen werd gadeslagen. Alles wat wees op een opstand van het volk wekte de vrees van de joodse leiders. Johannes had het gezag van het Sanhedrin niet erkend door hun geen goedkeuring voor zijn werk te vragen. Hij had zowel oversten als volk, Farizeeën en Sadduceeën bestraft. Toch volgde het volk hem graag. De belangstelling in zijn werk scheen steeds toe te nemen. Hoewel Johannes zich niet aan het Sanhedrin had onderworpen, meenden zij toch, dat hij als leraar onder hun rechtsgezag stond.

Dit lichaam (Sanhedrin) bestond uit leden van de priesterschap en uit de voornaamste oversten en leraars van het volk. Als regel was de hogepriester voorzitter. Alle leden waren oudere mannen, hoewel niet direct bejaard. Zij waren geleerd, niet alleen in de joodse godsdienst en geschiedenis, maar ook in algemene kennis. Ze moesten zonder lichaamsgebreken zijn, gehuwd zijn en kinderen hebben, omdat ze dan meer dan anderen menselijk zouden zijn en begrip zouden tonen. Ze kwamen gewoonlijk samen in een ruimte die met de tempel te Jeruzalem verbonden was. In de dagen van joodse onafhankelijkheid was het Sanhedrin het opperste gerechtshof van het volk en bezat het zowel wereldlijk als geestelijk gezag. Hoewel het nu aan de Romeinen ondergeschikt was, oefende het toch nog een machtige invloed uit in burgerlijke en godsdienstige aangelegenheden. – *Jezus de Wens der Eeuwen* 100

Kort nadat zij (Christus en de discipelen) in de stad waren gekomen, kwam de ontvanger van de tempelgelden naar Petrus toe en vroeg: "Betaalt uw Meester het hoofdgeld niet?" Dit hoofdgeld was geen burgerlijke belasting maar een godsdienstige bijdrage, die iedere jood jaarlijks moest betalen voor het onderhoud van de tempel. Weigeren het hoofdgeld te betalen zou gezien worden als ontrouw jegens de tempel, naar de mening van de rabbi's een

doodzonde. De houding van de Heiland tegenover de wetten der rabbi's en zijn onomwonden berispingen van de verdedigers van de overlevering verschafte een voorwendsel voor de beschuldiging dat Hij een eind wilde maken aan de tempeldienst. Nu zagen zijn vijanden een kans Hem in een ongunstig daglicht te plaatsen. De ontvanger van het hoofdgeld wilde hen daarbij graag helpen.

Petrus zag in de vraag van de ontvanger een verdachtmaking aan het adres van Christus in diens trouw aan de tempel. Vol ijver voor de eer van zijn Meester antwoordde hij haastig dat Jezus het hoofdgeld betaalde, zonder Hem te raadplegen,. – *Jezus de Wens der Eeuwen* 359,360

Dinsdag 1 april: De Wet van Mozes – Ceremonieel

Gods volk, dat Hij zijn bijzondere schat noemt, was bevoorrecht met een dubbele wetgeving: de morele en de ceremoniële. Het ene wees terug naar de schepping om de levende God in gedachte te houden, Die de wereld heeft gemaakt en wiens aanspraken bindend zijn voor alle mensen in elke bedeling, en die in alle eeuwigheden zal blijven bestaan. Het andere werd gegeven vanwege de overtreding van de morele wet. De gehoorzaamheid daaraan bestond uit offeranden en offergaven die wezen op een toekomstige verlossing. Zij zijn duidelijk en gescheiden van elkaar. Vanaf de schepping was de morele wet een onmisbaar onderdeel van het goddelijke plan en hij was zo onveranderlijk als God zelf. De ceremoniële wet was er om te voldoen aan een bepaald doel in Christus' plan voor de redding van de mensen. De typische diensten van offeranden werd ingesteld opdat de zondaar daarin het grote Offer, Christus, zou onderscheiden. Maar de joden waren zo verblind door hoogmoed en zonde dat maar weinigen verder konden zien dat de dood van dieren als een verzoening voor zonden. Toen Christus, naar Wie al deze offeranden heenwezen, kwam, konden ze Hem niet onderscheiden. De ceremoniële wet was heerlijk, het was de voorziening door Jezus Christus in samenspraak met Zijn Vader gemaakt, om te helpen bij de redding van het menselijke geslacht. De hele inrichting van de typische diensten was gebaseerd op Christus. Adam zag Christus voorafgebeeld in het onschuldige dier dat de straf van zijn overtreding van de wet van Jehova onderging.

De wet van typen wees vooruit op Christus. Alle hoop en geloof was op Christus gericht totdat het type het anti-type ontmoette in Zijn dood. De voorschriften en verordeningen die de plicht van de mens ten opzichte van zijn naaste aanduiden, waren vol belangrijk onderricht. Zij beschreven en vereenvoudigden de beginselen van de morele wet met de bedoeling godsdienstige kennis te vermeerderen en Gods uitverkoren volk apart en gescheiden van heidense volken te bewaren.

De voorschriften met betrekking tot huwelijk, erfenis en nauwgezette rechtvaardigheid in de omgang met elkaar, waren anders en tegengesteld aan de gebruiken en gewoonten van andere volken en waren door God bedoeld om Zijn volk gescheiden te houden van andere volken. De noodzaak hiervan om te voorkomen dat Gods volk als de andere volken zou worden, die geen liefde en vrees voor God hadden, is hetzelfde in deze verdorven tijd nu de overtreding van Gods wet algemeen voorkomt en afgoderij wijdverspreid is. Als het vroegere Israël zulke beveiliging nodig had, dan hebben wij het nog veel meer nodig om ons ervan te weerhouden volledig verward te raken met de overtreders van Gods wet. De harten van de mensen zijn geneigd van God af te wijken en er is een noodzaak voor beteugeling en discipline. - *Review and Herald, May 6, 1875.*

De joodse ceremoniële wet is verdwenen. De tempel is verwoest. Jeruzalem werd overgegeven voor vernietiging. Maar de wet van de Tien Geboden leeft en zal leven in alle eeuwigheid. De noodzaak voor de diensten van offeranden en offergaven hield op toen het type het anti-type ontmoette in de dood van Christus. In Hem bereikte de schaduw de werkelijkheid. Het Lam van God was een volkomen en volmaakte offer. Typen en schaduwen, offeranden en offergaven hadden geen waarde na de dood van Christus aan het kruis, maar Gods wet was niet gekruisigd samen met de Heiland. Als dat zo zou zijn dan zou Satan alles bereikt hebben wat hij in de hemel trachtte te bereiken. Vanwege deze poging werd hij uit de hemelse hoven geworpen en nu misleidt hij de mensen met betrekking tot

Gods wet. Maar deze wet zal zijn verheven karakter behouden zolang de troon van Jehova bestaat. Christus kwam om deze wet te leven en Hij zei: "Ik heb de geboden van Mijn Vader in acht genomen." - *Review and Herald, October 10, 1899.*

Woensdag 2 april: De Rabbijnse wet

Hij zat aan de tafel van de tollenaars als een geëerde gast, door Zijn sympathie en beleefde vriendelijkheid toonde Hij dat Hij de menselijke waardigheid erkende, en men verlangde ernaar Zijn vertrouwen waardig te worden. Op hun dorstige harten vielen Zijn woorden met zegenende, levengevende kracht. Nieuwe impulsen werden gewekt en voor deze uitgeworpenen van de maatschappij werd de mogelijkheid van een nieuw leven geopend.

Ofschoon Hij een jood was, mengde Hij zich vrijelijk tussen de Samaritanen en hief daarmee de farizeïsche gewoonten van het volk op. Tegen hun vooroordelen in, accepteerde Hij de gastvrijheid van dit verachte volk. Hij sliep onder hun dak, at bij hen aan tafel – at van het voedsel door hun handen bereid en opgediend – leerde in hun straten, en behandelde hen met buitengewone vriendelijkheid en hoffelijkheid. En terwijl Hij hun harten tot Zich trok door banden van menselijk medeleven, bracht Zijn goddelijke genade hun het heil dat de joden verworpen hadden. – *Karaktervorming 5*

Alles wat God gebiedt, is belangrijk. Christus erkende het geven van de tienden als een plicht, maar Hij liet zien dat dit geen verontschuldiging was voor het verwaarlozen van andere plichten. De Farizeeën waren heel nauwgezet in het betalen van tienden van tuinkruiden, zoals munt, dille en komijn. Dit kostte hen weinig en bezorgde hen tegelijk de naam dat ze nauwgezet en heilig waren. Terzelfdertijd zetten hun nodeloze beperkingen het volk onder druk en vernietigde de eerbied voor het heilig stelsel dat God zelf had gegeven. Zij hielden de gedachten van de mensen bezig met onbelangrijke verschillen en wendden de aandacht af van de belangrijkste waarheden. De gewichtigste dingen van de wet, oordeel, barmhartigheid en waarheid, werden veronachtzaamd. "Dit moest men doen," zei Christus, "en het andere niet nalaten."

Ook andere wetten waren door de rabbi's op gelijke wijze verdraaid. In de wetten van Mozes was het verboden iets te eten wat onrein was. Het gebruik van varkensvlees en het vlees van sommige andere dieren was verboden, omdat daardoor het bloed verontreinigd kon worden en het leven kon worden verkort. Maar de Farizeeën lieten het daar niet bij. Zij gingen tot onverantwoorde uitersten. De mensen moesten bijvoorbeeld het water dat zij dronken, zeven, voor het geval daarin ook maar het kleinste insect zou kunnen zijn dat tot de onreine dieren werd gerekend. Jezus stelde deze kleinzielige eisen tegenover de grootte van hun werkelijke zonden en zei tot de Farizeeën: "Gij blinde wegwijzers, die de mug uitzeft maar de kameel doorzwelgt." – *Jezus de Wens der Eeuwen 511*

Voor ons liggen tijden waarin de mensen beproefd zullen worden en er zal behoefte zijn aan waakzaamheid, aan de juiste vorm van vasten. Dit zal niet lijken op het vasten van de Farizeeën. Hun perioden van vasten waren gelegenheden van uiterlijk vertoon. Zij verootmoedigden hun harten niet voor God. zij waren vol bitterheid, nijd, boosaardigheid, twist, zelfzucht en eigengerechtigheid. Hoewel hun hoofden gebogen waren in voorgewende vernedering, waren ze hebzuchtig, vol zelfverachting en eigenbelang. Zij hadden een verdrukkende, veeleisende, trotse geest.

In de joodse dienst was alles verkeerd uitgelegd en onjuist toegepast. Het doel van de offerdiensten was verdraaid. Deze moesten Christus en Zijn werk voorstellen, opdat de wereld bij Zijn komst in het vlees in Hem God zou herkennen en Hem zou aannemen als de Verlosser der wereld. Maar hun gebrek aan een echte dienst uit het hart voor God had de Joden verblind voor de kennis van God. Nauwgezetheid, vormen en overleveringen vormden het geheel van hun godsdienst. – *Bijbelcommentaar 315*

Donderdag 3 april: De Morele Wet

De joden hadden als natie hun kennis van het karakter van God verloren toen Jezus naar deze aarde kwam. Terwijl ze beweerden het meest verheven te zijn van alle volken, bemerkten zij de geboden van God niet en brachten die ook niet in praktijk. Zij weerspiegelden geen liefde, wat het karakter van God is. Niemand kan werkelijk rechtvaardig zijn tenzij zijn ziel het beeld van God weerspiegelt, en liefde openbaart voor alle naties, stammen, talen en volken. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe." Als uw naam alleen maar opgenomen is in de kerkelijke administratie en u aan de uiterlijke plichten van de godsdienst voldoet, zal dat u geen kind van God maken, want de vorm alleen heeft geen waarde. Het zijn de reinen van hart die God zullen zien in Zijn ware karakter, als een God van liefde. Hij die de liefde van God in zijn hart uitgestort heeft, zal de reinheid en liefde die in Jehova zijn en die Christus in onze wereld vertegenwoordigde, weerspiegelen. Hij die de liefde van God in zijn hart heeft, heeft geen vijandschap tegen de wet van God, maar geeft gewillige gehoorzaamheid aan alle geboden en dit maakt iemand tot een christen. Wie God boven alles liefheeft zal liefde openbaren naar zijn medemensen, die God toebehoren door zowel schepping als verlossing. Liefde is de vervulling van de wet en het is de plicht van ieder kind van God om gehoorzaam te zijn aan Zijn geboden.

Iedereen is verantwoording schuldig aan God naar de mate van vermogens en talenten die hij heeft ontvangen. Zij die nu hun proeftijd hebben om te zien of ze al dan niet burgers van Gods koninkrijk zullen zijn, moeten nu worden beproefd en getoetst. Zij die God liefhebben in geest en in waarheid, zullen uitgeroepen worden tot geschikte burgers van het hemelse koninkrijk. De wet van God, die volmaakte heiligheid is, is de enige ware maatstaf van het karakter. Liefde wordt uitgedrukt door gehoorzaamheid, en volmaakte liefde drijft alle vrees uit. Zij die God liefhebben, hebben het zegel van God in hun voorhoofden en zij werken de werken Gods. Wisten allen die zeggen christenen te zijn maar wat het wil zeggen om God lief te hebben in de praktijk. Dan zouden zij voortdurend het besef hebben van de heiligheid van de naam en het karakter van Jezus Christus en zij zouden één zijn met Christus, zoals Hij één is met de Vader. Zij zouden dan hun verantwoordelijkheden beter beseffen en zouden de leer van Christus, onze Heiland, aandoen. Zij zouden de oneindige heiligheid van God enigszins beseffen, wetende dat Hij hoog en verheven is en dat de sleep van Zijn heerlijkheid de tempel vervult. Zij zouden een krachtige invloed op het leven en het karakter van de mensen om hen heen hebben, dat als een zuurdeeg zou werken onder de menigte, mensen veranderend door de macht van Jezus Christus. Verbonden met de bron van kracht zouden zij nooit hun levengedevende invloed kwijt raken, maar steeds toenemen in doeltreffendheid, altijd overvloedig in het werk van de Here. - *The Youth's Instructor, July 26, 1894.*

Wanneer wij nauw met Jezus verbonden zijn in welwillendheid zal Hij zijn liefde meedelen en dit zal uitwerken in liefdevolle daden, in teder medelijden voor anderen. Wanneer wij God niet boven alles liefhebben, zullen wij zeker onze naasten niet liefhebben als onszelf. Als u God liefheeft met heel uw hart, macht, geest, ziel en kracht zult u als een levende stroom in de woestijn zijn voor allen om u heen. Er zullen geen twijfels worden uitgesproken, geen onkruid zal worden gezaaid in uw voorstellen. U zult niet tevreden zijn met een magere ervaring. U zult samen met Paulus zeggen: "Niet, dat ik het reeds zou verkregen hebben of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag ernaar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ik ook door Christus Jezus gegrepen ben. Broeders, ik voor mij acht niet, dat ik het reeds gegrepen heb, maar één ding (doe ik): vergetende hetgeen achter mij ligt en mij uitstreckende naar hetgeen vóór mij ligt, jaag ik naar het doel, om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus." - *Signs of the Times, September 22, 1890.*

Vrijdag 4 april: Aanvullend te lezen

Testimonies, vol. 1, pp. 201–204.

2. Christus en de wet van Mozes

Sabbatmiddag, 5 april

De Here redt zondaars niet door het afschaffen van Zijn wet, het fundament van Zijn regering in de hemel en op aarde. God is een Rechter, een bewaker van rechtvaardigheid. Iedere overtreding van Zijn wet, zelfs in de kleinste bijzonderheid, is zonde. God kan Zijn wet niet opheffen, Hij kan het kleinste onderdeel niet weg doen om zonde te vergeven. De rechtvaardigheid en de morele voortreffelijkheid van de wet moeten worden gehandhaafd en gerechtvaardigd voor het hemelse universum. En die heilige wet kon niet worden gehandhaafd tegen een lagere prijs dan de dood van de Zoon van God.

Christus droeg de zonde in de plaats van de mens, opdat de zondaar nog een proeftijd zou krijgen met al zijn mogelijkheden en voordelen. Johannes zegt: "Ieder, die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid, en de zonde is wetteloosheid. En gij weet, dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde. Een ieder, die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend." 1 Joh. 3: 4-6.

Toen Christus de Bergrede uitsprak, waren de Farizeeën aanwezig en letten op ieder woord. De Heiland kende hun harten, Hij wist dat zij zich wapenden om licht te weerstaan. Hun vooroordeel tegen Hem nam in kracht toe. Zij zeiden in hun harten: "Hij schaft de wet af. Wij zullen die leer niet toelaten." Maar terwijl zij hun woede opkropten, hoorden zij tot hun verbazing het antwoord op hun onuitgesproken gedachten: "Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied. Wie dan één van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen." Matt. 5: 17-19. - *Review and Herald, November 15, 1898.*

Zondag 6 april: Besnijdenis en Toewijding

Ongeveer veertig dagen na de geboorte van Christus brachten Jozef en Maria Hem naar Jeruzalem om Hem voor te stellen aan de Here en een offer te brengen. Dit was in overeenstemming met de joodse wet. Als plaatsvervanger van de mens moest Christus de wet in ieder onderdeel nakomen. Hij was reeds onderworpen aan de plechtigheid van deze besnijdenis, als teken van zijn gehoorzaamheid aan de wet.

Als offerande voor de moeder eiste de wet een éénjarig lam als brandoffer en een jonge duif of tortelduif als zondoffer. Maar de wet had erin voorzien dat wanneer de ouders te arm waren om een lam te brengen, twee tortelduiven of twee jonge duiven konden worden aanvaard, de ene als brandoffer, de andere als zondoffer.

De offeranden die aan de Here werden gebracht, moesten zonder gebrek zijn. Zij stelden Christus voor en hieruit kunnen we opmaken dat Jezus vrij was van lichamelijke gebreken. Hij was zelf het "onberispelijk en vlekkeloos lam." 1 Petr. 1: 19. Zijn lichaam werd niet gekenmerkt door enig gebrek, maar was sterk en gezond. Heel zijn leven heeft Hij overeenkomstig de wetten van de natuur geleefd. Zowel naar lichaam als naar geest was Hij een voorbeeld van wat Gods doel is met de gehele mensheid door gehoorzaamheid aan zijn wetten.

Het opdragen van de eerstgeborene had zijn oorsprong in de vroegste tijden. God had beloofd de Eerstgeborene des hemels te geven om de zondaar te redden. Deze gave werd in ieder gezin erkend door het opdragen van de oudste zoon. Hij moest als priester worden gewijd, als vertegenwoordiger van Christus onder de mensen. - *Jezus, de Wens der Eeuwen blz. 32*

"Heeft Mozes u niet de wet gegeven? En niemand van u doet de wet. Waartoe tracht gij Mij te doden?" Joh. 7: 19. Deze scherpe terechtwijzing raakte het schuldige geweten van de Farizeeën en leiders, maar het maakte hun woede alleen maar groter. Dat deze eenvoudige

man voor het volk durfde te staan en de verborgen zonden van hun leven openbaren, scheen een ongelofelijk grote aanmatiging. Maar de leiders wilden hun kwade bedoelingen voor het volk verbergen en ontweken de woorden van Jezus, roepende: "Gij zijt bezeten; wie tracht U te doden?" vers 20. Met deze woorden wilden zij insinueren dat alle wonderbaarlijke werken van Jezus afkomstig waren van een boze geest. Zij wilden de aandacht van het volk ook afleiden van Jezus' woorden die hun voornemen openbaarden om zijn leven te nemen.

Maar "Jezus antwoordde en zeide tot hen: Eén werk heb Ik verricht en gij verwondert u allen. Daarom: Mozes heeft u de besnijdenis gegeven – niet, dat zij van Mozes komt, maar van de vaderen – en gij besnijdt een mens op sabbat." Vers 21, 22. Jezus wees op zijn genezing van de man op sabbat en toonde aan dat het in overeenstemming was met de sabbatswet. Hij zinspeelde ook op het gebruik onder de joden van het besnijden op sabbat. Als het wettig was om iemand te besnijden op de sabbat, dan moest het zeker goed zijn om de lijdenden te verlichten, "een gehele mens gezond te maken op de sabbat." Hij vroeg hen: "Oordeelt niet naar het aanzien, maar oordeelt met een rechtvaardig oordeel." Vers 24. De vrijmoedigheid waarmee Jezus Zichzelf verdedigde en de geest van de wet uitlegde, bracht de leiders tot zwijgen en velen die Hem gehoord hadden zeiden: "Is deze het niet, die zij trachten te doden? En zie, Hij spreekt vrijuit en zij zeggen Hem niets. Zouden waarlijk onze oversten hebben ingezien, dat deze de Christus is?" vers 25, 26. Velen die in Jeruzalem woonden en wisten van de bedoelingen van het Sanhedrin tegen Jezus, waren ingenomen met de leer die Hij onderwees en met Zijn zuivere en waardige houding en zij waren geneigd Hem aan te nemen als de Zoon van God. - *Pamphlet: Redemption: or the First Advent of Christ With His Life and Ministry, pp. 86, 87.*

Maandag 7 april: Joodse Feesten

Jezus, Degene die gewond was vanwege onze overtredingen, geslagen vanwege onze zonden, door wiens striemen wij worden genezen, de Lastendrager van de zonden van de hele wereld, stond te midden van een grote vergadering die samen gekomen waren om het Loofhuttenfeest te vieren. Mensen van dichtbij en van veraf hadden de wonderbaarlijke gebeurtenissen gevierd die plaats gevonden hadden door het werk van God op hun reis in de woestijn. De mensen waren opgesteld aan beide zijden van de witmarmeren trap van de tempel en hun liederen hadden luid en helder geklonken, begeleid door muziekinstrumenten. De grote menigte mensen zong het refrein, terwijl zij hun palm- en mirtentakken wuifden. Van dichtbij en veraf, in de tenten en op de berghellingen voegden stemmen zich bij het gezang. De priesters bliezen steeds weer opnieuw op hun zilveren trompetten en overall tussen de gemeente hadden de wachters, die antwoord gaven, de tonen van de trompetten weerkaatst. De priesters hadden de ceremonie verricht van het brengen van water uit het bad Siloam. Het volk had heel de nacht gestaan, gelopen, gezongen en geroepen en er begon een reactie te komen. Zij waren uitgeput door de geestdrift van hun feesten.

"En op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien." vers 37, 38. De woorden die uit de goddelijke mond kwamen maakten een diepe indruk op het volk en velen van hen beseften toen hun geestelijke nood. De taferelen van het feest dat zich had afgespeeld waren nog vers in hun gedachten en gaven een bijzondere betekenis aan Zijn woorden. De Heilige Geest toonde het symbool voor hen, totdat zij daarin het aanbod van de onschatbare gave van verlossing zagen. De uitnodiging paste bij de gebeurtenis en maakte met geestelijke kracht indruk op ieder hart, terwijl de stem van Christus boven de menigte op het tempelplein en buiten het plein in luide, duidelijke woorden klonk. Zijn woorden oefenden een aantrekkende kracht uit op de vermoeide mensen die dorstig en hongerig naar geestelijk voedsel waren en verlangden naar rust en vrede. Er viel een ernstige stilte op het volk en een overtuiging kwam over hen dat Hij de Zoon van God was. De overtuiging was zo overweldigend dat vooroordelen gestild werden en geloof ontsprong in vele harten. - *Sabbath School Worker, September 1, 1895.*

Jezus kwam naar het huis van Lazarus in Bethanië. Hij was onderweg van Jericho om het Paasfeest in Jeruzalem te vieren en koos deze plaats voor rust en verfrissing. Een menigte mensen ging verder naar de stad, terwijl zij het bericht verspreidden dat Jezus onderweg was naar het feest en dat Hij tijdens de sabbat zou rusten in Bethanië. Deze informatie werd met groot enthousiasme ontvangen door het volk, want het nieuws over de wonderbaarlijke werken van Jezus was overal verspreid, waarvan de laatste en meest verbazingwekkende, de opstanding van Lazarus uit de dood was. Velen stroomden naar Bethanië, sommigen uit nieuwsgierigheid om iemand te zien die opgewekt was uit de dood en anderen omdat hun harten welwillend stonde tegenover Jezus en zij ernaar verlangden Zijn gezicht te zien en Zijn gezegende woorden te horen.

Zij kwamen terug met berichten die de opwindung van de menigte vergrootten. Iedereen was gespannen om Jezus te zien en te horen, wiens bekendheid als profeet over het hele land was verbreid. Er was een algemeen gegons van vragen over wie die wonderbaarlijke Leraar was, waar Hij vandaan kwam, of Lazarus die opgewekt was uit de dood Hem zou vergezellen naar Jeruzalem en of het mogelijk was dat de grote profeet tot koning zou worden gekroond op het feest. De aandacht van het volk werd geheel in beslag genomen door het onderwerp Jezus en zijn wonderbaarlijke werken. - *Signs of the Times, October 9, 1879.*

Dinsdag, 8 april: Jezus in de Tempel

Niet één handeling in het leven van Jezus was onbelangrijk. Iedere gebeurtenis in Zijn leven was ten gunste van Zijn volgelingen in de toekomst. Dit voorval dat Jezus in Jeruzalem achterbleef, leert een belangrijke les aan degenen die in Hem zouden geloven. Velen hadden een lange reis gemaakt om het Paasfeest te vieren, dat was ingesteld zodat de Hebreëen hun wonderlijke bevrijding uit Egypte in gedachten zouden houden. Deze instelling was bedoeld om hun geest van liefde voor wereldse belangen af te wenden en van hun zorgen en angsten over hun tijdelijke zaken en om de werken van God te overdenken. Zij moesten Zijn wonderen in gedachten brengen, Zijn barmhartigheden en liefde voor hen, opdat hun liefde en eerbied voor Hem zouden toenemen en hen ertoe zou brengen altijd op Hem te zien en op Hem te vertrouwen in al hun beproevingen en zich niet te wenden tot andere goden.

Jezus was bekend met de harten. Hij wist dat wanneer de menigte in groepjes terug zou keren van Jeruzalem, men elkaar zou opzoeken en er veel zou worden gepraat, waarbij nederigheid en genade zouden ontbreken. De Messias en Zijn zending zouden bijna worden vergeten. Hij koos ervoor om alleen met Zijn ouders terug te keren uit Jeruzalem, want in de rust zouden Zijn vader en moeder meer de gelegenheid hebben om na te denken over de profetieën die wezen op Zijn toekomstig lijden en dood. Hij wilde niet dat de pijnlijke gebeurtenissen die zij zouden meemaken in Zijn opoffering van Zijn leven voor de zonden van de wereld, nieuw of onverwacht voor hen zouden zijn. Hij werd van hen gescheiden bij hun terugkeer uit Jeruzalem. Verdrietig zochten zij Hem drie dagen lang na het Paasfeest. Wanneer Hij gedood zou worden voor de zonden van de wereld, zou Hij van hen gescheiden worden, zij zouden Hem drie dagen kwijt zijn. Maar daarna zou Hij Zichzelf aan hen laten zien en door hen gevonden worden en hun geloof zou op Hem vertrouwen als de Verlosser van het gevallen mensdom, de voorspraak voor hen bij de Vader. - *Review and Herald, December 31, 1872*

Jozef en Maria waren op een bijzondere manier geëerd doordat de verantwoordelijke zorg van de Verlosser van de wereld aan hen was toevertrouwd. Engelen hadden zijn geboorte aangekondigd aan de herders in de velden van Bethlehem en de wijzen uit het Oosten hadden Hem speciale eer bewezen. God had Jozef de weg gewezen om het leven van de baby Heiland te bewaren. Maar de verwarring van veel gepraat had geleid tot de veronachtzaming van het heilige dat hun was toevertrouwd en Jezus werd een dag lang vergeten. Toen Maria en Jozef opgelucht waren bij het vinden van Jezus, voelden en erkenden ze niet hun eigen nalatigheid, maar zij berispten Jezus.

Hier hebben wij het bewijs dat Jezus, zelfs als kind, niet onwetend was over Zijn zending van de Hemel naar de aarde. Jezus zegt als het ware tegen Zijn moeder Maria: begrijpt u mijn werk en de aard van mijn zending niet? Hier maakt Hij voor de eerste keer Zijn bijzondere relatie tot God bekend. Maria wist heel goed dat Hij niet op Jozef wees toen Hij over het doen van de dingen van Zijn Vader sprak. Hier beweerde Hij dat het besef van Zijn verplichting tegenover God boven elke aardse band of relatie uitging.

Het eerste bezoek van Jezus aan de tempel wekte nieuwe impulsen op en Hij was zo diep onder de indruk over Zijn relatie met God dat alle aardse banden waren vergeten. En gedreven door het hoge besef van Zijn werk en zending, herkende en erkende Hij Zichzelf als de Zoon van God gehoorzaam aan Zijn wil en bezig met Zijn werk.

“En zij begrepen het woord niet, dat Hij tot hen sprak.” Omdat er niets opmerkelijks in de twaalf jaren van het leven van Jezus was geweest om uiterlijke aanwijzingen te geven dat Hij de Zoon van God was, bemerkten Zijn eigen familieleden niet de tekenen van Zijn goddelijk karakter. - *The Youth's Instructor, August 1, 1873.*

Woensdag 9 april: Belastingen

Hoewel Jezus duidelijk maakte dat Hij niet verplicht was de belasting te betalen, ging Hij geen strijd aan met de joden over deze zaak. Zij zouden Zijn woorden verkeerd hebben opgenomen en ze tegen Hem hebben gebruikt. Hij deed wat Hij rechtens niet verplicht was geweest om geen aanstoot te geven door de belasting niet te betalen. Deze les zou voor de discipelen van grote waarde zijn. Er zouden spoedig grote veranderingen plaatsvinden in hun betrekking tot de tempeldienst en Christus onderwees hen dat zij niet nodeloos aanstoot moesten geven door te strijden tegen de bestaande regels. Zij moesten zoveel mogelijk elke gelegenheid mijden die aanleiding kon zijn hun geloof op onjuiste wijze te begrijpen. Hoewel christenen geen enkel waarheidsbeginsel mogen opofferen, moeten zij als dat mogelijk is, strijd vermijden. – *Jezus, de Wens der Eeuwen blz. 361*

De tiende is heilig, door God aan Zichzelf voorbehouden. De tienden moeten in Zijn schatkamer gebracht worden om de predikanten in hun werk te onderhouden. God is lang beroofd, omdat er mensen zijn die niet beseffen, dat de tienden Gods toegewezen aandeel vormen.

Sommigen zijn ontevreden en hebben gezegd: “Ik wil mijn tienden niet langer betalen, want ik stel geen vertrouwen in de wijze waarop de dingen in het hart van het werk beheerd worden.” Maar wilt u dan God beroven, omdat u denkt dat het werk niet goed geleid wordt? Leg uw klachten, duidelijk en open, in de juiste geest, voor de aangewezen personen. Zend verzoeken in zodat de dingen verbeterd en in orde gebracht worden, maar onttrek u niet aan het werk van God en toon niet uw ontrouw omdat anderen niet juist handelen.

Lees zorgvuldig het derde hoofdstuk van Maleachi en zie wat God over de tienden zegt. Wanneer onze gemeenten positie onder het woord van de Heer innemen en trouw willen zijn in het in Zijn schatkamer brengen van hun tienden, zullen meer arbeiders aangemoedigd worden om het werk van de evangeliebediening op zich te nemen. Er zouden zich meer mannen aan de evangeliebediening geven als hun niet verteld werd dat de schatkamer leeg is. Er moet een overvloedige voorraad in de schatkamer van de Heer zijn, en dat zou het geval zijn wanneer zelfzuchtige harten en handen de tienden niet achterhielden, of er andere soorten werk mee steunden.

De hulpmiddelen die God zich voorbehouden heeft, mogen niet zo maar lukraak gebruikt worden. De tiende is van de Heer en zij die daaraan komen zullen gestraft worden met het verlies van hun hemelse schat, tenzij zij zich bekeren. Laat het werk niet langer belemmerd worden doordat de tienden in andere kanalen stromen dan in het ene waarvan de Here gezegd heeft dat het moet stromen. Voor die andere soorten van werk moeten voorzieningen getroffen worden. Zij moeten ook worden ondersteund, maar niet uit de tienden. God is niet veranderd, de tienden moeten nog steeds tot onderhoud van de evangeliebediening worden gebruikt. Het openen van nieuwe arbeidsvelden vereist meer werkkrachten van predikanten dan wij nu hebben en daarvoor moeten er middelen in de schatkamer zijn. - *Getuigenissen voor de Gemeente deel 9 blz. 241*

Donderdag 10 april: Handhaving van de Wet

Jezus keek naar het tafereel: het bevende slachtoffer in haar schaamte, de hoogwaardigheidsbekleders met hun harde gezichten, verstoken van enig menselijk medelijden. Zijn geest van vlekkeloze reinheid kromp ineen bij dat schouwspel. Terwijl Hij geen teken gaf dat Hij de vraag gehoord had, bukte Hij zich en Zijn ogen op de grond gericht, begon Hij in het stof te schrijven.

Ongeduldig door Zijn uitstel en schijnbare onverschilligheid, kwamen de beschuldigers naderbij om de zaak onder Zijn aandacht te dwingen. Maar toen hun ogen die van Jezus volgden, viel hun blik op het plaveisel aan Zijn voeten en hun stemmen verstomden. Daar, voor hun neergeschreven, waren de schuldige geheimen uit hun eigen leven.

Zich oprichtend, vestigde Hij de ogen op de samenzweerders en Jezus zeide: "Wie van ú zonder zonde is, werpe het eerst de steen op haar." Joh. 8: 7. En Zich bukkende, ging Hij voort met schrijven.

Hij had de Mozaïsche wetten niet opzij gezet, noch inbreuk gepleegd op de autoriteit van Rome. De beschuldigers waren verslagen. Nu hun klederen van voorgewende heiligheid waren afgerukt, stonden zij schuldig en veroordeeld in de aanwezigheid van oneindige reinheid. Bevend van angst dat de verborgen overtredingen in hun levens openbaar gemaakt zouden worden voor de scharen, slopen zij met gebogen hoofd en neergeslagen ogen weg en lieten hun slachtoffer alleen met de medelijdende Verlosser.

Jezus stond op, keek naar de vrouw en zeide: "Waar zijn deze, uw beschuldigers? Heeft niemand u veroordeeld?" Zij zei, "Niemand Heer." En Jezus zei tot haar: "Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen en zondig van nu af niet meer." Vers 10, 11 – *De weg tot gezondheid blz. 35.*

In plaats van ook maar een punt of komma van de kracht van de geboden weg te nemen, toonde Christus, toen Hij op aarde was, door voorbeeld en voorschrift, hoe verreichend hun beginselen waren, hoeveel ruimer zij zijn dan de wetgeleerden en Farizeeën dachten. Zij dachten dat Christus de standaard van het Oude Testament naar beneden haalde, toch leerde Hij het volk praktische godsvrucht. Christus begreep hun gevoelens en bestrafte deze eigengerechtigde leiders in deze woorden tot Zijn discipelen: "Want Ik zeg u: Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan." "Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied. Wie dan één van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het Koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het Koninkrijk der hemelen."

Christus leert verder dat de beginselen van Gods wet zelfs tot de motieven en bedoelingen van het hart reiken. En Hij zegt duidelijk dat als wij getrouw de tien geboden houden, wij onze naaste zullen liefhebben als onszelf. "Gij hebt gehoord, dat er gezegd is: Gij zult uw naaste liefhebben en uw vijand zult gij haten. Maar Ik zeg u: Hebt uw vijanden lief en bidt voor wie u vervolgen, opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader, die in de hemelen is; want Hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen. Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat voor loon hebt gij? Doen ook de tollenaars niet hetzelfde? En indien gij alleen uw broeders groet, waarin doet gij meer dan het gewone? Doen ook de heidenen niet hetzelfde? Gij dan zult volmaakt zijn, gelijk uw hemelse Vader volmaakt is." - *Review and Herald, May 19, 1910.*

Vrijdag 11 april: Voor verdere studie

Jezus, de Wens der Eeuwen "Op het Loofhuttenfeest" blz. 370-376 "Te midden van valstrikken" blz. 377-384

3. Christus en godsdienstige tradities

Sabbatmiddag 12 april

Wanneer Gods volk een eenheid vormt in de Geest zal alle farizeïsme, alle zelfrechtvaardiging welke de zonden van de joodse natie waren, uit alle harten geweerd worden. De gezindheid van Christus zal op ieder lid van de gemeente en het volk zal zijn als nieuwe zakken waarin Hij zijn nieuwe wijn zal gieten en de nieuwe wijn zal de zakken niet scheuren. God zal de geheimen die van eeuwigheid af verborgen gebleven waren, bekendmaken. Hij zal bekendmaken wat de rijkdom is “van de heerlijkheid van dit geheimenis onder de heidenen: Christus onder u, de hoop der heerlijkheid, Hem verkondigen wij, wanneer wij ieder mens terechtwijzen en ieder mens onderrichten in alle wijsheid om ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn. Hiervoor span ik mij ook in , onder zware strijd, naar zijn werking, die in mij werkt met kracht” (Col 1;27).

Jezus kwam om de heilige Geest te schenken aan de menselijke ziel; het is de Heilige Geest die de liefde van God in het hart uitgiet. Maar het is onmogelijk om mensen die vastgeroest zijn in hun eigen ideeën, die vaststaande opvattingen hebben en niet te veranderen zijn, die de tradities en geboden van mensen volgen, te bedouwen met de Heilige Geest, zoals het geval was met de joden in de tijd van Christus. Ze waren erg punctueel in het naleven van kerkregels, ze waren zeer strak in het in acht nemen van de vormen, maar zij misten totaal de kracht en de toewijding. Zij werden door Christus vergeleken met de droge huiden waarvan de zakken van toen werden vervaardigd. Het evangelie van Christus kon geen plaats in hun harten krijgen, omdat er daarvoor geen ruimte was. Zij konden niet de nieuwe zakken zijn waarin Hij zijn nieuwe wijn kon gieten. Jezus was verplicht buiten de schriftgeleerden en de farizeeën om, naar zakken uit te kijken om zijn leringen van waarheid en leven in uit te gieten. Hij moest mensen vinden die gewillig waren een vernieuwing van hart te ondergaan. Hij kwam om de mens een nieuw hart te geven. Hij zei: “Een nieuw hart zal ik u geven.” Maar de eigengerechtigden van die dagen hebben, net als die van vandaag, geen behoefte aan een nieuw hart. Jezus ging de schriftgeleerden en de farizeeën voorbij, omdat zij geen behoefte hadden aan een Redder. Zij klampten zich vast aan vormen en ceremoniën. Deze diensten waren door Christus ingesteld; ze zijn vol kracht en geestelijke schoonheid, maar de joden hadden de geestelijkheid uit die ceremoniën kwijtgeraakt en hielden zich vast aan de dode vormen, vervreemd van alle geestelijkheid. Toen zij zich afwendden van de vereisten en de geboden van God, zochten zij dit op te vullen met het vermenigvuldigen van hun eigen voorwaarden en stelden ze meer eisen dan God had gevraagd. Hoe strakker zij zich hieraan hielden, hoe minder manifesteerden zij de liefde en de Geest Gods – *Review and Herald, 20 maart 1894.*

Zondag 13 april: De troon van Mozes

De priesters luisterden niet naar de waarschuwingen van de geïnspireerde profeten en raakten steeds meer verwijderd van de godsdienst van hun vaders. Ten laatste kwamen er rampen, vervolgingen en slavernij als gevolg van het onteren van Gods vereisten. Na opgeschrikt te zijn door rampspoeden door God gestuurd, keerden zij terug naar hun strikte uiterlijke vormen die door de wet waren voorgeschreven. Als dat nog niet bevredigde, voegden zij zware lasten toe aan deze ceremoniën. Hun trots en fanatisme leidden ertoe dat zij de meest bekrompen interpretaties van de wet van God aanhielden. Gedurende de jaren werden zij langzamerhand omringd door de tradities en gewoonten van hun voorvaders totdat zij die als even heilig beschouwden als de originele wetten. Deze zelfgenoegzaamheid ten aanzien van hun eigen wetten die doorweven was van vooroordeel ten opzichte van de andere naties, maakte dat zij de Geest van God hebben weerstaan en zich steeds verder van Zijn gunst hebben verwijderd.

Hun eisen en beperkingen waren zo erg drukkend dat Jezus hierom verklaarde: “Gij legt de mensen ondragelijke lasten op, en zelf raakt gij de lasten niet met een uwer vingers aan” Lucas 11:46. Hun valse standaarden voor de plichten van de mens, hun oppervlakkige heiligheid en vroomheid, verborgen de echte vereisten van God. De dienst van het hart werd

verwaarloosd door de strakke uitvoering van uiterlijke ceremoniën. De joden hadden de heilige geboden vanwege hun tradities zodanig verwrongen, dat men in de dagen van Christus klaar stond om Hem te beschuldigen van sabbatschending, toen Hij goede daden deed op die dag. -*Signs of the Times, 30 November 1876.*

Ondanks de beledigingen van de schriftgeleerden en farizeeën, had Jezus geen persoonlijke wrok tegen hen; Hij veroordeelde openlijk hun daden die tegen hun woorden indruisten - die daarom geen navolging behoeften - en Hij maakte duidelijk dat Hij niet onvriendelijk tegenover hen stond. Hij zei: "gij legt de mensen ondraaglijke lasten op en zelf raakt gij die lasten niet met een uwer vingers aan" Lucas 11:46 De leiders van de joden dreven de geboden die God gegeven had tot onredelijke extremen. Ze legden ook een menigte van onbeduidende regels op die hun oorsprong vonden in tradities en beknotten daardoor onnodig de persoonlijke vrijheden. De regels met betrekking tot eten en drinken werden zo ver doorgevoerd, dat men zich voortdurend moest bezighouden met wat rein of onrein geacht werd en met de regels die in dat verband door de priesters waren opgelegd. Alle water werd gezeefd want de aanwezigheid van een klein insect, kon dit onrein maken en ongeschikt voor gebruik. De mensen leefden in voortdurende vrees om de gebruiken die hen als deel van de wet geleerd waren, te overtreden en het leven werd verzaamd door deze ceremoniën en restricties. Door hun eindeloze vormendienst richtten de farizeeën de aandacht van de mens op uiterlijkheden en verwaarloosde men de ware godsdienst. Zij slaagden er niet in de gedachte aan Christus te verbinden met hun ceremoniën; door de bron van levend water te verlaten hadden zij voor zichzelf gebroken bakken uitgehouwen, die geen water konden bevatten. - *Signs of the Times 9 juni 1887.*

Maandag 14 april: Geboden van mensen

Vele van de joodse tradities waren van zo onbeduidende en waardeloze aard, dat zij de hele godsdienst verzwakten; deze tradities werden van generatie op generatie overgedragen en werden door velen als het woord van God beschouwd. Menselijke uitvindingen die steeds dwazer en inconsistent werden, werden gelijk gewaardeerd als de morele wet, totdat in de tijd van Christus' optreden als mens, de ware leer plaats gemaakt had voor de valse. Zelfzucht, begeerte, zelfverheffing waren de toegangspoort tot verkeerde gewoonten, totdat de joodse natie haar hoge integriteit van ziel kwijt was en hun dagelijkse handelingen als roof tegenover God en de mens konden worden aangemerkt. Zij beroofden God van de reine dienst die Hij van hen vroeg en zij beroofden hun medemens van godsdienstige leiding en een goed voorbeeld. Het woord van God had geen plaats in hun beraadslagingen en zij legden hun zielen als geboeide slachtoffers op het altaar van de mammon. Christus schonk geen aandacht aan deze menselijke uitvindingen en Hij wenste dat door Zijn voorbeeld de scheidslijn tussen menselijke theorieën en de geheiligde vereisten van Gods wet, duidelijk getrokken werd. Aangaande de eisen van de farizeeën zei Hij: "Waarom overtreedt ook gij terwille van uw overlevering zelf het gebod Gods? Want God heeft gezegd: Eer uw vader en uw moeder en: Wie vader of moeder vervloekt zal den dood sterven. Maar gij zegt: Wie tot zijn vader of moeder zegt: Het is offergave al wat gij van mij had kunnen trekken, behoeft zijn vader of zijn moeder niet te eren. Zo hebt gij het woord Gods van kracht beroofd ter wille van uw overlevering" Matth 15:3-6.

De wet van God vereist dat een zoon zijn ouders moet eren, in in hun noden moet voorzien en voor hen moet zorgen in hun ouderdom. Maar deze valse leraren leerden dat het belangrijker was voor kinderen om hun bezit door een eed over te dragen aan de dienst van de tempel. Wanneer dan de ouders een beroep zouden doen op hun kinderen om hulp, konden zij zeggen: "Het is korban, aan God gewijd!" Zij leerden dat het heiligschennis was om de goederen die eens aan de tempel zijn afgestaan, voor de ouders te bestemmen. Wanneer zo een belofte is gedaan, wordt dat geheim gehouden; het moet ingewilligd worden, want, zeiden zij, heeft God niet zelf verklaard: "Wat gij beloofd hebt, moet gij inlossen. Het is beter, dat gij niet belooft dan dat gij belooft en niet inlost" Pred 5:4. Zo verschoonden deze leraars onder een schijn van vroomheid de jongeren van de verplichtingen van het vijfde gebod en eigenden zich om zelfzuchtige redenen datgene toe

wat gebruikt kon worden om hun ouders op hun oude dag gelukkig te maken. En diegenen die dit rechtmatig toekwam, werden vaak ongeholpen in hun nood achtergelaten. Het alziend oog van God gaat voorbij aan de handeling en let op het motief dat achter de daad schuil gaat en Hij verklaart: "Tevergeefs eren zij mij, omdat zij leringen leren die geboden van mensen zijn" Matth 15:9. -*Signs of the Times, 3 januari 1900*

Dinsdag 15 april: Tradities van de ouden

Toen kwamen de schriftgeleerden en de farizeeën uit Jeruzalem tot Jezus en vroegen Hem: "waarom overtreden uw discipelen de traditie van de ouden? Want zij wassen de handen niet wanneer zij brood eten. De farizeeën en alle joden eten niet voordat zij de handen gewassen hebben." Vele van de joodse tradities waren van zo onbeduidende en waardelose aard dat zij de hele godsdienst verzwakten; deze tradities werden overgedragen van generatie op generatie en werden door velen als het woord van God beschouwd. Menselijke uitvindingen die steeds dwazer en inconsistent werden, werden gelijk gewaardeerd als de morele wet, totdat in de tijd van Christus' menswording de ware leer plaats gemaakt had voor de valse. Zelfzucht, begeerte, zelfverheffing waren de toegangspoort voor verkeerde gewoonten totdat de joodse natie haar hoge integriteit van ziel kwijt was en hun dagelijkse handelingen als roof tegenover God en de mens konden worden aangemerkt. Zij beroofden God van de reine dienst die Hij van hen vroeg en zij beroofden hun medemens van godsdienstige leiding en een goed voorbeeld. Het woord van God had geen plaats in hun beraadslagingen en zij legden hun zielen als geboeide slachtoffers op het altaar van de mammon. Christus schonk geen aandacht aan deze menselijke uitvindingen en Hij wenste door Zijn voorbeeld de scheidslijn tussen menselijke theorieën en de geheiligde vereisten van Gods wet, duidelijk te trekken. - *Signs of the Times 3 januari 1900.*

Evenals tevoren was de basis voor hun aanklacht, Zijn veronachtzamen van de voorschriften van de overleveringen, die de wet Gods aan het zich ontnomen hadden. Deze moesten de schijn hebben, te waken over het inachtnemen van de wet, maar zij werden beschouwd heiliger te zijn dan de wet zelf. Wanneer zij in botsing kwamen met de geboden die op Sinai gegeven werden, gaf men de voorkeur aan de rabbinale voorschriften. Tot de inzettingen waarop de meeste nadruk gelegd werd, behoorde de ceremoniële reiniging. Een verwaarlozen van de vormen die in acht genomen moesten worden, voordat men ging eten, werd beschouwd als een afschuwelijke zonde, die zowel in deze wereld als in de volgende gestraft moet worden, en het werd aangezien als een goede daad om de overtreder te doden. De regels betreffende de reiniging waren eindeloos in getal. Een leven was nauwelijks lang genoeg om ze alle te leren. Het leven van hen die ernaar streefden de rabbinale voorschriften in acht te nemen, was een lange strijd tegen de schending van de ceremoniën, een eindeloze kringloop van wassingen en reinigingen. Terwijl de mensen zich bezighielden met onbelangrijke verschillen, en inachtnemingen welke God niet had vereist, werd hun aandacht afgeleid van de grote beginselen van Zijn wet. Christus en zijn discipelen hielden zich niet aan deze ceremoniële wassingen, en de spionnen maakten deze nalatigheid tot de grondslag van hun beschuldiging. Zij vielen Christus evenwel niet rechtstreeks aan, maar kwamen tot Hem met kritiek op zijn discipelen. In tegenwoordigheid van de schare zeiden ze: "Waarom overtreden uw discipelen de overlevering der ouden? Immers, zij wassen hun handen niet, wanneer zij brood eten" Matth 15:2. Steeds wanneer de boodschap der waarheid met bijzondere kracht tot zielen komt, zet satan zijn vertegenwoordigers aan om een twistgesprek over een ondergeschikte vraag te beginnen. Op deze wijze tracht hij de aandacht af te leiden van het punt waar het werkelijk om gaat. Steeds wanneer een goed werk begonnen wordt, staan er haarklovers gereed om een gesprek te beginnen over vormen of gebruiken zodat de aandacht afgetrokken wordt van de bestaande werkelijkheid. Wanneer het schijnt dat God op het punt staat op bijzondere wijze voor zijn volk te werken, laat dan niemand zich verleiden tot een twistgesprek, dat alleen de ondergang van zielen zal bewerken. De vragen die ons het meest aangaan luiden: Heb ik een zaligmakend geloof in de Zoon van God? Is mijn leven in overeenstemming met de goddelijke wet? "Wie in de Zoon gelooft heeft eeuwig leven, doch wie de Zoon

ongehoorzaam is zal het leven niet zien.” “En hieraan onderkennen wij dat wij Hem kennen: indien wij Zijn geboden bewaren.” -*Wens der eeuwen bldz 341, 342*

Woensdag 16 april: De overlevering der mensen

Hij, Die door Jesaja prak, sprak nu van aangezicht tot aangezicht tot Zijn volk. Hij probeerde de tradities en de valse leerstellingen die met de ware principes van Gods woord waren vermengd, uit te roeien. De schriftgeleerden en de farizeeën hadden Hem en zijn discipelen beschuldigd van wetsovertreding omdat zij zich niet hielden aan de overleveringen van de ouden. Christus wees hen nu erop dat niet wat de mond ingaat de mens verontreinigt, maar dat wat uit het hart komt; en zij verontreinigen hun eigen zielen en die van anderen door het verhogen van de tradities van mensen boven de wet van God. Terwijl Hij de menigte bij elkaar riep zei Hij: “Weet en versta; wat de mond ingaat bederft de ziel niet maar wat de mond uitgaat.” Deze woorden prikkelden de verontwaardiging van de farizeeën. Dat hun eeuwenoude tradities aan de kant werden gezet en als vals werden bestempeld, maakte hen zeer boos. Ze waren ook ontzet, omdat de bedrieglijkheid van hun hart openbaar werd voor de mensen.

De farizeeën hadden uiting gegeven aan hun haat, maar ze konden op dit punt hun eigenlijk doel niet bereiken. Ze slopen ontmoedigd weg. Zij weigerden het licht dat op hun pad scheen, te ontvangen. Wanneer het licht schijnt, zullen zij die het niet willen ontvangen verbitterdheid in het hart ontwikkelen; deze toestand zullen zij ook op anderen doen overkomen. Dit kwade zaad begint een eigen weg te banen en het onbekeerde hart begint alles in een kwaad daglicht te plaatsen. Dit was de toestand van de farizeeën.

Tegenwoordig komen we dezelfde valse godsdienstige vereisten tegen die de farizeeën hoog hielden. Het vierde gebod uit de decaloog is weggedaan evenals de joden het vijfde gebod hebben veronachtzaamd, terwijl tradities blijmoedig worden bekrachtigd en aangenomen. De vele tradities en ceremonieën werden niet door God aan de joden gegeven. Hij vroeg niet van hen om waardevolle tijd te verspillen aan datgene wat geen mens voordeel zou opbrengen wanneer de geboden worden verworpen; Hij heeft de mens ook niet opgedragen de eerste dag van de week te vieren. De godsdienstige wereld volgt voor een groot deel het pad van de joden. De farizeeën leerden leringen die geboden van mensen waren, waardoor zij het woord van God ontcrachtten door hun tradities. Dit doen de leraars van vandaag ook door de eerste dag van de week aan te houden—een dag die niet de goedkeuring van de hemel draagt. Zij bekleeden de valse sabbat met heiligheid en velen wensen de eerbiediging hiervan af te dwingen door gevangenneming en boete. Geleid door de vijand zal hun moed zodanig groeien totdat evenals de joden zij zullen denken Gode een dienst te doen door smaad te werpen op die mensen die de morele moed opbrengen om Gods geboden te houden. - *Review and Herald, 8 maart 1898*

Donderdag 1 april: Overvloedige gerechtigheid

In zijn bergrede presenteerde Jezus de mensen het feit dat hun sterkte lag in persoonlijke vroomheid. Ze moesten zich aan God overgeven en ongereserveerd met Hem samenwerken. Uiterlijk vertoon, vormendienst en ceremoniën, hoe indrukwekkend ook kunnen het hart niet verbeteren en geen rein karakter ontwikkelen. Ware liefde voor God is een actieve principe, een reinigende macht. De schriftgeleerden en de farizeeën schenen erg punctueel in het uitleven van de letter van de wet, maar Christus zei aan zijn discipelen: “Want Ik zeg u, indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en farizeeën zult gij het koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan” Matth 5:20. Wat een verrassende uitspraak was dit! Het maakte duidelijk dat wettische of natuurlijke godsdienst ontoereikend is en gaf de behoefte aan van morele vernieuwing en de noodzaak van hemelse verlichting. De joodse natie had de hoogste positie ingenomen; ze hadden zich met hoge muren omringd om zich af te zonderen van de heidense wereld; ze zagen zichzelf als het speciale loyale volk, dat begunstigd was door God. Maar Christus presenteerde hun godsdienst als ontoereikend om te redden. Het was een combinatie van droge, harde leerstellingen gepaard gaande met offers en offeranden. Ze waren erg stipt met de besnijdenis, maar ze leerden niet de noodzaak om een rein hart te hebben. Zij vereerden

de geboden van God met de mond, maar weigerden die in praktijk te brengen; hun godsdienst was een struikelblok voor de mensen. - *Review and Herald 30 april 1895.*

De schriftgeleerden en de farizeeën die naar de woorden van Jezus luisterden, dachten bij zichzelf dat Hij de wet van God niet waardeerde. Maar terwijl Jezus hun harten las als een open boek, liet Hij hun verbijsterde oren deze woorden horen: "Meent niet dat ik gekomen ben om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar om te vervullen. Want voorwaar, Ik zeg U: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet een jota of een tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied. Wie dan een van de kleinste dezer geboden ontbindt en de mensen zo leert, zal zeer klein heten in het koninkrijk der hemelen; doch wie ze doet en leert, die zal groot heten in het koninkrijk der hemelen" Matth 5:17-19. De hemelbewoners kijken naar de mensheid en beoordelen hun waarde naar het respect en de eerbied die tegenover de grote morele standaard van gerechtigheid - de heilige wet van God - wordt getoond. Jezus voegde daaraan toe: "Indien uw gerechtigheid niet overvloedig is, meer dan die der schriftgeleerden en Farizeeën, zult gij het koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnen gaan" - vers 20. Welk excuus kunnen wij de grote Wetgever maken over Zijn gebroken wet als de Verlosser zo duidelijk het belang ervan aangaf? De gerechtigheid van de farizeeën bestond alleen maar uit ceremoniële vormen. Zij maakten de eenvoudige en duidelijke voorschriften ingewikkeld, waardoor haar vereisten een grote last werden en de vitale principes en de geest van de wet werden genegeerd en in tegenspraak werden gebracht. Deze fout die fataal is voor de ziel, heeft Christus geprobeerd te verbeteren in Zijn bergrede. De farizeeën hadden valse ideeën over het houden van de geboden van God en koesterden kwaadwilligheid en wraak; maar Jezus leerde dat alle kwaadwilligheid uit de ziel moet worden gebannen. Het kwaad dat anderen ons hebben aangedaan, moet niet gewroken worden. De persoon die een vijand was, moet worden geliefd, omdat God de zondaar liefhad toen die nog een vijand was. Jezus leerde: "Hebt uw vijanden lief en bid voor wie u vervolgen opdat gij kinderen moogt zijn van uw Vader die in de hemelen is; want hij laat zijn zon opgaan over bozen en goeden en laat het regenen over rechtvaardigen en onrechtvaardigen" Matth 5:44,45.

Dit zijn de principes van ware christelijkheid en Hij presenteerde deze principes zonder aarzeling en als een die autoriteit bezit. Zij moeten nabootsers van God zijn, rein en heilig en onbesmet door de dictaten en de tradities van mensen. Deze principes waren te heilig om door menselijke uitvindingen bezoedeld te worden. -*Review and Herald 21 maart 1893*

Vrijdag 18 april: Voor verdere studie

Wens der eeuwen "Overleveringen" en "Wee over de farizeeën"

4. Christus en de wet in de Bergrede

Sabbatmiddag, 19 april

In de tijd van de Heiland, hadden de joden de kostbare juwelen van waarheid zo bedekt met de rommel van traditie en fabel, dat het onmogelijk was om het ware te onderscheiden van het valse. De Heiland kwam om te reinigen van bijgeloof en lang gekoesterde fouten, en om de juwelen van Gods in waarheid te stellen. Wat zou de Verlosser doen als hij nu in ons midden moest wonen zoals hij deed met de joden? Hij zou een soortgelijk werk te doen hebben in het opruimen van de rommel van traditie en ceremonie. De joden waren zeer verontrust toen Hij dit werk deed. Ze hadden de oorspronkelijke waarheid van God uit het oog verloren, maar Christus bracht het weer onder hun aandacht. Het is ons werk om de kostbare waarheden van God van bijgeloof en fouten te bevrijden. Wat een werk is vastbesloten voor ons in het evangelie! De pen van een engel kon al de heerlijkheid van het geopenbaarde plan van verlossing niet uitbeelden. De Bijbel vertelt ons hoe Christus onze zonden en onze smarten droeg. Hier wordt onthuld hoe genade en waarheid samenkwamen op het kruis van Golgotha, hoe gerechtigheid en vrede elkaar gekust hebben, hoe de gerechtigheid van Christus kan worden verleend aan de gevallen mens. Hun oneindige

wijsheid, oneindige gerechtigheid, oneindige genade en oneindige liefde werden getoond. Dieptes, hoogtes, lengtes en breedtes van liefde en wijsheid, alle kennis van weleer, worden getoond in het plan van redding. - *Review and Herald, 4 juni 1889*

Zondag 20 april: "Een jota of tittel"

Toen de Schriftgeleerden en Farizeeën zagen dat Christus hun vormen en tradities niet eerde, beschuldigden zij Hem van minachting van de wet en de profeten. Maar Christus heeft niet in het minst minachting getoond voor de oude waarheden. Omdat hij niet werkte met dezelfde bekrompen methodes die ze naleefden, daarom zeiden ze: "Hij is gekomen om de wet te vernietigen." Maar zij stonden versteld toen zij de woorden van Christus hoorden: "Meent niet, dat Ik gekomen ben om de wet te ontbinden, of de profeten ik ben niet gekomen om te ontbinden, maar te vervullen. "Want voorwaar, Ik zeg u: Eer de hemel en de aarde vergaat, zal er niet één jota of één tittel vergaan van de wet, eer alles zal zijn geschied" (Mat 5:18). Christus was het begin van de wet. En de blindheid van de Farizeeën is een illustratie van hoe mensen die veel licht en kennis claimen te hebben, wanbegrip kunnen hebben voor de manier waarop God werkt en dat ook verkeerd kunnen voorstellen. Heerlijke waarheden worden buiten het zicht gehouden, en worden onaantrekkelijk gemaakt door fouten en bijgeloof. Jezus, openbaart het licht van God, en brengt weer de prachtige uitstraling van de waarheid in al zijn goddelijke glorie. De gedachten van de oprechte worden gevuld met bewondering. Hun harten worden aangetrokken in heilige genegenheid tegen hem, die de juwelen van waarheid heeft voortgebracht en getoond zodat zij zouden begrijpen.

De joden begrepen een deel van de waarheid, en onderwezen een deel van het woord van God, maar begrepen niet het ingrijpende karakter van de wet van God. Christus had de rommel van de traditie gewist en presenteerde de echte kern en het hart van de bedoelingen van God. Toen Hij dit deed, raakten ze buiten zichzelf. Ze verkondigden onwaarheden van de ene stad naar de andere, dat Christus het werk van God is komen vernietigen. Maar terwijl Jezus oude valse vormen wegdeed, herstelde Hij de oude waarheden, plaatste ze in het kader van de waarheid. Hij paste en voegde ze samen, maakte een compleet symmetrisch systeem van de waarheid. Dit was het werk van onze Zaligmaker, en nu, wat zullen we doen? Zullen we niet werken in harmonie met Christus? Zullen we worden geregeerd door wat mensen zeggen? Zullen we onze eigen verbeelding het licht van God laten verbergen? We moeten aandachtig lezen, begrijpend horen, en anderen ook de dingen die we hebben geleerd onderwijzen. We moeten voortdurend hongeren naar het brood des levens, voortdurend op zoek zijn naar het levende water en de sneeuw van Libanon, dat wij in staat zullen zijn om de mensen te leiden naar de koele wateren van de fontein van vertrouwen. - *Review and Herald, juni 4, 1889.*

Maandag 21 april: Moord

Hier [Mattheus 5:21, 22] beschrijft Jezus moord als iets wat eerst opkomt in de gedachten. Dat boosheid en wraak, die genieten van daden van geweld in wezen hetzelfde zijn als moord. Jezus, gaat nog verder, en zegt: "Een ieder, die in toorn leeft tegen zijn broeder, zal vervallen aan het gerecht." Er is een boosheid die niet van deze criminele aard is. Een bepaald soort verontwaardiging dat gerechtvaardigd is onder bepaalde omstandigheden, zelfs in de volgelingen van Christus. Als ze zien dat God onteerd wordt, zijn naam verguisd, en de kostbare zaak van de waarheid in diskrediet wordt gebracht door degenen die Hem beweren te vereren, als ze zien dat de onschuldige onderdrukt en vervolgd wordt, zal gerechtvaardigde verontwaardiging opkomen. Zulke een woede in gevoelige mensen, is geen zonde. Onder de luisteraars zijn degenen die zichzelf eren om hun gerechtigheid, omdat ze geen uiterlijke misdaad hebben begaan, terwijl ze in hun hart gevoelens koesteren van dezelfde aard als de moordenaar. Tegen hen sprak Jezus de volgende woorden: [Mattheus 5:23, 24 geciteerd]. Hij toont daarmee aan dat de misdaden ontstaan in de gedachten, en zij die haat en wrok koesteren in hun hart, bevinden zich in de voetsporen van een moordenaar, en hun handelen zijn niet aanvaardbaar voor God. Maar de Heiland gaat zelfs nog verder en verklaart dat als een ander iets heeft tegen ons, we moeten trachten om zijn geest te verlichten en deze gevoelens te verwijderen, voordat God ons

gebed kan horen. Deze les is van bijzonder belang voor de kerk op dit moment. Velen zijn ijverig in religieuze diensten, terwijl er ongelukkige meningsverschillen bestaan tussen hen en hun broeders. Ze hebben het in hun macht die uit de weg te ruimen, en God verplicht hen die te verwijderen voordat Hij hun diensten zal accepteren. Christus heeft dus duidelijk op de weg gewezen die de Christen moet bewandelen zodat er geen twijfel zal bestaan over zijn plicht. - *Redemption: of de leer van Christus, de Gezalfde, blz. 72, 73.*

In de Bergrede, presenteerde Christus aan Zijn discipelen de verstrekkende principes van de wet van God. Hij leerde Zijn toehoorders dat de wet wordt overtreden door de gedachten voordat de begeerte in daadwerkelijke handelingen wordt uitgevoerd. We zijn verplicht om onze gedachten te beheersen, en ze onder controle te brengen aan de wet van God. Deze krachten zijn ons gegeven door God, opdat we ze kunnen gebruiken in het nadenken over hemelse dingen. God heeft in overvloed ervoor gezorgd dat de ziel voortdurend vooruitgang kan maken in geestelijke groei. Hij heeft aan alle kanten agentschappen om ons heen geplaatst, en toch, hoe weinig worden deze agentschappen gebruikt en gewaardeerd of genoten! Hoe vaak gaan onze gedachten niet uit naar dat wat aards is? Wij geven onze tijd en dacht aan de triviale en alledaagse dingen van de wereld, en gaan voorbij aan de grote belangen die betrekking hebben op het eeuwige leven. De edele krachten van de geest worden verminderd en verzwakt door gebrek aan oefening op thema's die waardig zijn om ons daarop te concentreren. "Voorts, broeders, al wat waar, al wat waardig, al wat rechtvaardig is, al wat rein, al wat beminnelijk, al wat welluidend is, al wat deugd heet en lof verdient, bedenkt dat" (Filip 4:8).

Laat een ieder die deelgenoot wil zijn van de goddelijke natuur, het feit waarderen dat hij het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid kan ontsnappen. Er moet een constante, oprechte worsteling van de ziel tegen het kwade zijn. Er moet een standvastige weerstand tegen verleiding tot zonde beoefend worden in gedachten of handelen. De ziel moet van elke smet worden bevrijd, door het geloof in Hem, Die machtig is u van struikelen te bewaren. We moeten mediteren op de Schrift, nuchter en openhartig denken aan de dingen over onze eeuwige zaligheid. De oneindige genade en liefde van Jezus, het offer gemaakt voor ons. We moeten stilstaan bij het karakter van onze dierbare Verlosser en Middelaar. We moeten proberen om de betekenis van het heilsplan te begrijpen. We moeten mediteren op de missie van Hem, die kwam om Zijn volk te verlossen van hun zonden. Door voortdurend te denken aan de Hemelse dingen, zal ons geloof en liefde sterker worden. Onze gebeden zullen meer en meer aanvaardbaar zijn voor God, omdat ze meer en meer vermengd zullen worden met geloof en liefde. Zij zullen intelligenter en vurig zijn. Er zal standvastiger vertrouwen in Jezus zijn, en u zult een dagelijkse, levende ervaring hebben en bereid zijn om met de kracht van Christus tot aan het uiterste te gaan. - *Review and Herald, 12 juni 1888.*

Dinsdag 22 april: Overspel

De joden waren trots op hun moraal en keken met afschuw naar de sensuele praktijken van de heidenen. De aanwezigheid van de Romeinse officieren die de keizerlijke heerschappij in Palestina hadden gebracht, waren een voortdurende belediging voor de mensen, want met deze vreemdelingen werd ook een vloed van heidense gebruiken, lust en losbandigheid in Kafarnaüm geïntroduceerd. Romeinse ambtenaren met hun homoseksuele parades, en het geluid van feestvreugde brak de stilte van het meer, terwijl plezierboten voeren op de stille wateren. De mensen verwachtten van Jezus een strenge veroordeling van deze klasse, maar als ze luisterden naar de woorden werden zij tot hun verbazing op hun eigen fouten gewezen

Als de gedachte van het kwaad in het geheim geliefkoosd en gekoesterd wordt, zei Jezus, laat het zien dat de zonde nog steeds in het hart heerst. De ziel is nog steeds in een gans bittere gal en in de ban van ongerechtigheid. Hij die plezier vindt in scènes van onzuiverheid, die de kwade gedachten koestert, zal blijven in de zonde, met de last van de schaamte en het hartverscheurende verdriet die het veroorzaakte, de ware aard van het kwaad, dat hij verborgen heeft in de kamers van zijn ziel. De tijd van verleiding, breekt aan

en men valt in zware zonde, Als een man "in zijn hart denkt, zo is hij, want uit het hart komen de problemen uit het leven voort." - *Gedachten van de Berg der Zaligsprekingen, blz. 59, 60.*

Om te voorkomen dat de ziekte zich verspreid naar het lichaam en het leven vernietigt, zou een mens moeten willen leven zelfs zonder zijn rechterhand. Des te meer moet hij bereid zijn datgene op te geven dat het leven van de ziel bedreigt.

Door het evangelie worden zielen, die ontaard zijn en tot slaaf zijn gemaakt van de satan, verlost om in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods te delen. Gods doel is niet alleen om te verlossen van het lijden, dat is het onvermijdelijke gevolg van de zonde, maar om te redden van de zonde zelf. De ziel, beschadigd en vervormd, moet worden gezuiverd, veranderd, zodat het kan worden bekleed in "de schoonheid van de Heer, onze God." "veranderd naar het beeld van Zijn Zoon." "Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord, wat in geen mensenhart al wat God heeft bereid voor degenen die Hem liefhebben." Romeinen 8:29; 1 Korintiërs 02:09 Psalm 90:17. Eeuwigheid alleen kan de heerlijke bestemming onthullen die de mens, die veranderd is naar Gods beeld, zal bereiken.

Om dit hoge ideaal te bereiken, moet dat wat de ziel tot struikelen brengt worden opgeofferd. Het is door onze wil dat zonde zijn grip op ons behoudt. De overgave van de wil wordt voorgesteld als het uitrukken van het oog of het afsnijden van de hand. Vaak lijkt het erop alsof wij ons aan de wil van God onderwerpen om verminkt of kreupel door het leven te gaan. Maar het is beter, zegt Christus, om verminkt, gewond, kreupel te raken, als u maar het eeuwig leven ingaat. Dat wat u beschouwt als een ramp, is de deur naar grootst voordeel. - *Gedachten van de Berg der Zaligsprekingen, blz. 60, 61.*

Het zal een offer vergen om uzelf aan God te geven, maar het is een offer van het lagere voor het hogere, het aardse voor het spirituele, het vergankelijke voor het eeuwige. God zorgt niet ervoor dat onze eigen wil wordt vernietigd, want het is alleen door oefening van de wil dat wij bereiken wat Hij ons wil laten doen. Onze wil is om te worden overgegeven aan Hem, opdat we het weer mogen ontvangen, gezuiverd en verfijnd, en zo verbonden mogen worden in harmonie met het goddelijke, en opdat Hij ons de stromen van Zijn liefde en macht kan schenken. Hoe bitter en pijnlijk deze overgave ook mag lijken voor het opstandige en dwalende hart, toch "is het u tot voordeel." - *Gedachten van de Berg der Zaligsprekingen, p. 62.*

Woensdag 23 april: Beloften, Beloften...

Velen die de geboden als een verbod beschouwen, ervaren nu dat de wet van God moet worden gehoorzaamd in de gedachten zowel als in de praktijk. Op deze manier neemt Jezus de geboden afzonderlijk en verklaart de diepte en breedte van wat ze eisen, waardoor de fatale fouten van de joden in hun louter uiterlijke gehoorzaamheid duidelijk werden. Jezus geeft een les over het zweren, toen Hij zei: "Laat uw ja, ja zijn; en uw nee, nee, want alles wat daar bovenuit gaat is uit den boze." Het derde gebod veroordeelt hem die vloekt, maar de geest van de wet reikt nog verder, en verbiedt dat de naam van God op een onzorgvuldig of oneerbiedige manier in het gesprek wordt misbruikt. Veel volgelingen van Christus, hebben de gewoonte de naam van God verkeerd te gebruiken. Gebruik zelfs in uw gebeden en vermaningen, de Hoge naam niet dan met een gepaste plechtigheid - *Pamflet: Redemption: of de leringen van Christus, de Gezalfde, p. 74.*

De joden wisten dat het derde gebod verbood de naam van God ijdel te gebruiken, maar ze dachten zelf de vrijheid te hebben om te zweren. Mozes had hun verboden valselijk te zweren, maar ze hadden veel manieren bedacht om zichzelf te bevrijden van de beperkingen die een eed hun verplichtte. Zij waren niet bang toe te geven aan wat in werkelijkheid laster was, en schrokken er niet voor terug te zweren als het maar bedekt werd door een technische ontwijking van het gebod.

Jezus veroordeelde hun praktijken, en verklaarde dat hun gewoonte te zweren een overtreding was van het gebod van God. Onze Verlosser verbood echter niet, het gebruik van de gerechtelijke eed, waarin God plechtig wordt opgeroepen om te getuigen van dat wat er gezegd werd de waarheid en niets dan de waarheid te zijn. Jezus zelf, weigerde niet

tijdens Zijn proces voor het Sanhedrin, onder ede te getuigen. De hogepriester zei tot Hem: "Ik bezweer U bij de levende God, dat Gij ons zegt, of Gij de Christus zijt, de Zoon van God." Jezus antwoordde: "Gij hebt het gezegd." Mattheüs 26:63, 64. Had Christus in de Bergrede de gerechtelijke eed veroordeeld, dan zou Hij op Zijn proces ten behoeve van Zijn volgelingen, Zijn eigen onderwijs geweld hebben aangedaan....

Jezus heeft het principe gevestigd dat zweren onnodig zou maken. Hij leerde dat de exacte waarheid de wet van het spreken moet zijn. "Uw woord zij, ja, ja; neen, neen. En wat boven deze is van de boze."

Deze woorden veroordelen al die nietszeggende zinnen en krachttermen die grenzen aan godslastering. Zij veroordelen de bedrieglijke complimenten, het ontduiken van de waarheid, de vleiende zinnen, de overdrijvingen, de verkeerde voorstelling van zaken geven, die normaal zijn in de huidige samenleving en in de zakenwereld. Zij leren dat niemand die probeert te zijn wat hij niet is of wiens woorden niet de juist weergeven wat in zijn hart leeft, onwaarachtig genoemd wordt.

Als deze woorden van Christus werden opgevolgd, zouden zij het uitspreken van kwade vermoedens en onaardige kritiek controleren, want wie kan er zeker van zijn de hele waarheid te spreken als hij commentaar levert op de handelingen en motieven van anderen? Hoe vaak geven trots, passie, persoonlijke wrok, een vertekende indruk! Een blik, een woord, zelfs een intonatie van de stem, kan van vitaal belang zijn bij onwaarheid. Zelfs feiten kunnen zo gepresenteerd worden dat ze misverstanden opwekken. En alles wat boven waarheid uitgaat, is uit den boze....

Door de apostel Paulus, gebiedt Christus ons: "Laat uw woord altijd van genade spreken." "laat geen kritiek uw mond verlaten, maar alleen wat goed is om gesticht te worden, dat het gehoord mag worden bij de toehoorders." Kolossenzen 4:6 ; Efeziërs 4:29. In het licht van deze teksten worden de woorden van de bergrede van Christus gezien als woorden die kwaad en valse theorieën veroordelen. Ze vereisen dat onze woorden niet alleen waarheidsgetrouw moet zijn, maar ook puur. - *Gedachten van de Berg der Zaligsprekingen, blz. 66-69.*

Donderdag 24 april: Vergeldingswet

Een deel van de Romeinse troepen was in de buurt op het strand gelegd en Jezus wordt nu onderbroken door het luide geblaas van de trompet die het signaal aan de soldaten geeft zich op te stellen in de vlakte van het dal. Ze staan in rijen netjes naast elkaar, als eerbetoon aan de Romeinse standaard die wordt opgeheven om ervoor te buigen. Met bitterheid in hun hart kijken de joden naar het tafereel dat hen herinnert aan hun eigen degradatie als natie. Momenteel worden boodschappers uit het leger op pad gestuurd met de opdracht om diverse berichten naar verre streken te brengen. Als zij in de buurt komen van de luisterende menigte die Jezus omringt, dwingen ze een deel van de joodse boeren om hun lasten te dragen tijdens de steile klim. De boeren verzetten zich tegen deze daad van onderdrukking, maar ze worden uiteindelijk gedwongen om de soldaten te gehoorzamen, en de vernederende taak uit te voeren. Dit vertoon van Romeinse autoriteit beroert de mensen met verontwaardiging, en zij wendden zij zich des te meer om te horen wat de grote Leraar te zeggen heeft over deze wrede daad van onderdrukking. Met verdriet, vanwege de zonden, die de joden in zo'n slavernij had gebracht, kijkt Jezus op naar het beschamend schouwspel. Hij merkt ook de haat en wrok gestempeld op de gezichten van de joden, en weet hoe erg zij verlangen naar macht om hun onderdrukkers te verpletteren. Treurig zegt hij: [Matteüs 5:38-42 geciteerd]

Het voorbeeld van Jezus was een praktische illustratie van de les die hier geleerd werd: ondanks smaad en vervolging nam Hij nooit wraak op zijn vijanden. Maar dit was een moeilijke les voor de wraakzuchtige joden, en ze mompelden onderling. Jezus maakt nu nog een sterkere verklaring: [Matteüs 5:43-47 geciteerd]

Het vertoon van haat breekt de kwaadwilligheid van onze vijanden nooit af. Maar liefde en vriendelijkheid wekt liefde en vriendelijkheid op. Hoewel God trouw beloont en deugd straft, onthoudt Hij de zegeningen niet aan de goddelozen, hoewel ze dagelijks zijn naam onteren. Hij laat de zon en de regen komen voor de rechtvaardigen en onrechtvaardigen.

Als zo een heilig God zo een verdraagzaamheid en welwillendheid toont naar de opstandigen en de afgodendienaren, hoe noodzakelijk is het dat de dwalende mens dezelfde geest toont aan zijn medemensen. In plaats van hen te vervloeken die ons verwonden, is het onze plicht te proberen hen door vriendelijkheid te winnen en af te brengen van hun boze wegen. Jezus leerde Zijn volgelingen dat zij een christelijk hoffelijkheid moesten uitoefenen jegens allen die binnen hun invloedssfeer kwamen, dat zij niet vergeetachtig moesten worden in daden van barmhartigheid, en dat wanneer hen werd gevraagd om gunsten, ze welwillend aan de wereldling moeten tonen. De kinderen van God moeten de Geest die in de hemel regeert, vertegenwoordigen. Hun principes mogen niet hetzelfde zijn als de egoïstische geest van de wereld. Perfectie alleen kan voldoen aan de norm van de Hemel. Zoals God zelf perfect is in Zijn verheven sfeer, zo ook moeten Zijn kinderen perfect in hun nederige sfeer wandelen. Zo alleen kunnen ze geschikt zijn voor het gezelschap van zondeloze wezens in het Koninkrijk der hemelen. Christus richt deze woorden welke de norm bepalen van elk christelijk karakter tot Zijn volgelingen: "Weest gij dan volmaakt, gelijk uw Vader, Die in de hemelen volmaakt is" —Pamphlet: *Redemption: or the Teachings of Christ, the Anointed One*, pp. 74–77.

Vrijdag, 25 april: Verdere studie

Jezus, de wens der eeuwen, hoofdstuk, De Bergrede

5. Christus en de Sabbat

Sabbatmiddag, 26 april

Er is een speciaal werk voor Gods volk in deze laatste dagen. Ze moeten ophouden zich van de Sabbat van het vierde gebod af te keren en het juist voor de mensen te verhogen, het een "genoegen, de heiligheid van de Heer, eervol" te noemen.

Maar als de aanspraken op de Sabbat worden gepresenteerd, zijn er velen die vragen: "Welk verschil maakt het uit welke dag we als de Sabbat houden, zolang als we één dag van zeven in acht nemen? Wij antwoorden: het maakt al het mogelijke verschil uit dat we het woord van God gehoorzamen of veronachtzamen. God heeft ons de Sabbat als een herinnering aan het grote scheppingswerk gegeven. Hij zegt: "Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden, en al uw werk doen; maar de zevende dag is de Sabbat des Heren uw God; dan zult gij geen werk doen, . . . want in zes dagen heeft de Heer den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte de zevende dag; daarom zegende de Heere de Sabbatdag, en heiligde die" (Exodus 20:8-11). Hij verklaarde door Mozes: "Het is een teken tussen Mij en de kinderen van Israël voor eeuwig." En de kinderen van Israël omvatten allen die in Christus geloven. Want "indien gij van Christus zijt, dan zijt gij Abrahams zaad." Opnieuw zegt de Heer, door de profeet Ezechiël: "Heilig mijn sabbatten, en zij zullen tot een teken zijn tussen Mij en tussen ulieden, opdat gij weet, dat Ik, de Heere, uw God ben." De Sabbat is een teken van Gods scheppende kracht; het toont Hem oppermachtig, de Maker en Onderhouder van het heelal, de Enige waarvan wij "leven en adem en alle dingen" ontvangen, en daarom Degene aan wie wij onze loyaliteit verschuldigd zijn.

Satan heeft besloten dat de kennis van God, van zijn scheppende macht, zal worden uitgebannen uit de overpeinzing en herinnering van de mens. Maar hij kan zijn doel niet volbrengen zolang het vierde gebod wordt gehouden; want de Sabbat richt de gedachten van de mensen op de Schepper. Daarom heeft satan door het pausdom gewerkt om dit voorschrift opzij te zetten. Hij inspireerde de Roomse kerk te "menen" dat zij tijden en wetten van God kon "veranderen". Door de ware Sabbat opzij te zetten, welke het teken van Gods macht en autoriteit is, en het te vervangen door de instelling welke het teken van de oppermacht van Rome is, de "mens van zonde," inderdaad "zittende in de tempel van God, en zichzelf toont dat hij God is." Deze wendt de gedachten van de mensen van God af, en richt ze op zichzelf en naar degene wiens instrument zij is - naar de prins van het kwade. — *Signs of the Times, June 12, 1893*

Zondag 27 april: De joodse Sabbat?

De Sabbatinstelling, welke afkomstig is uit Eden, is zo oud als de wereld zelf. Het werd nageleefd door al de patriarchen, vanaf de schepping af. Tijdens de ballingschap in Egypte, werden de Israëlieten door hun opzieners gedwongen om de Sabbat te onteren, en tot op zekere hoogte vergaten zij de kennis van Zijn heiligheid. Toen de wet op de Sinai werd afgekondigd, waren juist de eerste woorden van het vierde gebod: "Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt," het bewijs dat de Sabbat niet eerst dan werd ingesteld; we worden teruggewezen op zijn oorsprong bij de schepping. Teneinde God uit de gedachten van de mensen te wissen, was satan erop gericht dit grote gedenkteken af te breken. Als de mensen geleid zouden worden hun Schepper te vergeten, zouden zij geen pogingen doen om de macht van het kwade te weerstaan, en satan zou zeker van zijn prooi zijn. — *Patriarchs and Prophets, p. 336.*

De Heer wilde een afgezonderd en bijzonder volk, dat het teken en zegel van de Sabbat draagt, de herinnering in stand houdt, de zevende dag, op welke de Heere rustte na Zijn scheppingswerk. "En God zegende de zevende dag en heiligde die, omdat Hij daarop gerust heeft van al het werk, dat God scheppende tot stand had gebracht." Genesis 2:3. Hij gaf de Sabbat aan de mensen als een dag van rust, als de mensen samenkomen om Hem te aanbidden, en in nauwe relatie met God te komen. De gehele hemel is geïnteresseerd in de aanbedding van Gods volk. — *Review and Herald, June 21, 1898.*

De Sabbat werd aan de mensheid gegeven om het scheppingswerk te gedenken. De Grote Jehova, heeft toen Hij het fundament van de aarde legde, toen Hij de hele aarde in haar prachtige kostuum kleepte, en al de wonderen van het land en de zee schiep, de Sabbatdag ingesteld en geheiligd. Toen de morgensterren samen zongen, en al de zonen van God van vreugde juichten, werd de Sabbat als Gods gedenkteken apart gezet. God heiligde en zegende de dag waarop Hij gerust heeft van al Zijn wonderbaarlijk werk. En deze Sabbat, door God geheiligd, moest tot een eeuwigdurend verbond gehouden worden. Het was een gedenkteken dat van eeuw tot eeuw moest staan, tot het einde van de wereldgeschiedenis.

God bracht de Hebreërs uit hun Egyptische slavernij, en gebod hen Zijn Sabbat te vieren, en de wet te houden die in Eden gegeven was. Elke week bewerkte Hij een wonder om in hun gedachten het feit te vestigen dat Hij aan het begin van de wereld de Sabbat had ingesteld. Aldus spreekt God, door de profeet Jesaja, van Zijn werk voor Israel: "Toen Israel een kind was, heb Ik het liefgehad, en uit Egypte heb Ik mijn zoon geroepen. . . . en Ik leerde Efraïm lopen; Ik nam hen op mijn armen, maar zij erkenden niet, dat Ik hen genas. Met mensenbanden trok Ik hen, met koorden der liefde." Hosea 11: 2,3,4. Door de psalmist zegt Hij: "Hij voerde Zijn volk uit met blijdschap, zijn uitverkorenen met gejubel: . . . opdat zij zijn inzettingen zouden onderhouden, en zijn wetten bewaren." Psalm 105: 43-45. — *Review and Herald, 30 augustus 1898*

Maandag 28 april; Een tijd om te rusten en te aanbidden

In overeenstemming met het vierde gebod, was de Sabbat opgedragen om te rusten en tot godsdienstige aanbedding. Alle wereldlijke bezigheden moesten worden opgeschort, maar werken van genade en weldadigheid waren in overeenstemming met het doel van de Heer. Zij werden niet beperkt tot tijd of plaats. De bedroefden te ondersteunen, de treurende te troosten, is een daad van liefde die eer doet aan Gods heilige dag. De noodzakelijkheden van leven moeten verzorgd worden, voor de zieken moet worden gezorgd, de nood van de behoeftigen moet gelenigd worden. Hij zal niet onschuldig houden wie negeert de lijdenden op Sabbat te ondersteunen. Gods heilige rustdag is voor de mens gemaakt, en daden van genade zijn in volmaakte harmonie met Zijn bedoelingen. God wenst niet dat Zijn schepselen een uur pijn lijden, die op Sabbat of elke andere dag kan worden verlicht. . . . De Sabbat is niet bestemd om een periode van nutteloos nietsdoen te zijn. De wet verbiedt wereldlijke arbeid op de rustdag van de Heer; het zwoegen voor levensonderhoud moet stoppen; geen werk voor werelds plezier of winst is op die dag geoorloofd; maar zoals God stopte met Zijn

scheppingswerk, en op de Sabbat rustte en die zegende, zo moet ook de mens zijn bezigheden van zijn dagelijks leven nalaten en deze heilige uren aan gezonde rust, aan aanbidding, en heilige daden wijden. Het werk van Christus in het genezen van zieken was in volmaakte overeenstemming met de wet. Hij eerde de Sabbat. De noden van het lijdende mensdom mogen nooit verwaarloosd worden. De Verlosser, heeft ons, door Zijn voorbeeld getoond dat het goed is de lijdenden op Sabbat te ondersteunen. —*My Life Today, p. 231.*

Niets onderscheidde de joden zo van de omringende volken, en bestempelde hen als ware aanbidders van de Schepper, als de instelling van de Sabbat. Haar naleving was een voortdurend zichtbaar teken van hun relatie met God, en onderscheidde hen van andere mensen. Alle dagelijks werk voor het levensonderhoud of voor werelds voordeel was verboden op de zevende dag. In overeenstemming met het vierde gebod was de Sabbat gewijd tot rust en godsdienstige aanbidding. Alle wereldlijke werkzaamheden moesten worden opgeschorst; maar werken van genade en weldadigheid waren in overeenstemming met het doel van de Heer. Zij werden niet beperkt door tijd of plaats. De bedroefden te bemoedigen, en de treurenden te troosten is een dienst van liefde die Gods heilige dag eert. —*Signs of the Times, November 30, 1876.*

Het doel van de Sabbat was dat de hele mensheid ervan kon profiteren. Nadat God de wereld in zes dagen had gemaakt, rustte Hij, en zegende en heiligde de dag waarop Hij van al het werk wat Hij geschapen en gemaakt had rustte. Hij zette deze speciale dag voor de mens apart om van zijn werk te rusten, zodat als hij naar de aarde beneden, en de hemel boven zou kijken, hij de tastbare bewijzen van Gods oneindige wijsheid zou zien en zijn hart vervuld zou worden met liefde en ontzag voor zijn Maker. Had men altijd de dag gehouden die God gezegend en geheiligd heeft, dan zou er nooit een ongelovige in onze wereld zijn; want de Sabbat was als een gedenkteken van het Schepperswerk gegeven; het was gegeven, zodat op die dag in een speciale betekenis, de mensen hun gedachten zouden omkeren van de aardse dingen naar de overpeinzingen van God en Zijn machtige kracht. —*Signs of the Times, March 18, 1897.*

Dinsdag, 29 april: Een tijd van plezier

Om de weg te bereiden voor het werk dat hij van plan was tot stand te brengen, had Satan, nog vóór de komst van Christus, de joden de sabbat met zeer strenge voorschriften laten verzwaren, waardoor sabbatsviering een last werd. Hij profiteerde van het ongunstige licht waarin de sabbat werd geplaatst en brandmerkte de sabbat als een joodse instelling. Terwijl de christenen de zondag als een vrolijke feestdag bleven vieren, leidde hij hen om hun haat voor de joodse leer te tonen door de Sabbat tot een vastendag te maken, een dag van droefheid en somberheid. - *De Grote strijd, p. 52,53*

Christus zag dat er lessen gegeven moesten worden om de onzin van de traditionele, buitensporige eisen te verdrijven, welke zij zichzelf opgelegd hadden en zich opstapelden op de heilige instelling, in liefde gegeven door een genadige God. De Sabbat was niet wat de joden ervan gemaakt hadden – het was een strenge last en buitensporige eis, bezwaard met voortdurende toevoegingen van hun eigen verzinsels. Langs deze weg werd de dag gemaakt tot wat satan het in de menselijke geest wilde maken – een pijnlijke juk in plaats van genot, de heiligheid van de Heer, eervol. God gaf de Sabbat tot een zegen voor de mensen; het zou voor hen een gedenkteken van Gods scheppingswerk moeten zijn; het was om hen te herinneren aan Gods heilige rust, waarvoor Hij “de Sabbat dag zegende en heiligde”. - *Review and herald, 3 augustus, 1897*

Om onszelf heilig te houden, is het niet nodig dat we onszelf door muren omringen, de prachtige natuurtonelen en de vrije, versterkende hemelse lucht buitensluiten. We moeten in geen geval lasten en zakelijke transacties toestaan om onze gedachten af te laten leiden op de Sabbat van de Heer, welke Hij geheiligd heeft. We zouden onze gedachten zelfs niet

moeten toestaan te rusten op dingen met een werelds karakter. Maar de geest kan niet verfrist, verlevendigd en opgeheven worden door bijna al de Sabbaturen tussen muren opgesloten te zijn, luisterend naar lange preken en saaie, formele gebeden. De Sabbat van de Heer wordt verkeerd gebruikt als hij zo gehouden wordt. Het doel waar het voor werd ingesteld, wordt niet bereikt. De Sabbat is voor de mens gemaakt, een zegen voor hem te zijn door zijn gedachten af te wenden van wereldlijk werk tot overpeinzen van Gods glorie en goedheid. Het is nodig dat Gods volk zich verzameld om over Hem te praten, gedachten en ideeën uit te wisselen met betrekking tot de waarheden die opgenomen zijn in Zijn woord, en een deel van de tijd te besteden aan passend gebed. Maar deze tijden, zelfs op Sabbat, zouden niet vervelend moeten worden gemaakt door hun lengte en gebrek aan interesse. - *Getuigenissen, deel 2, p. 583*

Als buitensporige honger David zelfs verontschuldigde voor het schenden van de heiligheid van het heiligdom, en zijn daad onschuldig maakte, hoeveel te meer was de simpele daad van de discipelen in het plukken en eten van graan op de Sabbatdag. Jezus wilde Zijn discipelen en vijanden leren dat de dienst aan God allereerst was; en, als vermoeidheid en honger het werk begeleiden, was het goed de noden van de mensheid tevreden te stellen, zelfs op de Sabbatdag. De heilige instelling was niet gegeven om tussenbeide te komen bij de noden van ons wezen, door, in plaats van zegeningen, pijn en ongemak te brengen. "De Sabbat was voor de mens gemaakt" om hem rust en vrede te geven, en hem te herinneren aan het werk van zijn Schepper, niet om een bittere last te zijn. - *Teken der tijd, 30 november, 1876*

Woensdag 30 april: Een tijd om te genezen

Jezus ontmoette de man die Hij genezen had in de tempel. Hij was gekomen om een schuldoffer, een zoenoffer en een dankoffer te brengen, voor de genade die hij ontvangen had. Jezus, die hem onder de aanbidders vond, maakte zichzelf aan hem bekend. De grote Geneesheer spreekt hem aan met een tijdloze waarschuwing: "Zie, gij zijt gezond geworden; zondig niet meer, opdat u niet iets ergers overkome." Hij die 38 jaar geleden had, deels als resultaat van zijn eigen losbandigheid, werd dus duidelijk gewaarschuwd om de zonden te voorkomen die dat lijden hadden veroorzaakt.

De genezen man was dolblij om zijn Verlosser te zien, en, onwetend van de boosaardigheid welke de joden tegen Jezus koesterden, informeerde de Farizeeën, welke hem voordien ondervraagd hadden, dat dit degene was die deze wonderbaarlijke genezing had bewerkt.

De joodse hoogwaardigheidsbekleders hadden enkel gewacht om te bewijzen dat het Jezus was; vanaf het begin waren zij ervan overtuigd dat het geen ander kon zijn. Nu volgde een groot oproer in de voorhof van de tempel; want zij zochten Jezus te doden, maar werden verhinderd door de mensen, velen herkenden in Hem een vriend die hen had genezen van hun zwakheden en hen ontlast had van hun zorgen.

Er ontstond een strijd met betrekking tot de werkelijke vorderingen van de Sabbatwet. Jezus had opzettelijk de Sabbatdag gekozen om het wonder aan het waterbad te volbrengen. Hij kon de zieke man op elke andere dag van de week hebben genezen; ook had hij hem eenvoudig kunnen genezen, en de verontwaardiging van de joden hebben vermeden, door hem niet op te dragen zijn bed en leven op aarde op te nemen; alles wat hij deed en zijn onderwijzing was in zichzelf belangrijk. Hij kwam om zijn Vaders wet te rechtvaardigen en Hem te eren. De Sabbat was, in plaats van een zegen te zijn zoals het was ontworpen, een vloek geworden door de toegevoegde eisen van de joden. Jezus wilde het ontdoen van de lasten en wilde dat het op zichzelf zou staan in haar eigen heiligheid.

Daarom koos hij de Sabbat voor dit speciale werk. Hij zocht het ergste geval onder de gekwelden bij het bad van Bethesda uit om Zijn wonderbaarlijke genezende kracht op uit te oefenen, en beval hem zijn bed door de stad te dragen om het geweldige werk wat bij hem verricht was openbaar te maken, de aandacht van de mensen op zijn geval te vestigen, op de omstandigheden die zijn genezing begeleidden en Hem door wie dit bereikt was. Dit zou de vraag doen rijzen wat geoorloofd was op de Sabbatdag, en Hem een kans geven de

bekrompen vooroordelen en beperkingen van de joden met betrekking tot de dag des Heren aan de kaak te stellen en hun fanatisme en tradities nietig te verklaren.

Jezus verklaarde aan hen dat het werk van het verlichten van de getroffen lijdenden in harmonie met de Sabbatwet was, het had of betrekking op de redding van zielen of het verwijderen van lichamelijke pijn. Zulk werk was in harmonie met het werk van Gods engelen, die altijd tussen hemel en aarde afdalen en opstijgen om behulpzaam te zijn aan het lijdende mensdom. Jezus beantwoordde hun beschuldigingen door te verklaren: "Mijn Vader werkt tot nu toe en Ik werk ook". Johannes 5: 17 Alle dagen zijn van God, waarin we Zijn grote plannen voor het menselijke ras moeten uitdragen. Als de joodse uitleg van de wet juist was, dan had Jehova het aan het verkeerde eind, wiens werk de schepping in stand houdt en verkwikt, al vanaf de grondlegging der wereld, toen de Morgensterren tezamen zongen en al de zonen Gods van vreugde juichten. Hij die zijn werk goed verklaarde, en de instelling van de Sabbat vestigde ter herdenking van de voltooiing ervan, moest een de periode van Zijn werk afsluiten en een pauze inlassen voor de nooit eindigende routine van het heelal. - *Pamflet: Redemption: of de wonderen van Christus, de Almachtige, blz. 24-26*

Donderdag 1 mei: Een nieuwe schepping

Zoals de Sabbat het teken was dat Israel onderscheidde toen zij uit Egypte kwamen om het aardse Kanaän te veroveren, zo is dit het teken dat ook nu Gods volk onderscheidt als zij uit de wereld komen om de hemelse rust in te gaan. De Sabbat is een teken van de verhouding tussen God en Zijn volk, een teken dat zij Zijn wet eren. Het maakt onderscheid tussen Zijn trouwe onderdanen en de overtreders.

Uit de wolkkolom verklaarde Jezus aangaande de Sabbat: "maar mijn sabbatten moet gij onderhouden, want dat is een teken tussen Mij en u, van geslacht tot geslacht, zodat gij weet, dat Ik de Here ben, die u heiligt." Exodus 31:13. De Sabbat die als het teken van God als de Schepper aan de wereld werd gegeven, is ook het teken van Hem als Zaligmaker. De kracht die alle dingen schiep, is de kracht welke de ziel naar Zijn gelijkenis herschept. Voor hen die de heilige Sabbat dag houden, is het een teken van heiligmaking. Ware heiligmaking is eensgezindheid met God, eenheid met Hem in karakter. Het wordt ontvangen door gehoorzaamheid aan die principes welke de afschrift van Zijn karakter zijn. En de Sabbat is het teken van gehoorzaamheid. Hij die van harte het vierde gebod gehoorzaamt, zal de hele wet gehoorzamen. Hij wordt door gehoorzaamheid geheiligd. - *Getuigenissen, deel 6, blz. 349, 350*

Ware heiligmaking komt door bereidwillige gehoorzaamheid. We hebben duidelijk en absoluut geleerd dat de juiste naleving van de Sabbat een kennis brengt van wat ware heiligmaking vormt. Reputatie en zelfs het leven zelf kunnen eerder worden opgeofferd dan de waarheid van het woord van God. God verklaart dat als Zijn Sabbat als gewijd en heilig wordt vereerd, dit voor Zijn volk een teken is tussen Hem en hen, waardoor zij mogen weten dat Hij degene is die hen zal heiligen. "Gij zult de Sabbat onderhouden, want deze is iets heiligs voor u". Exodus 31:14. God heeft hem apart gezet, bestemd tot heilige dienst. Het is Zijn gedenkteken van Schepping. Door Zijn scheppende kracht wordt God onderscheiden van alle andere goden die aanbeden worden. De Sabbat is een openbaar aandenken door welke de wereld de ware en levende God mag herkennen. Als zij Hem gehoorzamen en Zijn heilige dag eerbiedigen, is de Sabbat een voortdurend teken tussen Hem en hen, een belofte dat Hij Zijn verbond zal herkennen en vervullen. - *Manuscript Releases, deel 5, blz. 123*

Voor al degenen, die de Sabbat aanvaardden als een teken van het vermogen van Christus om te scheppen en te herscheppen, zal die dag een lust zijn. Als zij Christus in die dag zien, verheugen zij zich in Hem. De Sabbat wijst hen op de werken van de schepping als een bewijs van Zijn macht om te herscheppen. Op deze dag herdenkt men de verloren vrede van het paradijs in Eden, maar deze dag spreekt ook van de vrede, die door de Verlosser zal worden hersteld. Alles wat in de natuur te zien is, herhaalt Zijn uitnodiging: "Komt herwaarts

tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven” (Matthéüs 11:28). De Sabbat is een gouden schakel, die God en Zijn volk verenigt. - *Het geloof waardoor ik leef, blz. 33*

De waarde van de Sabbat als een middel tot onderwijs is boven verwachting. Wat God ook van ons eist, Hij geeft rijkere zegen, verheerlijkt met Zijn eigen glorie, terug. De tiende die Hij van Israel eiste, werd gewijd aan speciale rechten te midden van de mensen, in zijn stralende schoonheid, het voorbeeld van Zijn tempel in de hemel, het teken van Zijn aanwezigheid op de aarde. Dus het deel van onze tijd welke Hij eist, wordt weer aan ons gegeven, dragende Zijn naam en zegel. “Het is een teken,” zegt Hij zegt, “tussen Mij en u, . . . opdat gij weet dat Ik de Heere ben, ” want “in zes dagen heeft de Here de hemel en aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte op de zevende dag; daarom zegende de Here de sabbatdag en heiligde die” Exodus 31: 13; 20:11. De Sabbat is een teken van scheppende en verlossende kracht; het wijst naar God als de bron van leven en kennis; het roept de eerste glorie van de mensen terug, en zodoende getuigt het van Gods doel ons tot Zijn beeld te herscheppen. - *Karaktervorming, p 250*

Vrijdag 2 mei: Geen extra leessuggestie

6. De dood van Christus en de wet

Sabbatmiddag, 3 mei

Het was onmogelijk voor de zondaar om de wet van God te houden, die heilig, rechtvaardig en goed is. Maar deze onmogelijkheid werd verwijderd door de toegekende gerechtigheid van Christus voor de berouwvolle, gelovende ziel. Het leven en de dood van Christus ten behoeve van de zondige mens hadden als doel de zondaar te herstellen in de gunst van God, door de toegekende gerechtigheid die tegemoet kwam aan de aanspraken van de wet en de aanvaardbaarheid van de Vader.

Maar het is altijd het doel van Satan geweest om de wet van God buiten werking te stellen en de bedoeling van het plan van verlossing in diskrediet te brengen. Daarom heeft hij de valsheid bedacht dat het offer van Christus aan het kruis als doel had om de mens te bevrijden van de verplichtingen van de geboden van God. Hij heeft de wereld opgezaaid met de misleiding dat God Zijn grondwet heeft afgeschaft, Zijn morele standaard heeft weggegooid en zo Zijn heilige en perfecte wet heeft afgedaan. Als Hij dat had gedaan, hoe vreselijk zou dat voor de Hemel zijn geweest! In plaats van het verkondigen van de afschaffing van de wet, heeft het kruis van Calvarie in dondertonen juist haar onveranderlijke en eeuwige karakter afgekondigd. Als de wet afgeschaft kon worden en het bestuur van de hemel en aarde en de ontelbare werelden van God toch in stand gehouden zou kunnen worden, dan hoefde Christus niet te sterven. De dood van Christus heeft eens en voor altijd de discussie over de vraag van de rechtsgeldigheid van de wet van Jehova bevestigd. Jezus is, door de volle straf voor een schuldige wereld te ondergaan, de Middelaar geworden tussen God en mensen, om de berouwvolle ziel te herstellen in de gunst van God door hem genade te schenken om de wet van de Allerhoogste te houden. Christus is niet gekomen om de wet te vernietigen of de profeten, maar om hen naar de letter te vervullen. De verzoening van Calvarie heeft de wet van God in ere hersteld als heilig, rechtvaardig en waar, niet alleen voor de gevallen wereld, maar voor de hemel en de ongefallen werelden. Christus kwam om de wet groot te maken, en eerbaar. — *Signs of the Times, June 20, 1895.*

Zondag, 4 mei: Dood aan de wet

Zonde heeft de wet niet gedood, maar het heeft de vleselijke mens in Paulus wel gedood. “Maar nu zijn wij ontslagen van de wet,” verklaart hij, “gestorven aan dat waaraan wij vastgebonden zaten, zodat wij in nieuwheid van Geest dienen, en niet in oudheid van letter.” (Romeinen 7:6, HSV). “Is dan het goede de oorzaak van mijn dood geworden? Volstrekt niet! Maar de zonde heeft – opdat zij als zonde zichtbaar zou worden – door het goede voor mij de dood teweeggebracht, opdat door het gebod de zonde uitermate zondig zou blijken

te zijn” (Romeinen 7:13, HSV). “Zo is dan de wet heilig, en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed” (Romeinen 7:12, HSV). Paulus richt de aandacht van zijn toehoorders naar de gebroken wet en wijst hen waaraan zij schuldig zijn. Hij onderwijst hen als een schoolmeester zijn leerlingen onderwijst en laat hen zien wat de weg terug is naar de loyaliteit voor God.

Er is geen veiligheid of rust, geen rechtvaardiging in het overtreden van de wet. De mens kan niet hopen te staan voor God en vrede met Hem te hebben door de verdiensten van Christus, terwijl hij doorgaat met zondigen. Hij moet ophouden met overtreden en waarachtig en loyaal worden. Terwijl de zondaar kijkt in de grote morele spiegel, ziet hij de afwijkingen in zijn karakter. Hij ziet zichzelf zoals hij is, bevlekt, vervuild en verdoemd. Maar hij weet dat de wet op geen enkele wijze de schuld kan verwijderen en de overtreding kan vergeven. Hij moet verder gaan dan dat. De wet is slechts de schoolmeester die hem naar Christus brengt. Hij moet naar zijn zonedragende Heiland kijken. En als Christus aan hem is geopenbaard, hangend aan het kruis van Calvarie, stervend onder het gewicht van de zonden van de hele wereld, wijst de Heilige Geest hem op de houding van God tegenover iedereen die berouw heeft over zijn overtredingen. “Want God had de wereld zo lief dat hij zijn enige Zoon heeft gegeven, opdat iedereen die in hem gelooft niet verloren gaat, maar eeuwig leven heeft.” (Johannes 3:16). —*Selected Messages, bk. 1, p. 213.*

De wet van God, zoals voorgesteld in de Bijbel, is breed in haar eisen. Elk principe is heilig, rechtvaardig en goed. De wet wijst de mens op zijn plicht tegenover God. Het reikt naar de gedachten en de gevoelens en het zal een overtuiging van zonde bewerkstelligen in iedereen die bewust is van de overtreding die hij heeft begaan tegen haar eisen. Als de wet zich alleen zou richten tot de uiterlijke handelingen, dan zouden mensen niet schuldig zijn voor verkeerde gedachten, verlangens en voorstellingen. Maar de wet verlangt dat de ziel zelf rein is en de overleggingen heilig, opdat de gedachten en gevoelens in harmonie mogen zijn met de standaard van liefde en gerechtigheid.

In Zijn onderwijzingen heeft Christus getoond hoe verrijkend de principes van de wet, die afgekondigd is op de Sinai, zijn. Hij heeft een levende toepassing gegeven aan wat de principes zijn, die voor altijd de grote standaard van gerechtigheid zouden zijn – de standaard waarnaar iedereen geoordeeld zal worden in de grote dag wanneer de vierschaar zich zal nederzetten en de boeken zullen worden geopend. Hij kam om elke gerechtigheid te vervullen en als het hoofd van de mensheid, de mens erop te wijzen dat hij hetzelfde werk kan doen, dat hij aan elke eis van de wet van God kan voldoen. Door de toedeling van Zijn genade aan de menselijke agent, hoeft niet één de hemel te missen. Een volmaakt karakter is bereikbaar voor iedereen die ernaar verlangt. Dit is tot het fundament van het nieuwe verbond van het evangelie gemaakt. De wet van Jehova is de boom, het evangelie is de geurige bloesem en de vrucht die het draagt. Wanneer de Geest van God de volle betekenis van de wet aan de mens openbaart, vindt er een verandering plaats in zijn hart. —*Review and Herald, April 5, 1898.*

Maandag, 5 mei: de wet van zonde en dood

Velen hebben gefaald om bij het presenteren van de bindende aanspraken van de wet, de oneindige liefde van Christus naar voren te brengen.

Zij die grote waarheden bezitten, hebben nog onvoldoende besef van de waarde van het verzoenend Offer als een uitdrukking van Gods grote liefde voor de mens. Liefde voor Jezus en Jezus' liefde voor zondaars, zijn uit de godsdienstige ervaring van hen die de opdracht hebben gekregen om het evangelie te verkondigen, verwijderd en de eigen-ik is verhoogd in plaats van de Verlosser van de mensheid. De wet moet gepresenteerd worden aan overtreders, niet als iets dat los staat van God, maar eerder als een onderdeel van Zijn gedachte en karakter. Zoals het zonlicht niet gescheiden kan worden van de zon, zo kan Gods wet niet op juiste wijze gepresenteerd worden aan de mens als het gescheiden wordt van de goddelijke Auteur. De boodschapper moet in staat zijn te zeggen: “In de wet is Gods wil; kom, zie zelf dat de wet alles is wat Paulus heeft verklaart dat het is – “heilig en rechtvaardig en goed.” Het veroordeelt zonde, het vermaant de zondaar, maar het wijst hem

dat hij Christus nodig heeft, die in overvloed genade, goedheid en waarheid geeft. Hoewel de wet de straf op de zonde niet kan te niet doen, maar alle schuld op de zondaar laadt, heeft Christus beloofd overvloedige vergeving te schenken aan iedereen die berouw toont en gelooft in Zijn genade. De liefde van God wordt in overvloed aangereikt aan de berouwvolle, gelovende ziel. De brand van de zonde in de ziel kan alleen worden geblust door het bloed van het verzoenend Offer. Geen minder offer dan het offer van Hem die gelijk was aan God is vereist. Het werk van Christus – Zijn leven, vernedering, dood en bemiddeling voor de verloren mens – maakt de wet groot en maakt haar eervol.

Veel preken die gepreekt worden over de aanspraken van de wet brengen Christus niet naar voren, en dit gebrek heeft de waarheid ineffectief gemaakt in het bereiken van zielen. Zonder de genade van Christus is het onmogelijk om een stap in de richting van gehoorzaamheid aan de wet van God te doen. Daarom is het noodzakelijk dat de zondaar over de liefde en kracht van de Verlosser en Vriend hoort! Terwijl de ambassadeur voor Christus duidelijk de aanspraken van de wet moet vertellen, moet hij duidelijk maken dat niemand gerechtvaardigd kan worden zonder het verzoenend offer van Christus. Zonder Christus kan er alleen verdoemenis zijn en het bange vooruitzicht op de vurige toorn, en een uiteindelijke verwijdering van de tegenwoordigheid van God. Maar hij wiens ogen geopend zijn om de liefde van Christus te zien, zal het karakter van God ontdekken dat vol liefde en medelijden is. God wil niet voorgesteld worden als een tirannieke, onvergeeflijk wezen, maar als een vader die ernaar verlangt zijn berouwvolle zoon te omhelzen. De zondaar zal met de Psalmist uitroepen: “gelijk zich een vader ontfermt over zijn kinderen, ontfermt Zich de HERE over wie Hem vrezen” (Ps 103:13). Alle wanhoop is verdreven uit het hart wanneer Christus in Zijn ware karakter gezien wordt. —*Review and Herald, February 3, 1891*

“De wet doet zonde kennen” (Rom 3:20); want “zonde is wetteloosheid” (1 Joh 3:4). Het is door de wet dat mensen overtuigd raken van zonde; en zij moeten zichzelf zien als een zondaar, blootgesteld aan de toorn van God, voordat ze zich hun nood voor een Heiland zullen beseffen. Satan is voortdurend aan het werk om de mens ertoe te brengen de zonde te geringschatten. En zij die de wet van God met voeten treden, doen het werk van de grote misleider, want zij verwerpen de regel waardoor zij zonde zouden kunnen herkennen en zich bewust zouden kunnen worden van de overtreding.

De wet van God is bedoeld voor de geheime daden, die hoewel ze zondig zijn, zo gemakkelijk begaan worden, maar die in werkelijkheid een test van het karakter zijn. Het is de spiegel waarin de zondaar kijkt als hij een goede kennis wil hebben van zijn morele karakter. En wanneer hij zichzelf ziet als verloren vergeleken bij de grote standaard van gerechtigheid, is zijn volgende stap, zijn zonde te belijden en vergeving te zoeken door Christus. Velen falen dit te doen, ze proberen de spiegel te breken die hun fouten aan het licht brengt, ze willen de wet afschaffen die hen op de smetten in hun levens en karakters wijst. —*Signs of the Times, April 15, 1886.*

Dinsdag, 6 mei: De kracht van de wet

De wet doet de zonde kennen. We hebben het geïnspireerde getuigenis aangaande dit onderwerp. “Ik heb eertijds geleefd zonder wet, “schrijft Paulus, “toen echter het gebod kwam (toen de wet mijn bewustzijn opwekte), begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven, en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn” (Rom. 9:7). Dit is het werk dat de wet zal doen voor iedere ziel die in zonde leeft. De wet wijst de zonde aan en veroordelt haar en stuurt de zondaar naar Christus om vergeving en reiniging te ontvangen. —*North Pacific Union Gleaner, March 17, 1909.*

Paulus beschrijft zijn ervaring als hij zegt: “Ik heb eertijds geleefd zonder wet, toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven.” Hij zag zijn nood voor een Heiland. Kijkend in de grote standaard van gerechtigheid, zag hij zichzelf als een zondaar in het licht van de wet. Maar terwijl hij keek in het gezicht van Christus, kon hij met volle verzekerdheid zeggen: “Dit is een getrouw woord en alle aanneming waard, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om zondaren te behouden, onder welke ik een

eerste plaats inneem" (1 Tim.1:15). Hij kon blij zijn met het feit dat er een voorziening was getroffen voor zijn verlossing, door de verdiensten van het bloed van de eniggeboren Zoon van God en dat er vergeving kon worden geschreven naast zijn naam. Het was duidelijk voor hem dat de wet geen jota heeft bijgedragen aan zijn rechtvaardiging, maar door het verzoenend offer, door de toebedeelde gerechtigheid van Christus, staat de berouwvolle zondaar gerechtvaardigd voor de wet. —*Review and Herald, May 23, 1899.*

Paulus verklaarde: "Ik heb eertijds geleefd zonder wet, toen echter het gebod kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven." De apostel erkende de aanspraken van de wet, en heeft het niet opzij geschoven, omdat het hem zijn ware situatie aantoonde. Hij erkende het beeld dat erdoor werd gepresenteerd, maar hij heeft niet tegen de wet gezegd: "Reinig mij, maak mij schoon." Hij keerde zich meteen naar Golgotha en viel stuk op de Rots Christus Jezus. Hij kende het berouw waarover hij geen berouw hoefde te hebben. Hij begreep dat "uit werken der wet geen vlees voor Hem gerechtvaardigd zal worden," want het is niet de voorziening van de wet om te redden, maar om te veroordelen. Niet om vergeving te schenken, maar om te overtuigen. Het kan op geen enkele manier haar aanspraken te niet doen. Als een van de eisen van de wet opzij geschoven kon worden, dan kon de hele wet afgeschaft worden, want door een gebod te veranderen om de zondaar te redden, zal de waarde van de anderen teniet worden gedaan. De wet kan degenen die het vervloekt, niet redden, het kan de verlorenen niet redden. Er is maar een hoop voor de zondaar. Ligt die in uiterlijke ceremoniën? In de nauwgezette uitoefening van religieuze handelingen? Ligt het in rouw bedrijven en boetedoening en het doorbrengen van vrome uren in gebed en meditatie? In praktiseren van zelfverloochening? In het geven aan de armen en in goede verdiensten doen? Nee, geen enkele van deze dingen zal verlossing bewerken voor de ziel. De vraag wordt gesteld: "Zal de HERE welgevallen hebben aan duizenden rammen, aan tienduizenden oliebekken? Zal ik mijn eerstgeborene geven voor mijn overtreding, de vrucht van mijn schoot voor de zonde mijner ziel?" (Micha 6:7) Nee. Niemand kan staan voor God in zijn eigen verdiensten. Zij die gered worden, zullen gered zijn omdat Jezus de volle prijs voor hen heeft betaald en de mens kan absoluut niets doen om de verlossing te verdienen. Christus zegt: "zonder Mij kunt gij niets doen." Dus, wiens verdienste is het allemaal? Het behoort allemaal de Verlosser toe. Al de mogelijkheden van de mens komen naast die van Christus en we mogen van onze beste daden zeggen: "Alles komt van U en van het Uwe hebben we U terug gegeven."

Het is de genade van Christus die de mens tot Hem brengt en in Hem alleen is de hoop en verlossing voor de zondaar. De mens is onwaardig enige gunst van God te ontvangen, maar als Christus zijn gerechtigheid wordt, mag hij vragen en in Zijn naam en door Zijn verdiensten genade en gunst van God ontvangen. Jezus droeg de straf van de wet, opdat wij van Zijn genade zouden mogen ontvangen. Maar dit feit betekent niet dat de wet is afgeschaft. Paulus vraagt: "Stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet" (Rom 3:31). De genadegave van Christus voor de berouwvolle zondaar is dat hij gebracht mag worden in de volmaakte harmonie met het bestuur van de hemel. In het kruis ontmoeten genade en waarheid elkaar. Gerechtigheid en vrede kussen elkaar. —*Signs of the Times, November 10, 1890.*

Woensdag 7 mei: De krachteloze wet

Zij die verlossing zoeken, moeten het werk verstandig aanpakken. Gods woord is ons studieboek. Het vertelt ons wat zonde is en wijst ons op het medicijn. Toen de Schriftgeleerde onderzoekend vroeg: "Meester, wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?" (Luk 10:25), verwees Christus hem naar de wet. "Wat staat in de wet geschreven?," vroeg Hij, "Hoe leest gij?" De apostel vertelt ons: "Zonde is de wetteloosheid" – het overtreden van de wet. Overtuiging van zonde is de eerste stap naar bekering en de wet van God is het instrument om de zondaar te overtuigen. Het is deze heilige wet die de bedekking weghaalt van de fouten in het karakter, dat de plaagvlek van de zonde openbaart.

En wanneer een mens overtuigd is van de zonde, wanneer hij bewust geworden is van zijn verloren staat, openbaart Jezus Zichzelf als een zondenvergevende Heiland. Door Hem mag de zondaar vergeving ontvangen, hoewel hij zo beslist heeft gefaald in het doen van zijn plicht gehoorzaam te zijn aan God. Maar verlossing wordt nooit bereikt door het afschaffen van de wet, of het verminderen van haar heilige aanspraken. —*Signs of the Times, November 26, 1885.*

Overtuiging van zonde is de eerste stap naar bekering, en de wet is het kennen van de zonde. Wanneer de zondaar een besef heeft van de zonde, is hij in een situatie om naar Jezus getrokken te worden door de wonderbare liefde die aan hem is geopenbaard bij het kruis van Golgotha. Wanneer hij nederig is en berouwvol, zoekt hij geen vergeving bij de wet die hij gebroken heeft, maar hij kijkt naar God, die heeft voorzien in vergeving en heiliging door zijn geliefde Zoon. Terwijl hij het Lam van God ziet, die de zonden van de wereld wegneemt, groeit zijn liefde voor Hem en door het aanschouwen wordt hij veranderd naar datzelfde beeld. De apostel schreef: "Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus was" (Filip. 2:5). De zachtmoedige en heilige Leidsman droeg onze zonden, opdat het plan van verlossing geopenbaard zou worden aan de mens, opdat ieder die in Hem zou geloven, niet verloren zou gaan, maar eeuwig leven zou hebben.

Allen die hun eigen onwetendheid en zonden inzien, zullen enige waardering hebben voor het grote werk van verlossing waardoor de mens gekozen is als het onderwerp van Gods geduld en liefdevolle goedheid. Als de mens de zondigheid van zijn natuur ziet in het licht van de wet, zal hij zijn grote nood voor een Heiland beseffen. We moeten allen de Schrift onderzoeken, opdat we bekend mogen raken met de voorwaarden van verlossing, waardoor verzoening gebracht wordt tussen de mens en God. De mens moet het pad vinden die terug leidt naar het huis van de Vader en elke stap die ons verwijderd van de overtreding is een stap richting het Paradijs. Elke stap in berouw, gebrokenheid, gehoorzaamheid en geloof, is een stap richting de Vader. Waar geloof in Christus zal leiden tot gehoorzaamheid aan de voorwaarden van God. —*Signs of the Times, July 7, 1890.*

Donderdag 8 mei: De vloek van de wet

De typen en schaduwen van het offerstelsel, gaven, samen met de profetieën, de Israëlieten slechts een verhuld, onduidelijk beeld van de genade die aan de wereld gebracht zou worden door de openbaring van Christus. Aan Mozes was de betekenis duidelijk gemaakt van de typen en schaduwen die naar Christus wezen. Hij zag het einde van wat weggedaan zou worden, als bij de dood van Christus, type en antitype elkaar zouden ontmoeten. Door de overtreding van deze wet bracht de mens de zonde in de wereld en met de zonde kwam de dood. Christus werd de verzoening voor de zonde van de mens. Hij offerde Zijn volmaakte karakter in de plaats van de zondigheid van de mens. Hij nam op Zich de vloek van de ongehoorzaamheid. De offers wezen naar het offer dat Hij uiteindelijk zou doen. Het geslachte lam stond symbool voor het Lam dat de zonde van de wereld weg zou nemen.

Het inzien van het doel van dat wat weggenomen zou worden, het inzien dat Christus in de wet geopenbaard was, was wat het aangezicht van Mozes helder deed schijnen. De bediening van de wet, dat gegraveerd was in steen, was de toediening van de dood. Zonder Christus was de overtreder overgelaten aan de vloek, zonder hoop op vergeving. De bediening heeft van zichzelf geen enkele heerlijkheid, maar de beloofde Heiland, geopenbaard in de typen en schaduwen van de ceremoniële wet, verheerlijkte de wet

Christus droeg de vloek van de wet, leed onder haar straf, droeg de voltooiing van het plan waardoor de mens daar geplaatst zou worden waar hij Gods wet wel kon houden en aanvaard kon worden door de verdiensten van de Verlosser. En door Zijn opoffering werd de wet in heerlijkheid omhuld. Dan zou de heerlijkheid van dat wat niet weggedaan zou worden – Gods wet der Tien geboden, Zijn norm van gerechtigheid – duidelijk gezien worden door allen die het einde zouden zien van dat wat wel weggedaan zou worden.

"En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid,

immers door de Here, die Geest is" (2 Kor 3:18). Christus is de advocaat van de zondaar. Zij die Zijn evangelie aanvaardden, zien Hem als van aangezicht tot aangezicht. Zij zien de relatie van Zijn missie aan de wet, en zij erkennen Gods wijsheid en heerlijkheid zoals die geopenbaard is door de Heiland. De heerlijkheid van Christus is geopenbaard in de wet, welke een afdruk is van Zijn karakter en Zijn veranderende invloed wordt gevoeld op de ziel totdat de mens veranderd wordt naar hetzelfde beeld. Zij worden deelgenoot van de goddelijke natuur en groeien meer en meer naar de gelijkenis van de Heiland, bij elke stap toenemend in gelijkvormigheid aan de wil van God, totdat zij volmaaktheid bereiken.

De wet en het evangelie zijn volmaakt met elkaar in overeenstemming. Elk houdt de andere hoog. In al haar majesteit maakt de wet het geweten bewust, laat de zondaar zijn nood voor Christus inzien als de voorziening voor zonde. Het evangelie erkent de kracht en de onveranderlijkheid van de wet. "Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet," (Rom 7:7) verklaart Paulus. Het zich bewust zijn van zonde, roept de wet in herinnering en drijft de zondaar naar de Heiland. In zijn nood mag de mens de machtige argumenten die bij het kruis van Golgotha zijn aangevoerd, presenteren. Hij mag aanspraak maken op de gerechtigheid van Christus, want het wordt toebedeeld aan elke berouwvolle zondaar. —*Review and Herald, April 22, 1902.*

In het op Zich nemen de plaatsvervanger van de mens te zijn, in het dragen van de vloek die op de men gelegd was, heeft Christus bij Zichzelf gezworen dat Hij de eer van de wet van de Vader zou handhaven. Hij kwam om de mens te overtuigen van zonde, welke is de overtreding van de wet en hem door de goddelijke bemiddeling hem terug te brengen naar de gehoorzaamheid van Gods geboden. God heeft de wereld in handen van Christus gegeven, opdat Hij de aanspraken van de wet volledig zou vrijpleiten en de heiligheid van elk principe duidelijk zou maken. —*Signs of the Times, December 22, 1914.*

Vrijdag 9 mei: Verdere studie

Jesus, de wens der eeuwen, hoofdstuk "Het is volbracht."

7. Christus, het einde van de wet

Sabbatmiddag, 10 mei

Nadat Adam had gezondigd, was de dood van de Zoon van de oneindige God de enige manier voor de mensheid om gered te worden. Zo zouden zij nog een kans tot gehoorzaamheid krijgen. Welk een liefde toonde de Vader voor de mens, hoewel deze dwalend en ongehoorzaam was! 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:16). God was in de wereld, vertegenwoordigd door Christus.

Christus, de tweede Adam, kwam naar een wereld die vervuild en beschadigd was door zonde, om een leven van perfecte gehoorzaamheid te leven. De mens, wiens morele kracht verzwakt was, kon de satan, die met wrede autoriteit over zijn onderdanen heerste, niet aan. Christus kwam om in het strijdveld te staan in de oorlog tegen al de satanische machten. Door in Zijn leven het karakter van God te representeren, trachtte Hij de mens terug te winnen.

De Zoon van God daalde, bekleed met menselijkheid, af naar het niveau van hen, wiens leven Hij wenste te redden. In Hem was geen schuld of zondigheid; Hij was puur en onbesmet; en toch nam Hij onze zondige natuur op Zich. Zijn goddelijkheid werd bekleed met menselijkheid, zodat Hij Zich met de mens kon vereenzelvigen. Hij trachtte voor de mens dát terug te winnen, wat Adam voor zichzelf en de wereld verloren had door zijn ongehoorzaamheid. In Zijn eigen karakter openbaarde Hij aan de wereld het karakter van God. Hij behaagde Zichzelf niet, maar ging rond om goed te doen. Zijn hele leven, meer dan dertig jaar, was een tijd van pure, onbaatzuchtige welwillendheid. Door Zijn woorden, Zijn invloed en Zijn voorbeeld, maakte Hij dat mensen het gevoel hadden dat het voor hen

mogelijk was om weer loyaal te zijn en hersteld te worden in Gods gunst. Hij zorgde ervoor dat zij inzagen dat als zij zich bekeerden, als hun karakters veranderd werden naar het goddelijke voorbeeld, zij onsterfelijkheid zouden ontvangen. —*Review and Herald, December 15, 1896.*

Zondag 11 mei: Waar de zonde toeneemt

Door de zonde was niet alleen de mens, maar ook de aarde onder het bewind van de duivel gekomen en moest hersteld worden door het verlossingsplan. Toen hij geschapen werd, werd de heerschappij over de aarde aan Adam gegeven. Maar doordat hij had toegegeven aan de zonde, was hij nu onder Satans macht, en de heerschappij die hij had gehad, werd overgedragen aan zijn overwinnaar. Zo werd Satan de 'god van deze wereld' (2 Korinthiërs 4:4 NBV). Hij had zich die heerschappij over de wereld, die oorspronkelijk aan Adam gegeven was, toegeëigend. Maar Christus betaalde door Zijn offer de straf van de zonde, en zo verlost Hij niet alleen de mens, maar herwon tevens de heerschappij die hij was kwijtgeraakt. Alles wat de eerste Adam had verloren, zal hersteld worden door de tweede. ...

De offers werden door God ingesteld, om voor de mens een constante herinnering en boetvaardige erkenning te zijn van zijn zonde. Bovendien was het een belijdenis van zijn geloof in de beloofde Verlosser. De offers waren bedoeld om de gevallen mensheid de waarheid op het hart te drukken, dat de dood het resultaat was van de zonde, de overtreding van Gods wet. Voor Adam was het offeren van het eerste slachtoffer een extreem pijnlijke ceremonie. Zijn hand moest opgeheven zijn om het leven te nemen, dat God alleen geven kon. Het was de eerste keer dat hij ooit getuige was geweest van de dood en hij wist dat als hij God gehoorzaam was geweest, mens of dier nooit zou hoeven sterven. Terwijl hij het onschuldige slachtoffer doodde, beefde hij bij de gedachten dat het bloed van het vlekkeloze Lam van God zou vloeien voor zijn zonde. Deze scène gaf hem een diepere en levendiger indruk van de grootsheid van zijn zonde, die door niets anders dan de dood van Gods geliefde Zoon goedge maakt zou kunnen worden. En hij verwonderde zich over de oneindige goedheid die zo een losprijs zou betalen om de schuldige te redden. Een sprankje hoop verlichtte de duistere en verschrikkelijke toekomst en ontnam het zijn volstreekte verlatenheid.

Vanaf het begin, ging de grote strijd om de wet van God. Satan had getracht te bewijzen dat God onrechtvaardig was, dat Zijn wet gebrekkig was en dat het welzijn van het universum belang had bij het veranderen van de wet. In zijn aanval op de wet, poogde hij de autoriteit van haar Auteur omver te werpen. In de strijd moest worden aangetoond of de goddelijke verordeningen gebrekkig en onderhevig aan verandering waren, of dat zij perfect en onveranderlijk waren.

Toen Satan uit de hemel geworpen werd, was hij vastberaden om de aarde tot zijn koninkrijk te maken. Toen hij Adam en Eva succesvol had verleid, beweerde hij dat dankzij deze overwinning, de gevallen mensen nu zijn rechtmatige onderdanen waren, en dat de wereld hem toebehoorde. Door zonde was de mens van God vervreemd, hadden de mensen zichzelf aan de kant van Satan geplaatst en waren zij bereid om zich met hem te verenigen in opstand tegen Gods wet. Christus nam het op Zich om de mens te verlossen en de wereld uit de greep van Satan te redden.

De wet van God kon niet aan de kant geschoven worden, zelfs niet om de verloren mens te redden. Het welzijn van het universum hing af van het behouden van de goddelijke heerschappij. Maar in Zijn oneindige liefde en genade, offerde de Schepper Zichzelf op. In Zijn Zoon, droeg God Zelf de straf van de zonde, 'zodat Hijzelf rechtvaardig is, ook als Hij hem rechtvaardigt, die uit het geloof in Jezus is' (Romeinen 3:26). Op deze manier werd de mens, verlost van Satans macht en opnieuw met God in harmonie gebracht, herstelt tot 'de heerschappij van vroeger' (Micha 4:8 HSV). In deze wereld moest de grote strijd beslist worden. Het verlossingsplan moest uitgevochten worden in dát veld dat Satan zich heeft toegeëigend. —*Signs of the Times, November 4, 1908.*

Jezus gaf Zijn leven zodat Hij de gebroken banden met God kon herstellen. Als het gaat om de eerste Adam: de mens krijgt van hem niets anders dan schuld en de doodstraf. Maar

Christus staat op en bewandelt de grond waarop Adam is gevallen, en houdt stand in elke test, voor de mens. Hij vangt elke schandelijke fout en val van Adam op, door iedere test onbevlekt te doorstaan. Dit plaatst de mens op een hoger niveau met God. Het plaatst hem daar, waar hij, doordat hij Christus als zijn Verlosser heeft aangenomen, deelnemer wordt van de goddelijke natuur. Zo wordt hij met God en Christus verbonden. Christus' volmaakte voorbeeld en de genade van God worden hem gegeven om zijn zonen en dochters te trainen om zonen en dochters van God te zijn. —*Manuscript Releases, vol. 9, p. 236*

Maandag 12 mei: Wet en genade

God vereist op dit moment precies hetzelfde als wat Hij eiste van het heilige paar in Eden: volmaakte gehoorzaamheid aan Zijn vereisten. Zijn wet blijft door alle eeuwen heen hetzelfde. De grote maatstaf van gerechtigheid die in het Oude Testament getoond wordt, is niet minder geworden in het Nieuwe. Het is niet het werk van het evangelie om de vereisten van Gods heilige wet te verzwakken, maar om de mensen te verheffen tot waar zij Zijn voorschriften kunnen houden.

Het geloof in Christus, dat de ziel redt, is niet wat velen aan de ongelovigen presenteren. "Geloof, geloof", roepen zij, "geloof slechts in Christus en u zult gered worden. Dit is alles wat u hoeft te doen." Hoewel waar geloof volledig op Christus vertrouwt voor verlossing, zal het ons leiden tot perfecte onderwerping aan Gods wet. Geloof wordt getoond in werken. En de apostel Johannes zegt, 'Wie zegt: Ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet;' (1 Johannes 2:4). —*Review and Herald, October 5, 1886.*

Het is de misleiding van Satan, dat verkondigd wordt dat door de dood van Christus genade de plaats van de wet heeft ingenomen. De dood van Jezus heeft de wet van de tien geboden niet veranderd, noch opgeheven of haar aanspraken verminderd, zelfs niet op de minste manier. Die kostbare genade die de mens geschonken is door het bloed van de Verlosser, bevestigt de wet van God juist. Sinds de val van de mens, zijn Gods morele wet en Zijn genade onafscheidelijk geweest. Zij gaan hand in hand door alle tijden. Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar (Psalm 85:11).

Jezus, onze Plaatsvervanger, heeft het goed gevonden de straf voor het overtreden van de wet te dragen. Hij heeft Zijn goddelijkheid met menselijkheid bekleed en werd zo de Zoon des mensen, een Redder en Verlosser. Juist het feit dat Gods dierbare Zoon gestorven is om de mens te redden, toont aan dat de goddelijke wet onveranderlijk is. Hoe gemakkelijk, vanuit het standpunt van de zondaar, kon God de wet hebben afgeschaft, om zo een weg te banen waarop mensen gered konden worden; zo had Christus in de hemel kunnen blijven! De leerstelling die de vrijheid leert om, door genade, de wet te breken, is een fatale misleiding. Elke overtreder van Gods wet is een zondaar en niemand kan geheiligd worden en tegelijkertijd bewust in zonde leven.

De afdaling en de zielenpijn van de geliefde Zoon van God, waren niet om voor de mens de vrijheid te kopen om de wet van de Vader te overtreden en tegelijkertijd met Christus op Zijn troon te zitten. Het is door Zijn verdiensten en de uitoefening van bekering en geloof, dat de meest schuldige zondaar vergeving en kracht kan ontvangen om een leven van gehoorzaamheid te leiden. De zondaar wordt niet gered in zijn zonden, maar ván zijn zonden.

De ziel moet eerst overtuigd worden van zonden, vóór de zondaar een verlangen kan voelen om naar Christus te komen. 'De zonde is wetteloosheid' (1 Johannes 3:4). 'Ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet;' (Romeinen 7:7). Toen het gebod Saulus' geweten had bereikt, leefde de zonde op, en hij stierf. Hij zag zichzelf veroordeeld door de wet van God. De zondaar kan niet overtuigd worden van zijn schuld, tenzij hij begrijpt wat de zonde is. Het is onmogelijk voor een individu om heiligmaking door de Bijbel te ervaren terwijl hij vasthoudt aan het geloof dat in Christus het er niet toe doet of hij Gods wet gehoorzaamt of niet. —*Review and Herald, March 8, 1881.*

Dinsdag 13 mei: Ik ellendig mens

Als wij ons bewust zijn van de zwakheid van ons eigen-ik, zullen wij niet zelfverzekerd en gevaarlijk roekeloos zijn, maar wij zullen de noodzaak zien in het zoeken van de Bron van onze kracht, Jezus onze gerechtigheid. Wij zullen in berouw en boetvaardigheid komen, met een wanhopig bewustzijn van onze eigen zwakheid en dat wij moeten leren dagelijks de verdiensten van het bloed van Christus toe te passen, zodat wij geschikte vaten kunnen zijn voor het gebruik door de Meester. Terwijl wij ons op die wijze van God afhankelijk stellen, zullen wij er niet toe geleid worden te strijden tegen de waarheid, maar zullen wij altijd in de mogelijkheid gesteld worden om ons standpunt in te nemen aan de juiste zijde. Wij dienen de leer van de Bijbel vast te houden en de gebruiken en tradities van de wereld, dat wat mensen doen en zeggen, niet te volgen. — *Signs of the Times, May 19, 1890.*

Terwijl wij in harmonie zijn met Gods wet, worden wij niet gered door de werken van de wet, en toch kunnen wij niet gered worden zonder gehoorzaamheid. De wet is de norm, en aan de hand daarvan wordt ons karakter gemeten. Maar wij kunnen onmogelijk de geboden van God bewaren zonder de vernieuwende genade van Christus. Jezus alleen kan ons reinigen van alle zonden. Hij redt ons niet door de wet, en zal ons ook niet redden in ongehoorzaam aan de wet.

Onze liefde voor Christus zal in overeenstemming zijn met de diepte van onze overtuiging van zonde, en door de wet leren wij de zonde kennen. Maar wanneer wij onszelf zien, laten wij dan niet op onszelf zien, maar op Jezus, die Zichzelf gaf zodat Hij ons kon verlossen van alle ongerechtigheid. Laten wij door geloof de verdiensten van Christus vastgrijpen, dan zal het reinigende bloed worden toegepast. Hoe duidelijker wij het kwaad en de gevaren zien waaraan wij zijn blootgesteld, des te dankbaarder zullen wij zijn voor de bevrijding die wij door Christus ontvangen. Het evangelie van Christus geeft mensen niet de vrijheid om de wet te breken, daar het door de overtreding was dat de vloedgolven van ellende over de aarde kwamen. Vandaag de dag is zonde dezelfde kwaadaardige zaak als het was in de tijd van Adam. Het evangelie belooft niet dat een ieder die in onboetvaardigheid Gods wet breekt, nog steeds de gunst van God zal ontvangen. De verdorvenheid van het menselijk hart, de schuld van de overtreding, het verderf van de zonde, worden allemaal zichtbaar gemaakt door het kruis waar Christus voor ons de weg naar verlossing heeft bereid. — *Signs of the Times, July 21, 1890.*

In het kruis ligt een onweerlegbaar argument voor de onveranderlijkheid van de goddelijke wet. Als wij naar Golgotha kijken, zien we hoe vergeefs de pogingen van de mens zijn wanneer zij verstoken zijn van Christus' verdiensten om ze doeltreffendheid te geven. De grote aanwinst voor een onboetvaardige wereld is het kruis van Golgotha. Paulus roemde in het kruis en deed daar goed aan; want daar vernederde hij zichzelf, zodat hij verhoogd kon worden tot ware grootheid. De prijs die betaald was voor zijn verlossing toonde hem de waarde van zijn ziel. De Zoon van God moest sterven voor de zonden die Paulus begaan had; het bloed dat vergoten was aan het kruis was voor hem, om hem te redden van eeuwige ondergang. Het kostbare bloed van Christus was van zo'n grote waarde, dat een volledige verzoening gedaan was voor de schuldige ziel en hierin 'roemde' Paulus. Het was door het bloed van Christus dat hij verlossing verkreeg, de vergeving van zonden.

Paulus herkende zijn zwakheid, en deed er goed aan zijn eigen kracht te wantrouwen. Sprekend over de wet, zegt hij: 'het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn;' (Romeinen 7:10). Hij had vertrouwd in de werken van de wet. Hij zegt over zijn eigen uiterlijke leven, dat hij 'wat de wet betreft' 'onberispelijk' was, en hij had zijn vertrouwen in zijn eigen rechtvaardigheid gesteld. Maar toen de spiegel van de wet hem werd voorgehouden en hij zichzelf zag hoe God hem zag, vol gebreken, bevlekt door zonde, riep hij uit: 'Ik, ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?' (Romeinen 7:24).

Paulus zag het Lam van God dat de zonde van de wereld wegneemt. Hij hoorde de stem van Christus die zei: 'Ik ben de weg en de waarheid en het leven; niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Johannes 14:6). Hij nam zich voor dat hij zichzelf zou helpen aan de

voordelen van verlossende genade, hij zou sterven voor zonde en ongerechtigheid, zijn schuld weg laten wassen in het bloed van Christus, bekleed worden met Christus gerechtigheid, een rank worden van de Levende Wijnstok. Hij wandelde met Christus, en Deze werd voor hem – niet een deel van verlossing, waarbij zijn eigen goede daden het andere deel vormden, maar – zijn alles in allen, de eerste en laatste en het beste in alles. Hij had het geloof dat het leven uit Christus haalt, en dit maakte het mogelijk voor hem om zijn leven om te vormen tot een leven naar het goddelijke voorbeeld. Dit geloof eigent zich niets toe door eigen rechtvaardigheid, maar eigent het zich toe door de rechtvaardigheid van Christus. —*Signs of the Times*, November 24, 1890.

Woensdag 14 mei: Het doel van de wet

‘Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe’ (Johannes 3:16). Hij heeft de wereld zo liefgehad, dat Hij ermee instemde de Rechtvaardige te geven voor de onrechtvaardigen. De grootsheid en diepte van deze liefde werd aan Paulus geopenbaard om aan alle naties bekend te maken. Het verlossingsplan werd voor zijn gedachten geopend en hij preekte, zowel in het openbaar als van huis tot huis, bekering tot God en geloof in onze Heer Jezus Christus. De wet veroordeeld, maar het kan de zondaar niet vergeven. De boetvaardige, gelovige ziel kijkt niet naar de wet voor rechtvaardiging, maar naar Christus, het verzoenende offer, die Zijn rechtvaardiging aan de zondaar kon verlenen en zijn werken acceptabel kon maken voor God. Wanneer wij Christus als onze Verlosser aannemen, worden wij in de mogelijkheid gesteld om gehoorzame kinderen te worden, die alle geboden van God bewaren.

Het is geloof dat ons inent in de hoofdstengel van de levende wijnstok. Geloof dat van Christus afhankelijk is, ontrekt uit Hem deugdzaamheid, zoals de rank levenssap ontrekt uit de wortel. De profeet zegt: ‘de rechtvaardige zal door zijn geloof leven,’ en deze waarheid, verstrengeld met de religieuze ervaring van elke christen, dient dát te zijn waardoor de rechtvaardige zal leven (Habakuk 2:4). Waar geloof groeit tot een groter geloof, dat toeneemt in kracht. Het is volhardend in zijn werking. De apostel zegt: ‘Want gerechtigheid Gods wordt daarin geopenbaard uit geloof tot geloof,’ (Romeinen 1:17).

De heidenen hadden het licht van de wet niet ontvangen en hadden niet in rechtvaardigheid gewandeld, maar zij die in Christus geloofden, ontvingen rechtvaardigheid door geloof in Hem. Zij accepteerden Gods wet als maatstaf voor het karakter. De ongelovige Joden hadden de rechtvaardige vereisten van de wet niet bereikt, omdat zij de enige deugd, die hen rechtvaardig en acceptabel voor God kon maken, weigerden. ‘Want onbekend met Gods gerechtigheid en trachtende hun eigen gerechtigheid te doen gelden, hebben zij zich aan de gerechtigheid Gods niet onderworpen. Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder, die gelooft’ (Romeinen 10:3,4). Christus is het einde, het doel, van de wet. De wet veroordeelt de zondaar en leidt hem zo naar Christus voor gerechtigheid.

De Joden beweerden de profeten te geloven en de autoriteit van Gods wet te erkennen. Maar voor het overgrote deel van het volk was dit slechts een nominaal geloof. Christus zei tegen de Joodse leiders: ‘Want indien gij Mozes geloofdet, zoudt gij ook Mij geloven, want hij heeft van Mij geschreven. (Johannes 5:46). Zij die werkelijk de wet en de profeten geloofden, werden door dit geloof geleid om Jezus van Nazareth te accepteren als de Verlosser van de mensheid. De heidenen daarentegen, werden er eerst toe geleid zich van afgoderij af te keerden om Christus te accepteren, en door Christus ontvingen zij de kennis van de wet en de profeten.

In eerste instantie dient de mens de rechtvaardigheid van de wet te zien, in dat deze de zonde veroordeelt, vervolgens dient hij de rechtvaardigheid van God te zien in de verdiensten van Christus, die vergeving van zonden aanbiedt. ‘Want toorn van God openbaart zich van de hemel over alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen, die de waarheid in ongerechtigheid ten onder houden,’ (Romeinen 1:18). Men kan kennis van de waarheid hebben en toch niet door de waarheid gerechtvaardigd worden. —*Signs of the Times*, August 5, 1889.

Donderdag 15 mei: De orderhouder

Mij wordt gevraagd over de wet in Galaten. Welke wet is de schoolmeester die ons tot Christus brengt? Ik antwoord: Zowel de ceremoniële wet en de morele wet van de tien geboden.

Christus was het fundament van de hele Joodse staat. De dood van Abel was het gevolg van het feit dat Kaïn weigerde Gods plan in de school van gehoorzaamheid te accepteren, om daardoor gered te worden door het bloed van Jezus Christus, welke gesymboliseerd werd door de offers die naar Christus verwezen. Kaïn weigerde het bloed te vergieten dat het bloed van Christus, dat voor de wereld zou vloeien, symboliseerde. Deze hele ceremonie was door God bereid en Christus werd het fundament van het hele systeem. Dit was het begin van het werk als de schoolmeester, om zondige mensen tot een beschouwing van Christus, het Fundament van de gehele Joodse staat, te brengen.

Allen die dienst deden in connectie tot het heiligdom, werden continue onderwezen als het gaat om het ingrijpen van Christus voor de mensheid. Deze dienst was ontworpen om in elk hart een liefde voor de wet van God, de wet van Zijn Koninkrijk, te creëren. De offerdienst diende een les te zijn in de liefde van God zoals die wordt geopenbaard in Christus – in het lijdende, stervende slachtoffer, die de zonde op Zich nam waaraan de mens zich schuldig had gemaakt, de onschuldige die voor ons tot zonde werd gemaakt.

In overdenking van dit grootste thema van verlossing, zien wij het werk van Christus. Niet alleen het beloofde geschenk van de Geest, maar ook de natuur en het karakter van dit offer en deze tussenkomst, zijn de onderwerpen die in onze harten verheven, heilige, hoge ideeën dienen te creëren over de wet van God, die verantwoording vraagt van elk mens. De overtreding van de wet in de kleine handeling van het eten van de verboden vrucht, bracht de consequentie van ongehoorzaamheid aan de heilige wet van God, over de mens en over de aarde. De natuur van de interventie dient in elk mens een vrees op te wekken om ook maar de kleinste handeling te verrichten in ongehoorzaamheid aan Gods vereisten.

Er dient een duidelijk begrip te zijn van wat zonde inhoudt, en wij dienen ook maar de kleinste stap in de richting van de grens van gehoorzaamheid naar ongehoorzaamheid te vermijden.

God wil dat elk lid van Zijn schepping een begrip heeft van het grote werk van de oneindige Zoon van God in het geven van Zijn leven voor de verlossing van de wereld. 'Ziet, welk een liefde ons de Vader heeft gegeven, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het (ook). Daarom kent de wereld ons niet, omdat zij Hem niet kent' (1 Johannes 3:1). — *Manuscript Releases, vol. 1, pp. 131–133.*

Er is bescherming, noch haven, noch rechtvaardiging in het overtreden van de wet. Iemand kan niet hopen onschuldig voor God te staan en vrede met Hem te hebben door de diensten van Christus, terwijl hij volhardt in de zonde. Hij dient te stoppen met zondigen en oprecht en trouw te worden. Wanneer de zondaar door het grote morele vergrootglas kijkt, ziet hij de gebreken in zijn karakter. Hij ziet zichzelf zoals hij is, bevlekt, bevuild en veroordeeld. Maar hij weet dat de wet in geen geval zijn zonde kan verwijderen of de zondaar kan vergeven. Hij dient verder te gaan dan dit. De wet is slechts de schoolmeester die hem tot Christus brengt. Hij dient naar zijn zonedragende Verlosser te gaan. En wanneer Christus aan hem geopenbaard wordt aan het kruis van Golgotha, stervend onder het gewicht van de zonden van de gehele wereld, toont de Heilige Geest hem de houding van God tegenover een ieder die zich bekeerd van zijn zonden. 'Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe' (Johannes 3:16). — *Review and Herald, April 5, 1898*

Vrijdag: geen extra leessuggestie

8. De Wet van God en de wet van Christus

Sabbatmiddag, 17 mei

De vraag die aan Christus gesteld werd had betrekking op alle facetten van het leven en in het antwoord onthulde Jezus het verlossingsplan. Hij toonde de jongeman zichzelf, door de morele maatstaf van gerechtigheid voor hem te stellen. De jongeman had gedacht dat hij al de vereisten van de wet begreep. Hij vroeg: 'Waarin schiet ik nog te kort?' (Mattheüs 19:20). Hij was tevreden met zijn moraliteit, zelfverzekerd in zijn vroomheid, hij stelde zich voor dat hij boven het gemiddelde lag en mocht hij niet al volmaakt zijn, dan toch wel bijna. Hij verlangde verdere instructie te ontvangen, mocht dat nodig zijn, zodat hij zichzelf kon perfectioneren. Christus onthulde hem het feit dat hij bouwde op zijn eigengerechtigheid. Hij toonde hem dat hij tekortschoot in de kennis en de praktijk van de wet. De eigenliefde, de liefde voor de wereld, was de barrière die tussen hem en Christus in stond, en alleen Jezus kon deze drempel verwijderen. De jongeman had zichzelf voorheen nooit gekend, had zich nooit gerealiseerd hoe hij aardse schatten verafgode. De kans werd hem aangeboden om de aan hem toevertrouwde talenten van aardse schatten, te gebruiken in goeddoen, in het zijn tot een zegen voor de armen, en zo blijvende schatten te vergaren in de hemel. Hem werd het voorrecht aangeboden om ervoor te kiezen de Meester te volgen, die hij goed genoemd had en die hij zeer bewonderde, of vast te houden aan zijn aardse goederen en het eeuwige leven mis te lopen. Hij had nooit begrepen hoe weinig liefde hij voor zijn naaste had, of hoeveel zijn aardse bezittingen voor hem betekenden, tot er van hem geëist werd er afstand van te doen. Hij ging bedroefd heen. Hij had de voorkeur voor zijn aardse rijkdom boven de schatten die hem verzekerd werden in de hemel. Hij had de tijdelijke zaken van dit leven lief boven het eeuwige leven. —*Review and Herald, March 28, 1893.*

Zondag 18 mei: De wet en de profeten

De jongeman kon niet zowel de wereld als de hemelse schat bezitten. Zijn naasten waren zeer behoeftig aan de goede dingen die door de hemel aan hem verleend waren, waardoor hij tot zegen diende te zijn voor weduwe en wees. In plaats van het uit te delen aan de hulpbehoevenden, was hij zijn schatten aan het opsparen, en nog steeds zag hij zichzelf als een uitvoerder van de geboden van God. Hij begreep de geestelijkheid van de wet niet, noch de waardeloosheid van een formele, ceremoniële gehoorzaamheid. Hij had geen begrip van zijn eeuwige verplichtingen jegens God. Hij had geen praktische ervaring. Hij begreep noch het heilige, vaderlijke karakter van God, noch hoe het hem in verband bracht met zijn medemens. Hij zag zijn bezittingen niet als iets dat hem van God was toevertrouwd, waarover hij de rol van een trouwe beheerder diende uit te oefenen. Hij realiseerde zich niet dat hij van zijn overvloed diende uit te delen, en zo met zijn bezittingen goed diende te doen. Hij accepteerde de voorwaarden waarop het eeuwige leven hem zou worden gegeven niet. Hij weigerde de geboden te gehoorzamen die hij beweerd had te hebben gehouden vanaf zijn jeugd. Hij had geen begrip van Gods grote liefde, in dat Hij Zijn Zoon had gegeven voor de verlossing van de wereld. Hij vatte de geestelijke aard van het evangelie niet, en had tevens geen begrip van de noodzaak van bekering, van gebed, van heiligheid voor een ieder die het koninkrijk van de hemel binnen wil treden. Als hij de uitnodiging van Christus om Hem te volgen, had aangenomen, zou hij verlicht zijn door het werk van de Heilige Geest, welke de ziel vernieuwt en heiligt.

De Zoon van God presenteerde eeuwige rijkdom aan de jongeman, maar hij schatte de eeuwige schat niet van meer waarde dat de tijdelijke schat. Hij had het eeuwenoude voorschrift van liefde voor zijn naaste niet gehouden, en Jezus wees hem op de taak van het verlichten van de noden van zijn naaste. Hij had geen praktische ervaring in het doen van daden van welwillendheid, in het tonen van vriendelijkheid en liefdevolle zorgzaamheid. Maar de Here Jezus stelde hem een voorbeeld van gehoorzaamheid voor. Christus was vrij van enige zelfzuchtigheid. Hij behaagde Zichzelf niet. Zijn hele leven was een leven van onbaatzuchtige welwillendheid. Hij nodigde de jongeman uit Hem te volgen. Oh, had hij maar

gehoorzaamd en de hemelse schat meer gewaardeerd dan de aardse, wat had hij dan veel gewonnen!

Hoevelen die de geboden van God beweren te houden, handelen niet nagenoeg op dezelfde wijze als deze jongeman deed! Zij scheiden zich af van de genade en waarheid zoals die in Jezus onthuld wordt, en hoewel zij de wet beweren te houden, staan zij schuldig. Maar zelfzuchtigheid en afgoderij kunnen niet leven in het hart van hem die de geboden van God bewaart. Hoevelen zullen tekort schieten, wanneer zij beproefd worden aan de vorstelijke maatstaf – zij zijn liefhebbers van zichzelf, afgodendienaars, aanbidden zij hun bezittingen, vergaren zij aardse schatten en verwaarlozen zij hun medemens? Zij hebben zichzelf meer lief dan zij God liefhebben. Er zijn velen die beweren kinderen van God te zijn, maar die misleid zijn en wakker geschud dienen te worden door de heilige waarheden van het woord van God. —*Review and Herald, March 28, 1893.*

Jezus beproefde de jonge leider aan de hand van een ware maatstaf – de wet der gerechtigheid – die vereist dat de mens zijn naaste liefheeft als zichzelf; en de leider toonde zich verstoken van de liefde voor zowel God als mens. Hij dacht dat hij perfect was, maar hij werd gewogen op de weegschaal van het heiligdom, en te licht bevonden. Hij was van God vervreemd; daar hij dat wat God hem had toevertrouwd van meer waarde achtte dan de hemelse schat. Hij ging droevig weg, omdat hij niet in zelfzucht zijn bezittingen kon behouden en tegelijkertijd de vreugde van het volgen van Christus kon hebben. —*Review and Herald, September 11, 1900.*

Maandag 19 mei: De ‘regels’ der liefde

Christus hecht grote waarde aan de gehoorzaamheid van Zijn volk aan de geboden van God. Zij dienen een verstandelijke kennis ervan te hebben en het onderdeel te maken van het dagelijks leven. Een mens kan de geboden van God enkel houden wanneer hij in Christus is en Christus in hem. En het is niet mogelijk voor hem om in Christus te zijn en licht te hebben ontvangen over de geboden, terwijl hij ook maar de minste ervan veronachtzaamt. Door volhardende, gewillige gehoorzaamheid aan Zijn woord, bewijzen zij hun liefde voor de Zoon van God. De geboden van God niet bewaren, is niet van God houden. Niemand zal de wet van God houden, tenzij hij van Hem houdt die de eniggeborene van de Vader is. En zeker net zo min als zij van Hem houden, zullen zij hun liefde voor en gehoorzaamheid aan Hem tonen. Allen die Christus liefhebben, zullen door de Vader geliefd worden en Hij zal Zichzelf aan hen openbaren. In alle crises en benardheden zullen zij in Christus een hulp hebben. —*The Southern Review, September 13, 1898.*

Hij was altijd vriendelijk, altijd hoffelijk en koos altijd de kant van de onderdrukte, of deze nu jood of heiden was. Christus was door allen geliefd. Door Zijn perfecte leven en karakter, antwoordde Hij de vraag die gesteld werd in de vijftiende Psalm: ‘HERE, wie mag verkeren in Uw tent? Wie mag wonen op uw heilige berg? Hij, die onberispelijk wandelt en doet wat recht is en waarheid spreekt in zijn hart’ (Psalm 15:1,2). In Zijn kinderjaren en jeugd was Zijn wandel van dien aard dat toen Hij aan het werk ging als leermeester, Hij tegen Zijn discipelen kon zeggen: ‘Indien gij Mijn geboden bewaart, zult gij in Mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden Mijns Vaders bewaard heb en blijf in Zijn liefde’ (Johannes 15:10).

Toen Christus ouder werd, ging het werk dat in Zijn kindertijd was begonnen voort en Hij ‘nam toe in wijsheid en grootte en genade bij God en mensen’ (Lucas 2:52). Hij koos niet de kant van Zijn eigen familie enkel omdat zij door natuurlijke banden aan Hem verbonden waren; Hij heeft in geen enkel geval hun handelen gerechtvaardigd wanneer zij schuldig waren aan onrecht of verkeerd handelden; maar Hij heeft altijd dat verdedigd waarvan Hij wist dat het waarheid was.

Christus bracht Zichzelf dagelijks tot een ijverige studie van de Schrift; daar Hij wist dat deze vol instructies zitten voor een ieder die het tot zijn raadgever maakt. Hij was getrouw in het uitvoeren van Zijn huishoudelijke plichten en in de vroege ochtenduren, in plaats van deze in bed te verspillen, was Hij vaak te vinden op een afgelegen plek, waar Hij mediteerde en de Schrift onderzocht en in gebed was. Elke profetie aangaande Zijn werk en bemiddeling

was Hem bekend, in het bijzonder die, die refereerden aan Zijn vernedering, verzoening en voorspraak. In Zijn kindertijd en jeugd was het doel van Zijn leven voortdurend in Zijn gedachten. Dit was voor Hem een aansporing voor het ondernemen van het bemiddelingswerk voor de gevallen mensen. Hij zaaide die zaadjes die hun levens zouden verlengen en het genadige doel van de Heer was voorspoedig in Zijn handen. — *Fundamentals of Christian Education, p. 402.*

Dinsdag 20 mei: Alles voor allen

[De apostel Paulus] benaderde de joden niet op zo'n manier dat hun vooroordelen opgewekt zouden worden. Hij liep niet het risico dat hij hen tot zijn vijanden zou maken door hen in zijn eerste poging direct te vertellen dat zij in Jezus van Nazareth dienden te geloven; maar hij behandelde de beloften van het Oude Testament, die getuigen van Christus, van Zijn missie en Zijn werk. Zo leidde hij hen stap voor stap, en toonde hen het belang van het houden van de wet van God. Hij haalde ook de waarde van de ceremoniële wet aan, en toonde hen dat Christus degene was die het hele systeem van de offerdiensten had opgericht. Nadat hij deze zaken had belicht, en had aangetoond dat hij een goed begrip van deze zaken had, bracht hij hen tot de eerste komst van Christus en bewees hij dat in de gekruisigde Jezus elk detail van de profetieën is vervuld. Dit was de wijsheid die Paulus uitoefende.

Hij benaderde de heidenen, niet door eerst de wet te verhogen, maar door Christus te verhogen en hen vervolgens de bindende aanspraak van de wet te tonen. Hij maakte hen duidelijk hoe het licht van het kruis van Golgotha belang en eer gaf aan de hele joodse samenleving. Zo varieerde hij in zijn werkwijze en vormde hij zijn boodschap altijd naar de omstandigheden waaronder hij geplaatst was; en hoewel hij na geduldige arbeid in hoge mate succesvol was, zouden velen niet overtuigd zijn. Er zijn er die niet overtuigd zullen zijn door enige vorm van het presenteren van de waarheid. Hij die voor God werkt dient desondanks te zoeken naar beste methode, zodat hij geen vooroordelen of strijd lust in zijn toehoorders zal opwekken.

Christus zei tegen Zijn discipelen: 'Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen;' (Johannes 16:12). Als resultaat van hun vroege opleiding, waren hun ideeën op veel punten incorrect, en zij waren op dat moment niet klaar om een aantal dingen te begrijpen en te ontvangen, die Hij hen in een andere situatie wel geleerd zou hebben. Zijn instructies zouden hun gedachten verward hebben en vragen en ongeloof hebben opgewekt die moeilijk verwijderd zouden kunnen worden.

Christus trok de harten van Zijn toehoorders naar Zich toe door de manifestatie van Zijn liefde, en toen, beetje bij beetje, tot zover zij het konden dragen, onthulde Hij aan hen de grote waarheden van het Koninkrijk. Wij dienen ook te leren ons werk zo aan te passen aan de omstandigheden van de mensen – om hen te bereiken waar zij zijn. Terwijl de vorderingen van de wet van God aan de wereld gepresenteerd dienen te worden, dienen we nooit te vergeten dat liefde, de liefde van Christus, de enige kracht is die het hart kan verzachten en tot gehoorzaamheid kan leiden. Alle grote waarheden van de Schrift zijn gecentreerd in Christus; en als ze goed begrepen worden zullen ze ook naar Hem leiden. Laat Christus gepresenteerd worden als de Alfa en de Omega, het begin en het einde, van het grote verlossingsplan. Presenteer aan de mensen die onderwerpen die hun vertrouwen op God en Zijn woord zullen versterken en hen zullen leiden tot het zelf onderzoeken van de Schrift. Wanneer zij stap voor stap voorwaarts gaan in de studie van de Bijbel, zullen zij ontvankelijker zijn voor de schoonheid en harmonie van haar kostbare waarheden.

Gods werklieden dienen een breed karakter te hebben. Zij moeten niet mensen zijn die gericht zijn op één idee, vastgeroest in hun werkwijze. Zij moeten hun pogingen kunnen variëren, om onder verschillende omstandigheden en toestanden aan de noden van de mensen tegemoet te kunnen komen. God verlangt ernaar dat Zijn dienaren, jong en oud, zich voortdurend verbeteren en leren hoe zij steeds beter in de noden van een ieder kunnen voorzien. Zij dienen niet tevreden achterover te gaan zitten, denkend dat hun manier perfect is, en dat anderen zo zouden moeten werken zoals zij doen. — *Review and Herald, November 25, 1890.*

Woensdag 21 mei: De Wet van Christus vervullen

God heeft de zaken zo geregeld dat geen enkel mens volledig onafhankelijk is van zijn medemens. Hij heeft de leden van Zijn mensenfamilie samengebonden met banden van wederkerige afhankelijkheid. En terwijl elk mens zijn eigen last te dragen heeft, dient hij niet de woorden te vergeten, 'Draag elkaars lasten, en vervul zo de wet van Christus' (Galaten 6:2 HSV).

In onze omgang met elkander, dienen wij voortdurend het principe van wederzijdse verdraagzaamheid en behulpzaamheid uit te oefenen. Ons medeleven dient uit te gaan naar de mensen om ons heen. Wij dienen hoffelijk en begrijpend te zijn naar een ieder. De armen dienen geholpen te worden, de bedroefden getroost, de onervaren geadviseerd en de bevreesden opgebeurd. Al deze handelingen helpen de hand die helpt.

De geest van hulpvaardigheid dient in onze harten een ontwikkelde, actieve en energieke geest te zijn, niet tot actie gedwongen, maar altijd zoekend naar mogelijkheden om te helpen waar hulp nodig is.

De mensheid alleen is een zeer zwak samenspel van tegenstellingen. Van nature is de mens zelfzuchtig en eigenzinnig. Maar zelfzuchtigheid verdwijnt uit de levens van hen die de lessen leren die Christus voor hen heeft. Zij worden deelgenoten van de goddelijke natuur, en Christus leeft in hen. Zij zien alle mensen als hun broeders, met vergelijkbare aspiraties, mogelijkheden, verleidingen en beproevingen, die smachten naar medeleven en behoefte hebben aan hulp. ...

Botte veroordeling is niet betamelijk voor zij die zelf voortdurend fouten maken. Vergeet niet dat u de harten niet kunt lezen. U kent de motieven niet, van de handelingen die u verkeerd lijken. Laat het geringschatten van het karakter achterwege. Laat uw harten gevoelig zijn voor menselijke noden. Het kan zijn dat er mensen zijn die ergens terecht zijn gekomen waar zij niet alleen de hulp van een vriendelijk woord nodig hebben, maar ook de stevige greep van een uitgestrekte hand. Geef hen de hulp die zij nodig hebben. De tijd kan komen waarin uw handen worden vastgehouden door de handen van hen die u geholpen hebt. —*Signs of the Times, May 11, 1904.*

Gods genezende kracht stroomt door de hele natuur. Als een boom wordt omgehakt, als een mens gewond raakt of een bot breekt, begint de natuur direct aan het herstellen van het letsel. Zelfs vóór de nood bestaat, staan de genezende eigenschappen al klaar; en zodra er een verwonding ontstaat, wordt elke energie in het werk van herstel gestopt. Zo is het ook op het geestelijk gebied. Voordat de zonde voor de nood zorgde, had God al voor een oplossing gezorgd. Elke ziel die toegeeft aan de zonde wordt geschaad, gekneusd door de vijand; maar waar de zonde is, is tevens de Verlosser. Het is het werk van Christus 'om te genezen die gebroken van hart zijn, om aan gevangenen vrijlating te prediken ... om verslagenen weg te zenden in vrijheid' (Lucas 4:18 HSV).

In dit werk dienen wij met Hem samen te werken. 'indien iemand op een overtreding betrapt wordt, helpt jij ... hem terecht,' (Galaten 6:1). Het woord dat hier vertaald is met 'terecht helpen' betekent het terug op zijn plaats zetten, zoals een ontwricht bot. Wat een veelbetekenend beeld! Hij die in overtreding of zonde valt, wordt uit balans gebracht met alles om hem heen. Hij ziet misschien zijn overtreding wel, en is misschien wel vol spijt; maar hij kan zichzelf niet herstellen. Hij is in verwarring en benardheid, verslagen en hulpeloos. Hij dient teruggewonnen, genezen en hersteld te worden. '... gij, die geestelijk zijt, [helpt] hem terecht.' Enkel de liefde die uit het hart van Christus voortkomt, kan genezen. Alleen hij in wie de liefde vloeit, zoals het sap van de boom of het bloed in het lichaam, kan de verwonde ziel herstellen. —*Education, pp. 113, 114.*

Donderdag 22 mei: Wet en oordeel

De Vader heeft aan Zijn Zoon het hele oordeel toevertrouwd. Christus zal de beloning voor trouw bekendmaken. 'Want ook de Vader oordeelt niemand, maar heeft heel het oordeel aan de Zoon gegeven, ... en Hij heeft Hem ook macht gegeven om oordeel te vellen, omdat Hij de Zoon des mensen is' (Johannes 5:22,27 HSV). Christus heeft de menselijkheid

aangenomen en op deze aarde een puur, geheiligd leven geleid. Om deze reden heeft Hij de taak van rechter ontvangen. Hij die de positie van rechter bezet, is God in het vlees.

Aan Christus is heel het oordeel toevertrouwd, omdat Hij de Zoon des mensen is. Niets ontsnapt aan Zijn kennis. Hoe hoog de positie en hoe groot de macht van geestelijke afvalligen ook is, iemand die hoger en groter is, heeft de zonden van de gehele wereld gedragen. Hij is oneindig in gerechtigheid, in goedheid en in waarheid. Hij heeft de macht om de heerschappijen en machten en geestelijke verdorvenheid in hemelse gewesten te weerstaan. Bewapend en toegerust als de Gezagvoerder van het leger van de Heer, treedt Hij naar voren als de verdediger van Zijn volk. Zijn gerechtigheid bedekt een ieder die Hem liefheeft en vertrouwt. De Generaal van de legers staat aan het hoofd van de hemelse heerscharen om als een muur van vuur rondom Zijn volk te staan. Hij alleen is de rechter van hun gerechtigheid, daar Hij hen geschapen heeft en met een voor Hem onbegrensde prijs heeft vrijgekocht. Hij zal erop toezien dat gehoorzaamheid aan Gods wet wordt beloond en dat overtreders zullen ontvangen naar hun werken. —*Ellen G. White Comments, SDA Bible Commentary, vol. 5, p. 1134.*”

De wet van God is van nature onveranderlijk. Het is een openbaring van de wil en het karakter van zijn Auteur. God is liefde, en Zijn wet is liefde. De twee grote principes van de wet zijn liefde voor God en de mens. ‘de liefde [is] de vervulling der wet’ (Romeinen 13:10). Het karakter van God is gerechtigheid en waarheid, en zo is ook de aard van Zijn wet. De psalmist zegt, ‘Uw wet is waarheid’ ‘al Uw geboden zijn gerechtigheid’ (Psalm 119:142,172). En de apostel Paulus zegt, ‘de wet [is] heilig, en ook het gebod is heilig en rechtvaardig en goed’ (Romeinen 7:12). Zulk een wet, een uitdrukking van de gedachten en de wil van God, moet net zo voortduren te zijn als zijn Auteur.

En deze wet is de maatstaf waarbij de levens en karakters van de mensen getoetst zullen worden in het oordeel. Nadat Salomo ons gewezen had op onze plicht de geboden te bewaren, voegt hij toe, ‘Want God zal elke daad doen komen in het gericht, hetzij goed, hetzij kwaad’ (Prediker 12:14). De apostel Jacobus roept zijn broeders op, ‘Spreekt zó en handelt zó als (mensen past), die door de wet der vrijheid zullen geoordeeld worden’ (Jacobus 2:12).

Jezus zal in het oordeel verschijnen als de advocaat van Zijn volk, om voor hen bij God te pleiten. ‘En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige;’ (1 Johannes 2:1). ‘Want Christus is niet binnengegaan in een heiligdom met handen gemaakt, een afbeelding van het ware, maar in de hemel zelf, om thans, ons ten goede, voor het aangezicht Gods te verschijnen;’ ‘Daarom kan Hij ook volkomen behouden, wie door Hem tot God gaan, daar Hij altijd leeft om voor hen te pleiten’ (Hebreeën 9:24; 7:25).

In het oordeel zullen allen, die zich waarlijk van zonde bekeerd hebben en uit geloof het bloed van Christus als hun verzoenend offer hebben toegeëigend, gratie bij hun naam hebben staan in de boeken des hemels; daar zij deelgenoten van de rechtvaardigheid van Christus zijn geworden en hun karakters in harmonie met de wet van God blijken te zijn, zullen hun zonden uitgewist worden en zullen zij zelf waardig geacht worden om het eeuwig leven te ontvangen. De Heer spreekt door de profeet Jesaja; “Ik, Ik ben het, die uw overtredingen uitdelg om Mijnentwil en Ik gedenk uw zonden niet (Jesaja 43:25).

Het is de Heilige Geest die overtuigt van zonden en deze, met toestemming van de mens, uit de ziel verdrijft. De gedachten worden vervolgens onder een nieuwe wet gebracht, en die wet is de vorstelijke wet van de vrijheid. Jezus kwam om de boeien van de slavernij van de zonde uit de ziel te breken; want zonde kan alleen triomferen wanneer de vrijheid van de ziel wordt gedoofd. Jezus bereikte de diepste diepte van de menselijke pijn en ellende, en Zijn liefde trekt mensen tot Hem. Door de bemiddeling van de Heilige Geest, trekt Hij de gedachten uit de ontaarding op en vestigt het op de eeuwige realiteit. Door de verdiensten van Christus heeft de mens de mogelijkheid gekregen om de meest nobele krachten van zijn wezen te beoefenen en de zonde uit zijn ziel te verdrijven. —*Review and Herald, April 25, 1893.*

Vrijdag 23 mei: Voor verdere studie

Testimonies, vol. 7, "Church Discipline," pp. 260–264; " 'Consider One Another,' " pp. 265, 266.

9. Christus, de wet en het evangelie

Sabbatmiddag, 24 mei

Omdat we de zondaar op Jezus wijzen als de Ene die de zonden der wereld kan wegnemen, moeten we hem uitleggen wat zonde is, en hem tonen dat het nodig is om gered te worden van zijn zonden, niet in zonden. Hij moet een gevoel krijgen dat hij moet stoppen met het overtreden van de wet, wat stoppen met zondigen betekent. Vele jaren na de dood van Christus stelt Paulus de vraag, "Is de wet zonde? Volstrekt niet! Ja, ik zou de zonde niet hebben leren kennen, tenzij door de wet; immers, ook van de begeerlijkheid zou ik niet geweten hebben, indien de wet niet zei: "Gij zult niet begeren."(Rom. 7:7) Door dit te zeggen, verhoogt Paulus de morele wet. Als deze wet dagelijks in ons leven wordt nageleefd, is het werkelijk de grond van de wijsheid van God. Het dient om de zonde te herkennen. Het openbaart de fouten in het morele karakter, en in het licht van de wet wordt zonde buitengewoon zondig, het openbaart het ware karakter in al zijn afzichtelijkheid.

De wet van God gegeven op Sinai is een afdruk van de geest en wil van de oneindige God. Het wordt heilig geëerbiedigd door de heilige engelen. Gehoorzaamheid aan zijn vereisten zal het christelijke karakter reinigen, en de mens herstellen, door Christus, tot zijn conditie van voor de zondeval.

De verboden zonden in de wet, kunnen nooit plaatsvinden in de hemel. Het was de liefde van God voor de mens die Hem aanspoorde om Zijn wil uit te drukken in de tien geboden van de decaloog. En toen, door de zonde, het begrip van de mens verduisterde, daalde God af op de berg Sinai en sprak Zijn wet uit met een duidelijke stem, en schreef het op stenen tafels. Daarna toonde Hij zijn liefde voor de mens door het zenden van profeten en leraren om Zijn wet te verklaren.

God heeft een complete levensregel aan de mens gegeven in Zijn wet. Gehoorzaamend, zal hij erdoor leven, door de verdienste van Christus. Bij overtreding, heeft het de kracht om te veroordelen. De wet verwijst de mens naar Christus, en Christus wijst hem terug naar de wet. - *Review and Herald, 27 september, 1881.*

Zondag, 25 mei: De Zonde en de Wet

In zijn brief aan Timotheüs beschrijft Paulus de mens zoals hij is onder de slavernij van de zonde. Het zijn overtreders van de wet. Hij noemt hen, wetteloos, ongehoorzaam, zondaars, onheilig, moordenaars, hoereerders, leugenaars, en al wat ingaat tegen de gezonde leer. 1 Tim. 1:9,10.

De wet van God is de spiegel om de mens de fouten in zijn karakter te tonen. Maar het is niet prettig voor hen die behagen scheppen in ongerechtigheid om hun morele misvorming te zien. Ze stellen deze getrouwe spiegel niet op prijs, omdat het aan hen hun zonden openbaart. Daarom, in plaats van een strijd aan te gaan tegen hun vleselijke geest, strijden ze tegen de ware en getrouwe spiegel, die hen gegeven is door Jehova met het doel dat ze niet misleid zullen worden, maar dat de fouten in hun karakter aan hen geopenbaard zullen worden. Zou de ontdekking van hun fouten hen leiden tot het haten van de spiegel, of het haten van zichzelf? Moeten ze de spiegel, die hun fouten zichtbaar maakt, wegdoen? Nee; de zonde die ze koesteren, die de getrouwe spiegel hen laat zien en die in hun karakter is, zal de poorten van de hemel voor hen sluiten, tenzij ze deze wegdoen, en ze volmaakt worden voor God. – *Review and Herald, 8 maart 1870.*

Als we de zondaar op Jezus wijzen als de enige die onze zonden weg kan nemen moeten we hem uitleggen wat zonde is en hem laten zien dat hij gered kan worden van zijn zonden, maar niet in zijn zonden. Hij moet beseffen dat 'zonde overtreding is van de wet.' Paulus stelt, vele jaren na de dood van Christus, de vraag, "Is de wet zonde? Volstrekt niet!

Nee, van het begeren had ik niet geweten, dan door de wet die het zegt.” Zo verhoogt Paulus de morele wet. Als deze wet in de praktijk wordt gebracht in ons dagelijkse leven, wordt ervaren dat het werkelijk de wijsheid van God is. Het dient om de zonde te zien. Het maakt de fouten in het morele karakter zichtbaar, en laat zien dat de zonde extreem zondig is, openbaart deze in al zijn afschuw. Door gehoorzaamheid aan zijn eisen, wordt het christelijke karakter perfect.

Gods wet is een afschrift van zijn geest en wil. De zonden die daar verboden zijn kunnen nooit plaatsvinden in de hemel. Het was Gods liefde dat Hij Zijn wil uitdrukte in de tien geboden. Naderhand toonde Hij Zijn liefde voor de mens door het zenden van profeten en leraars om de heilige wet uit te leggen en toe te lichten.

God heeft de mens volmaakte levensregels gegeven in zijn wet. Gehoorzaamt, zal de mens er door leven, door de verdienste van Christus. Overtredend, heeft het de kracht te veroordelen. De wet zendt mensen tot Christus, en Christus wijst hen terug naar de wet. - *Signs of the Times, 4 september 1884.*

God heeft ons in Zijn wet een patroon gegeven. Het karakter moet gevormd worden naar “het patroon ons getoond is op de berg.” De wet is de grote standaard van gerechtigheid. Het vertegenwoordigt het karakter van God, en is de test van onze loyaliteit aan Zijn regering.

En het is aan ons geopenbaard, in al zijn schoonheid en voortreffelijkheid in het leven van Christus. De wet brengt de zonde aan het licht. We hebben een geïnspireerd getuigenis op dit punt: “Ik heb eertijds geleefd zonder de wet; toen echter het gebod, (binnen in ons geweten) kwam, begon de zonde te leven, maar ik begon te sterven, en het gebod dat ten leven moest leiden, bleek voor mij juist ten dode te zijn; want de zonde heeft uitgaande van het gebod, mij misleid en door middel daarvan gedood.” Rom.7:9-11. Dit is het werk dat het voor iedere ziel die in de zonde leeft, zal doen. De wet wijst ons op de zonde, en veroordeelt haar, en zendt de zondaar tot Christus voor vergeving en reiniging. “De wet is heilig en het gebod is heilig en rechtvaardig en goed.” – *Speciaal Testimonies on Education, pp.73,74.*

Maandag, 26 mei: De Wet en Israël

God verkoos Israël om Zijn eigen volk te zijn, dat, als ze getrouw bleven aan Zijn wetten, zij de heerlijkheid van Zijn karakter, de morele kracht, en de deugd die verkregen wordt door Hem te vrezen en te eren, aan de wereld zouden tonen. Zijn wens om ook door hen de voordelen te openbaren, die tot hen komen, die als zijn zonen en dochters, zouden wandelen in harmonie met de principes van de wet. In zijn omgang met mensen, heeft God vaak laten zien dat door de kracht, ontvangen door gehoorzaamheid aan de wet van de hemel, menselijke wezens een schoonheid van een karakter krijgen dat hen bekwaam maakt tot medewerkers samen met Hem. - *Review and Herald, 31 augustus, 1905*

Het was Gods voornemen, om door Israël rijke zegeningen aan alle volken te doen toekomen. Door hen moest de weg bereid worden om Zijn licht te verspreiden door de gehele wereld. Door het volgen van verdorven praktijken hadden de volken der wereld de kennis over God verloren. Toch heeft God in Zijn barmhartigheid hen niet van de aarde weggevaagd. Hij wilde hun de kans geven met Hem bekend te worden door Zijn gemeente. Het was Zijn bedoeling dat de beginselen geopenbaard door Zijn volk, het middel zou zijn om in de mens het zedelijke beeld van God te herstellen.

Christus was hun Instructeur. Zoals Hij met hen was in de woestijn, zo was Hij na hun vestiging in het Beloofde Land nog steeds hun Leraar en Leider. In de tabernakel en de tempel verbleef Zijn glorie in de heilige Shekina boven het verzoendeksel. Ten behoeve van hen openbaarde Hij aanhoudend de rijkdommen van Zijn liefde en lankmoedigheid.

God wilde Zijn volk Israël maken tot een lofprijzing en een heerlijkheid. Elk geestelijk voordeel werd hun geschonken. God onthield hun niets wat dienstig kon zijn voor de karaktervorming, waardoor ze Hem zouden kunnen vertegenwoordigen.

Door gehoorzaamheid aan de wetten van God zouden ze een voorspoed genieten waarover de volken der wereld zich zouden verbazen. Hij Die hun wijsheid en bedrevenheid

zou geven in alle arbeid, zou hun leraar blijven en hen veredelen en verheffen door gehoorzaamheid aan Zijn wetten. Als ze gehoorzaam waren, zouden ze gespaard blijven voor de ziekten die andere volken teisterden en gezegend worden met een helder verstand. In al hun voorspoed zouden de heerlijkheid van God, Zijn Majesteit en kracht geopenbaard worden. Zij zouden een koninkrijk zijn van priesters en vorsten. God schonk hun elk voordeel om het grootste volk op aarde te worden.

In de meest duidelijke vorm maakte God hun door Mozes Zijn opzet bekend en gaf hen een helder beeld van de voorwaarden van hun voorspoed. "Gij zijt een heilig volk de Here uw God," zei Hij, "de Here uw God heeft u verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken die op de aardbodem zijn.... Gij zult dan weten dat de Here uw God die God is, die getrouwe God, welke het verbond en de weldadigheid houdt degenen die Hem liefhebben en zijn geboden houden, tot in duizend geslachten... Het zal geschieden, omdat gij deze rechten zult horen en houden en ze doen, dat de Here uw God met u het verbond en de weldadigheden zal houden die Hij uw vaders gezwoeren heeft. En Hij zal u liefhebben en zal u zegenen en u doen vermenigvuldigen....Gezegend zult gij zijn boven alle volken. Deut.7:6-14. *-Uit de schatk. der Get. deel 2, pp 502,503.*

Dinsdag, 27 mei: De Wet en de Naties

De hele natuur heeft als doel om de dingen van God te vertolken. Aan Adam en Eva in hun tehuis in Eden, was de natuur vol van de kennis van God, overvloedig met goddelijke instructies. Het sprak met een wijze spraak tot hun aandachtig luisterende oren. Wijsheid sprak tot de ogen, en werd ontvangen in het hart; want zij communiceerden met God in Zijn geschapen werken. Zo spoedig als het heilige paar de wet van de Meest Heilige overtrad, verdween de schittering van Gods aangezicht van het aanzien van de natuur. De natuur is nu ontsierd en geschonden door de zonde. Maar Gods gelijkenissen zijn niet uitgewist; zelfs nu, op de juiste manier bestudeerd en uitgelegd, spreekt ze van haar Schepper.

Zoals de goddelijke waarheid is geopenbaard in de Heilige Schrift zo wordt het weerkaatst, als van een spiegel, in het aanzien van de natuur; en door Zijn schepping worden we bekend met de Schepper. En zo wordt het boek van de natuur een groot leerboek die wijze leraren kunnen gebruiken in verbinding met de Schrift, als gids om verloren schapen terug te brengen tot de kudde van God. Als de werken van God worden bestudeerd, straalt de Heilige Geest overtuiging in het verstand. Het is niet de overtuiging die logische redenen opleveren, maar tenzij de geest uit de duisternis gekomen is om God te kennen, het oog dat te mat was om Hem te zien, het oor dat te traag was om Zijn stem te horen, een diepere betekenis aangrijpt, zal de uitstekende, geestelijke waarheid van het geschreven woord indruk maken op het hart. - *Special Testimonies on Education, p.59.*

Bij tijden zijn zij die niets van God weten buiten hetgeen ze hebben ontvangen door de werking van Gods genade, vriendelijk geweest voor zijn dienaars en hebben hen beschermd met gevaar van hun eigen leven.

De Heilige Geest plant de genade van Christus in het hart van menige edele zoeker naar waarheid, wekt zijn sympathie in strijd met zijn natuur, in strijd met zijn vroegere opvoeding. Het licht 'dat ieder mens verlicht' bij zijn komen in de wereld, (Joh. 1:9) schijnt in zijn ziel; en als op dit licht acht wordt geslagen, zal het zijn voeten leiden naar Gods koninkrijk. De profeet Micha heeft gezegd: 'Al zit ik in het duister, de Here zal mij tot licht zijn... Hij zal mij uitleiden in het licht; ik zal aanschouwen hoe hij gerechtigheid oefent.' (Micha 7:8,9)

Het verlossingsplan van God is ruim genoeg om heel de wereld te omvatten. God verlangt ernaar om in de verslagen mensheid de adem des levens te blazen. En Hij zal geen enkele ziel teleurstellen die oprecht verlangt naar iets hogers en edeler dan de wereld hem kan bieden. Gedurig zendt Hij zijn engelen tot hen die, hoewel ze omringt zijn door de meest ontmoedigende omstandigheden, in geloof bidden om een kracht, groter dan zij zelf bezitten, om van hen bezit te nemen en verlossing en vrede te brengen. Op verschillende manieren zal God Zich aan hen openbaren en voor hun voorzieningen openen waardoor hun vertrouwen versterkt zal worden in Hem, die zich als losprijs heeft gegeven voor allen, 'die

hun vertrouwen op God zouden stellen, en Gods werken niet vergeten, maar zijn geboden bewaren.' Psalm 78:7. -*Profeten en koningen*, p. 231.

Zij die in het oordeel door Christus worden geprezen, weten wellicht weinig van theologie, maar ze hebben zijn beginselen liefgehad. Door de invloed van de goddelijke Geest zijn zij een zegen geweest voor de anderen rondom hen. Zelfs onder de heidenen zijn mensen die een geest van vriendelijkheid hebben gekoesterd. Eer zij de woorden van leven hadden gehoord, gedroegen zij zich vriendelijk tegenover de zendelingen en hebben voor hen gezorgd, zelfs met gevaar voor eigen leven. Onder de heidenen zijn er mensen die God hebben gediend zonder het te weten. Andere mensen hebben hen het licht nooit gebracht. Toch zullen zij niet verloren gaan. Hoewel zij Gods geschreven wet niet hebben gekend, hebben zij Zijn stem tot hen horen spreken door de natuur en zij hebben de dingen gedaan die de wet eist. Hun daden leveren het bewijs dat de Heilige Geest hun harten heeft aangeraakt en zij worden erkend als kinderen van God. -*De Wens der Eeuwen*, p.531.

Woensdag, 28 mei: Genade en Waarheid

Als wetgever, nam Hij de autoriteit van God in acht, Zijn geboden en besluiten werden ondersteund door de soevereiniteit van de eeuwige troon. De glorie van de Vader was geopenbaard in de Zoon. Christus openbaarde het karakter van de Vader. Hij was zo nauw verbonden met God, zo volkomen omgeven in Zijn omringend licht, dat hij die de Zoon heeft gezien ook de Vader heeft gezien. Zijn stem was de stem van God. Let op Zijn gebed voor Zijn kruisiging: "En nu, verheerlijk Gij Mij, Vader, bij Uzelf met de heerlijkheid, die Ik bij U had, eer de wereld was." En opnieuw zegt Hij, "Ik ben in de Vader en de Vader is in Mij" Niemand weet wie de Zoon is, dan de Vader, en wie de Vader is, dan de Zoon, en wie de Zoon het wil openbaren." "Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.

Christus was door de Joden verkeerd beoordeeld, omdat Hij niet altijd naar de letter van de wet, zoals deze op de stenen tafels geschreven was, handelde.

Hij nodigde de mensen uit om van Hem te leren, want Hij was de levende vertegenwoordiger van de wet van God. Hij was slechts één in menselijk gewaad die kon staan tussen een volk van getuigen, en, op hen ziende zeggen: "Wie van u overtuigd Mij van zonde?" Hij wist dat geen mens Hem kon beschuldigen van enig gebrek in Zijn karakter of gedrag. Welk een kracht gaf Zijn vlekkeloze zuiverheid aan Zijn onderwijzing, wat een macht aan Zijn berispingen, wat een autoriteit aan Zijn bevelen. Waarheid verslapte nooit van Zijn lippen, nooit verloor het iets van Zijn heiligheid, omdat het toegelicht werd in het goddelijke karakter van Zijn Advocaat. Hoe eenvoudig, hoe duidelijk en precies, waren Zijn uitspraken! Jezus, verklaarde Zijn zending aan Pilatus, zeggende: "Hiertoe ben Ik geboren en hiertoe ben Ik in de wereld gekomen opdat Ik van de waarheid zou getuigen een ieder, die uit de waarheid is hoort naar mijn stem." -*Review and Herald*, 7 jan. 1890.

Christus gaf Zijn hoge positie aan het hemelse hof op, en legde Zijn koninklijk kleed en Zijn Koninklijke kroon af, hij beklede Zijn goddelijkheid met menselijkheid. Voor ons werd Hij arm in aardse rijkdommen en voordelen, zodat menselijke wezens rijk mogen zijn in de eeuwige eer en glorie. Hij nam Zijn plaats in aan het hoofd van de menselijke familie, en stemde er mee in om evenals de mens de beproevingen en verzoekingingen die de zonde heeft gebracht te verduren. Hij had met macht en grote heerlijkheid kunnen komen, begeleidt door een menigte van hemelse engelen. Maar nee; Hij kwam in nederigheid, van bescheiden geboorte. Hij was opgegroeid in een donkere en verachte plaats. Hij leefde een leven van armoede, en leed vaak ontbering en honger. Hierdoor toonde Hij dat aardse rijkdom en een hoge positie de waarde van de ziel in Gods opzicht niet vergroten. Hij heeft ons niet aangemoedigd om te denken dat rijkdom de mens waardig maakt voor het eeuwige leven. De kerkleden die, als een broeder arm wordt, hem behandelen alsof hij onwaardig is dat ze nu notitie van hem nemen, hebben dit werkelijk niet van geleerd van Christus. Tegen die ene die, gedurende Zijn Reddende Evangelie bediening zich aanbiedt als Zijn discipel, zegt Jezus: "De vossen hebben holen en de vogelen des hemels hebben nesten, maar de Zoon des mensen heeft geen plaats om het hoofd neer te leggen."

Degenen die Hem volgen moeten Zijn armoede delen. "Indien iemand achter Mij wil komen," verklaarde Hij, die verloochene zichzelf, en neme dagelijks zijn kruis op, en volg Mij." "Zo zal hij Mijn discipel zijn." Onderworpenheid aan de zonde brengt een groot ongeluksgevoel bij de mens teweeg. Het is niet de armoede, maar ongehoorzaamheid waardoor de mens de hoop op het eeuwige leven, die de Redder hem kwam brengen, verliest. Ware rijkdom, ware vrede, ware tevredenheid, geeft voortdurend blijdschap – deze zijn alleen te vinden in volkomen overgave aan God, in perfecte overeenstemming met Zijn wil.

Christus kwam naar onze wereld om een smetteloos leven te leiden, om zo aan de zondaar te tonen dat in Zijn kracht, zij eveneens, Gods heilige voorschriften de wetten van Zijn koninkrijk kunnen gehoorzamen. Hij kwam om de wet te verhogen en deze te eren door Zijn perfecte onderwerping aan Zijn principes. Hij verenigde menselijkheid en goddelijkheid, zodat gevallen menselijke wezens deel kunnen hebben aan de goddelijke natuur om zo aan de verdorvenheid, die in de wereld is door begeerte, te kunnen ontkomen.

Doordat Christus telkens de kracht bij de Vader haalt, is Hij in staat om Zijn leven vrij van vlek of smet of zonde te houden. Het was deze kracht die Hem in staat stelde de verzoeking te weerstaan. -*Review and Herald, 4, juli 1912*

Donderdag, 29 mei: De Wet en het Evangelie

Paulus verklaarde dat hij als een apostel geroepen was om een speciaal werk te doen. Aan hem is de waarheid geopenbaard dat hij het evangelie van God mag verkondigen, niet alleen aan de joden, maar ook aan de heidenen. Hij was niet, zoals de valse profeten, zonder een goddelijke opdracht om zichzelf te wijden aan het werk om Jezus en die gekruisigd te prediken. Christus zelf had hem geroepen tot het werk door een hemelse openbaring van Zichzelf.

Hij was geroepen om de mensen bekend te maken met het evangelie, dat God had beloofd door het woord van de profeten. Hij moest hen de goddelijke openbaringen van het Oude Testament presenteren, om te tonen hoe het evangelie een licht liet schijnen in de oude bedeling. Hij moest het feit aantonen, dat zowel de profeten als de apostelen getuigen waren van Christus als de Messias.

In zijn goddelijke natuur was Jezus bekendgemaakt als de Zoon van God, maar het feit van de goddelijkheid van Christus stuitte voortdurend op tegenstand bij de Farizeeën. Het grootste bewijs dat de goddelijkheid van Christus bevestigde was Zijn opstanding uit de dood. Een groots getuigenis kwam tot hen die geloofden in Hem, want Hij is onder hen gezien, en degenen die niet het grote teken van bewijzen, dat gegeven kon worden, hebben ontvangen, zullen niet overtuigd worden door welk bewijs dan ook.

De gerechtigheid van God was geopenbaard in het evangelie. In haar was de manier bekendgemaakt

waardoor de mens verzoend kon worden met God. Niettegenstaande de gerechtigheid van God, en de schuld van de overtreder van Zijn heilige wet, was er een weg gevonden waardoor genoegdoening kon worden gegeven aan de wet door het oneindige offer van de Zoon van God. De zinnebeeldige offers in de oude bedeling wezen de mens vooruit op het Lam van God dat zou sterven op het kruis op Calvarie, als type en anti type elkaar zouden ontmoeten in de dood van Gods dierbare Zoon. Vanaf de tijd van Adam was door opeenvolgende generaties bij de offerdienst vooruit gewezen op Christus, en het geloof van de mensen was gericht op een offer van oneindige prijs. Door geloof hebben patriarchen en profeten vertrouwd op God, die met hen was door Christus....

De wet veroordeelt, maar kan de overtreder niet vrijspreken. De berouwvolle, gelovige ziel ziet niet op naar de wet voor vergeving, maar naar Christus, het verzoenende offer dat in staat is Zijn gerechtigheid aan de zondaar te verlenen, en maakt daardoor zijn pogingen aannemelijk voor God. Als we Christus als onze Redder aanvaarden, zijn we in staat gehoorzame kinderen te worden, die al Gods geboden houden.

De heidenen hadden geen licht op de wet van God, en hebben niet de gerechtigheid nagevolgd, maar zij die geloven in Christus, verkrijgen gerechtigheid door geloof in Hem. Ze

accepteren Gods wet als de regel voor hun karakter. De ongelovige joden hebben geen acht geslagen op de gerechtigde vereisten van de wet, omdat ze de enige deugd, die helpen kon om hun gerechtigheid acceptabel te maken voor God, weigerden. "Want zij negeren Gods gerechtigheid, en gaan hun eigen gerechtigheid oprichten (welke in de wet is), ze hebben zichzelf niet onderworpen aan de gerechtigheid van God. Want Christus is het einde van de wet voor gerechtigheid aan iedereen die geloofd" Christus is het einde, of doel, van de wet. De wet veroordeelt de zondaar, en aldus drijft hij hem tot Christus voor gerechtigheid. - *Signs of de Times*, 5 augustus, 1889.

Vrijdag 30 mei: Voor Verdere Studie

Evangelism, 'Preaching the Distinctive Truths,' pp.231,232; *The Faith I Live By*, 'The Faith That Works' and 'How Faith Made Perfect,' pp.88,89.

10. Christus, de wet en de verbonden

Sabbatmiddag, 31 mei

De wet openbaart aan de mens de zonde, maar het biedt geen oplossing. Terwijl het leven aan de getrouwe belooft, verklaart het dat de dood het deel is van de overtreder. Alleen het evangelie van Christus kan hem bevrijden van de veroordeling of de verontreiniging van de zonde. Hij moet berouw tonen aan God, wiens wet hij overtreden heeft; en geloven in Christus, in Zijn verzoenend offer. Aldus verkrijgt hij 'vergeving van zonden die hij gedaan heeft' en wordt een deelgenoot aan de goddelijke natuur. Hij is een kind van God, hij heeft de geest van aanneming ontvangen, waarbij hij uitroept: "Abba, Vader!"

Kunnen we nu vrij Gods wet overtreden? Paulus zegt: "doen wij dan door het geloof de wet buiten te niet? Volstrekt niet; maar wij bevestigen wij de wet."(Rom. 3:31, HSV) "Hoe zullen wij, die aan de zonde gestorven zijn, nog daarin leven?"(hfst. 6:2) En Johannes verklaard: " Want dit is de liefde tot God, dat wij zijn geboden in acht nemen; en zijn geboden zijn geen zware last.

(1 Joh. 5:3, HSV) In de wedergeboorte is het hart in harmonie gebracht met God, en het is in overeenstemming gebracht met Zijn wet. Als deze machtige verandering heeft plaatsgevonden in de zondaar, is hij van de dood in het leven gekomen, van de zonde in de heiligheid, van een overtreding en rebellie tot gehoorzaamheid en getrouwheid. Het oude leven van vervreemding van God is ten einde; een nieuw leven van verzoening, van geloof en liefde, is begonnen. Dan zal "de rechtvaardige eis van de wet vervuld worden in ons, die niet naar het vlees wandelen maar naar de Geest."(Rom. 8:4, HSV) En de taal van de ziel zal zijn: "Hoe lief heb ik Uw wet! Hij is heel de dag mijn overdenking " (Ps. 119:97, HSV).

"De wet des Heren is volmaakt zij bekeerd de ziel."(Ps.19:8, HSV) Buiten de wet, heeft de mens geen juiste voorstelling van de zuiverheid en heiligheid van God of van zijn eigen schuld en onreinheid. Ze hebben geen juist beeld van de zonde en voelen niet de noodzaak tot berouw. Ze zien niet hun verloren conditie als overtreders van Gods wet, ze realiseren zich niet hun nood voor het verzoenende bloed van Christus. De hoop op zaligheid is aangenomen zonder een radicale omkeer van het hart of een hervorming van hun leven. Zo wemelt het van oppervlakkige bekeringen, en velen voegen zich bij de kerk die nooit verbonden zijn geweest met Christus.... Door het Woord en de Geest van God zijn aan de mens de grote principes van gerechtigheid, uitgedrukt in Zijn wet, geopenbaard. - *Reflecting Christ*, p. 47.

Zondag, 1 juni: Verbondstekenen

Als we de regenboog zien, het zegel en teken van Gods belofte aan de mens, dat de storm van zijn wraak de wereld niet meer zou verwoesten door een watervloed, moeten wij bedenken dat andere dan eindige ogen zien op deze glorieuze aanblik. Engelen zijn verblijd als ze op dit kostbare teken van Gods liefde voor de mens zien. De Verlosser van de wereld ziet het ook, want het was door Zijn bemiddeling dat deze boog gemaakt is om aan de hemel

te verschijnen, als een teken of verbond van belofte aan de mens. God zelf ziet de boog in de wolken, en herinnert zich Zijn eeuwig verbond tussen Hem en de mens.

Na de vreselijke vertoning van Gods wrekende macht, in de vernietiging van de Oude Wereld door een vloed, die plaatsgevonden had, wist hij dat degenen die gered waren van de totale ondergang bevreesd zouden worden als de wolken zich zouden verzamelen, de donder zou rollen, en de weerlichten zouden flitsen; en dat het geluid van de storm en de stortregens van de hemel hun hart zou beangstigen, uit vrees dat er een andere vloed over hen zou komen. Maar ziedaar in de belofte de liefde van God: "Ik zet mijn boog in de wolken, en het zal een teken zijn van een verbond tussen Mij en de aarde. En het zal geschieden, als Ik wolken breng over de aarde, dat de boog gezien zal worden in de wolken. En Ik zal mijn verbond gedenken, welke tussen Mij en u is en alle levende schepsels, en alle vlees; en de wateren zullen niet meer een vloed worden om alle vlees te vernietigen."

De familie van Noach keek met verwondering en eerbiedig ontzag, gemengd met vreugde naar dit teken van Gods genade, die de hemel omspande. De boog stelt de liefde van Christus voor die de aarde omvat, en reikt tot in de hoogste hemelen, het verbindt de mens met God, en schakelt de aarde aan de hemel.

Als we staren naar dit schone schouwspel, mogen we ons verheugen in God, ervan verzekerd zijnde dat Hij zelf dit teken van Zijn verbond ziet, en dat als Hij het ziet Hij zich de kinderen van de aarde doet herinneren wie Hij dit teken gegeven heeft. Hun smarten, gevaren, en hun beproevingen zijn niet verborgen voor Hem. We mogen ons verheugen in hoop, want de boog van Gods verbond is over ons. Hij vergeet nooit de kinderen van Zijn zorg. Hoe moeilijk is het voor het eindige verstand van de mens om de bijzondere liefde en tederheid van God te begrijpen, en Zijn onvergelijkelijke minzaamheid als Hij zegt: "Ik zal op de boog in de wolken zien, en Mij u herinneren." -*Review and Herald*, 26 februari, 1880.

Als de mens de wet van God had gehouden, zoals die aan Adam gegeven is na zijn val, bewaard in de ark door Noach, en waargenomen door Abraham, zou er geen noodzaak zijn geweest voor de verordening van de besnijdenissen. En als de nakomelingen van Abraham het verbond onderhouden hadden, waarvan besnijdenis een teken of borg was, zouden ze nooit tot afgodendienst zijn vervallen, nog geleden hebben, door naar Egypte te gaan; en er zou voor God geen noodzaak geweest zijn om Zijn wet af te kondigen van de Sinaï, en deze op stenen tafels te graveren, of te bewaken door duidelijke richtlijnen in de rechtsverordeningen gegeven aan Mozes. -*Signs of the Times*, 17 juni, 1880.

Bij de handeling van de besnijdenis gingen ze (de Israëlieten) plechtig akkoord om hun deel van de voorwaarden van het verbond met Abraham te vervullen, gescheiden zijn van andere naties en om volkomen te zijn. Als de nakomelingen van Abraham gescheiden gebleven waren van andere naties, zouden ze niet in afgoderij gevallen zijn. Door gescheiden te blijven van andere volken, zou een grote verzoeking om in aanraking te komen met hun zondige praktijken en opstand tegen God van hun verwijderd zijn. - *The Story of Redemption*, p. 147.

Maandag, 2 juni: Verbondsbeloften

Laban verzekerde Jacob dat hij belang stelde in zijn dochters en hun kinderen, hij kon hen geen kwaad doen. "Nu, daarom," zei hij, "Kom, en laat ons een verbond sluiten ik en u; en laat het tot een getuige zijn tussen mij en u." Jacob stemde hiermee in en een steenhoop werd opgericht als zichtbaar teken van dit verdrag.

.....Laban begreep dat polygamie verkeerd was, toch was het dat alleen door zijn toedoen Jacob twee vrouwen genomen had. Hij kende de jaloezie tussen Lea en Rachel heel goed, dat leidde hen ertoe dat zij hun dienstmeisjes aan Jacob gaven, waardoor de familierelatie verstoord werd, en dat versterkte het ongeluksgevoel van zijn dochters. En nu terwijl ze onderweg waren naar een ander land, en hun belang gescheiden werd van zijn eigen belang, wilde hij zo veel als maar mogelijk was hun geluk beschermen. Jacob maakte een plechtig verbond met de Heer, dat hij geen andere vrouwen zou nemen. - *Signs of the Times*, 1 mei, 1879

Een ander verdrag – in de Schrift genoemd het “oude” verbond – was gevormd tussen God en Israël bij de Sinaï, en was toen bekrachtigd door het bloed van een offer. Het Abrahamitisch verbond was bekrachtigd door het bloed van Christus, en werd genoemd het “tweede” of “nieuwe” verbond, omdat het bloed waardoor het verzegeld was, vergoten was na het bloed van het eerste verbond. Dat het nieuwe verbond geldig was in de dagen van Abraham, is bewezen door het feit dat het toen bevestigd werd, beide bij de belofte en de eed van God – de “twee onveranderlijke dingen, waarbij het onmogelijk is, dat God liegen zou.” Hebr. 6:18.

Maar als het Abrahamitisch verbond de belofte van verlossing inhield, waarom werd er dan op de Sinaï een ander verbond gesloten? In hun slavernij had het volk tevens een grote mate van de kennis van God en de principes van het Abrahamitisch verbond verloren. In hun bevrijding uit Egypte zocht God aan hen Zijn kracht en genade te openbaren, zodat ze geleid zouden worden tot liefde en vertrouwen in Hem. Hij bracht hen tot aan de Rode Zee – waar, achtervolgd door de Egyptenaren, ontsnappen onmogelijk leek – zodat ze zich hun hulpeloosheid zouden realiseren, hun nood voor goddelijke hulp; en toen bracht Hij bevrijding voor hen. Zo werden ze vervuld met liefde en dankbaarheid aan God, en met vertrouwen in Zijn kracht om hen te helpen. Hij had hen verbonden met zichzelf toen Hij hun bevrijde van tijdelijke slavernij.

Maar er was nog een grotere waarheid die een stempel moest drukken op hun geest. Levend te midden van afgodendienst en corruptie, hadden ze geen waar begrip van de heiligheid van God, of de buitensporige zondigheid van hun eigen hart, hun volslagen onvermogen, om zich over te geven aan de gehoorzaamheid van Gods wet, en hun nood voor een Redder. Dit moest hen allemaal geleerd worden.

God bracht hen naar de Sinaï; Hij openbaarde Zijn glorie; Hij gaf hun Zijn wet, met de belofte van grote zegeningen onder de conditie van gehoorzaamheid: “Nu dan, als u nauwgezet mijn stem gehoorzaamt en mijn verbond in acht neemt,...dan zult u voor Mij een koninkrijk van priesters en een heilig volk zijn.” Ex. 19:5,6, HSV. Het volk realiseerde zich niet de zondigheid van hun eigen harten, en dat het voor hen, zonder Christus onmogelijk was om Gods wet te houden; en zij wilden graag in een verbond treden met God. Voelende dat ze in staat waren om hun eigen gerechtigheid te vestigen, verklaarden ze: “Alles wat de Here gesproken heeft, zullen we doen en Hem gehoorzamen.” Ex 24:7,HSV.

Ze waren getuige geweest van de verkondiging van de wet in al zijn majesteit, en hadden van angst gebeefd voor de berg; Toch was het slechts een paar weken later dat ze het verbond met God verbraken, en neerbogen om een gegoten beeld te aanbidden. Ze konden niet op de gunst van God hopen door het verbond dat ze gebroken hadden; en nu ziende op hun zondigheid kwamen ze tot inzicht in hun nood voor de Redder geopenbaard in het Abrahamitisch verbond, en voorafschaduwde in de offerdienst. Nu waren ze door geloof en liefde verbonden met God als hun bevrijder van de slavernij van de zonde. Nu waren ze bereid de zegeningen van een nieuw verbond te waarderen. - *Review and Herald*, 17 okt. 1907.

Dinsdag, 3 juni: Stenen tafels van het Verbond

Gods volk wordt gerechtvaardigd door de dienst van het ‘betere verbond’ door de gerechtigheid van Christus. Een verbond is een overeenkomst waardoor de partijen zichzelf en elkaar verbinden om aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Op deze wijze gaat de mens een overeenkomst aan met God om in te stemmen met de voorwaarden, omschreven in zijn Woord. Zijn gedrag laat zien of hij al dan niet deze voorwaarden eerbiedigt.

De mens wint alles door de verbondsgetrouwe

God te gehoorzamen. Gods eigenschappen worden de mens toebedeeld en stellen hem in staat om barmhartigheid en medeleven uit te oefenen. Waarom zijn er dan mensen die voorgeven te geloven in een veranderlijke God, die grillig en onbetrouwbaar is? Waarom dienen zij niet van harte, alsof zij verplicht zijn God te behagen en te verheerlijken? Het is niet voldoende als wij een algemene voorstelling hebben van Gods eisen. Wij moeten voor ons zelf weten wat Zijn eisen en wat onze verplichtingen zijn. De voorwaarden van Gods verbond zijn: “Gij zult de Here uw God liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel

en met geheel uw kracht en met geheel uw verstand; men uw naaste als uzelf." Dit zijn de voorwaarden om te leven. "Doe dit," zei Christus, "en gij zult leven."

De dood en opstanding van Christus vervolmaakten Zijn verbond. Voordien werd door zinnebeelden en schaduwen verwezen naar het grote offer dat door de Verlosser der wereld gebracht zou worden, naar de belofte, geofferd voor de zonden van de wereld. De gelovigen werden vroeger door dezelfde Heiland gered als nu, maar God was toen verhuld. Ze zagen Gods genade in zinnebeelden. De belofte aan Adam en Eva in het paradijs gegeven, was het evangelie aan een gevallen mensdom. De belofte werd gegeven dat het zaad van de vrouw de kop van de slang zou vermorzelen, en u zult Het de hiel vermorzelen. Het offer van Christus is de heerlijke vervulling van het gehele Joodse stelsel. De Zon der Gerechtigheid is opgegaan. Christus onze Gerechtigheid straalt helder over ons.

God heeft zijn aanspraken op de mens niet verminderd om hem toch maar te redden. Toen Jezus als een zondeloos offer zijn hoofd boog en stierf, toen door een onzichtbare hand van de Almachtige het voorhangsel in de tempel door midden werd gescheurd, werd er een nieuwe en levende weg geopend. Allen kunnen God nu naderen door de verdiensten van Christus. Omdat het voorhangsel is gescheurd, kunnen de mensen nu tot God naderen. Zij hoeven niet te vertrouwen op een priester of op een ceremonieel offer. Allen hebben de vrijheid gekregen om rechtstreeks tot God te gaan door een persoonlijke Zaligmaker.

Het is Gods wil en welbehagen dat de zegeningen, die de mens ontvangt, in volmaakte volheid wordt geschonken. Hij heeft voorzieningen getroffen zodat elke moeilijkheid kan worden overwonnen, dat in elk tekort kan worden voorzien door de Heilige Geest. Op deze wijze is het Zijn bedoeling dat de mens een volmaakt christelijk karakter kan bezitten. God wil dat wij nadenken over Zijn liefde en beloften, die zo ruimschoots worden gegeven aan hen, die in zichzelf geen verdiensten bezitten. Hij wil dat wij ten volle, dankbaar, vol blijdschap vertrouwen op de gerechtigheid, die ons is verschaft in Christus. Hij luistert graag naar allen, die op de Hem bepaalde wijze tot Hem naderen. - *E.G. White Bijbelcom. Ned ed. vol.7, PP. 596,597.*

Woensdag, 4 juni: Het Verbond en het Evangelie

De zegeningen van het nieuwe verbond zijn zuiver gegrondvest op genade in vergeving van ongerechtigheid en zonde. De Heer verklaart: Ik zal zo en zo doen totdat allen tot Mij terugkeren, het kwaad verzaken en het goede kiezen. "Want Ik zal wat hun ongerechtigheid betreft genadig zijn en aan hun zonden en hun wetteloos gedrag beslist niet meer denken. (Hebr. 8:12, HSV) Allen die hun harten vernederen, hun zonden belijden, zullen genade en gratie en zekerheid vinden.

Heeft God, in het betoon van genade aan de zondaar, opgehouden rechtvaardig te zijn? Heeft Hij zijn heilige wet onteerd? En zal Hij voortaan de overtreding ervan over het hoofd zien? God is getrouw. Hij verandert niet. De condities voor verlossing zijn altijd dezelfde. Leven, eeuwig leven, is er voor allen die Gods wet gehoorzamen. Volkomen gehoorzaamheid, geopenbaard in gedachten, woorden, en daden, is nu net zo belangrijk als toen de wetgeleerde aan Christus vroeg: "Wat moet ik doen om het eeuwige leven te beërven?" En Jezus zei tegen hem: "Wat staat er in de wet geschreven? Wat leest u daar?... doe dat en u zult leven." (Luk.10:25-28, HSV)

Onder het nieuwe verbond zijn de voorwaarden waardoor het eeuwige leven verkregen wordt dezelfde als onder het oude: volkomen gehoorzaamheid. Onder het oude verbond waren vele gedurfd, aanmatigende, aanstootgevende karaktertrekken waarvoor geen speciale vergeving in de wet stond. In het nieuwe en betere verbond heeft Christus de wet vervuld voor de overtreder van de wet als ze Hem door het geloof als een persoonlijke Redder aanvaarden....Genade en vergeving zijn de beloning voor allen die tot Christus komen, vertrouwend op Zijn verdienste om hun zonden weg te nemen. In het betere verbond zijn we gezuiverd van zonden door het bloed van Christus.... De zondaar is hulpeloos om te boeten voor een zonde. De kracht is in de vrije gave van Christus, een belofte slechts gewaardeerd door degenen die de kennis van hun zonden hebben en deze zonden nalaten en hun hulpeloze zielen op Christus richten, de zonden vergevende Redder.

Hij wil in hun harten de perfecte wet planten, die “heilig rechtvaardig en goed is” (Rom. 7:12), de wet van Gods eigen natuur. - *That I May Know Him*, p. 299.

Mijn lieve kinderen, ik schrijf u deze dingen opdat u niet zondigt. En als iemand gezondigd heeft: wij hebben een Voorspraak bij de Vader, Jezus Christus de Rechtvaardige. 1 Joh.2:1; Want er is één God. Er is ook één Middelaar tussen God en de mensen, de mens Jezus Christus. 1 Tim.2:5; en Hebr. 9:13-15. Want als het bloed van stieren en bokken en de as van de jonge koe, op de verontreinigden gesprenkeld, hen heiligt tot reinheid van het vlees, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, Die door de eeuwige Geest Zichzelf smetteloos aan God geofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken om de levende God te dienen! En daarom is Hij de Middelaar van het nieuwe verbond, opdat, nu de dood heeft plaatsgevonden tot verzoening van de overtredingen die er onder het eerste verbond waren, de geroepenen de belofte van de eeuwige erfenis ontvangen.

Jezus is onze Advocaat, onze Hoge Priester, onze Middelaar. Onze positie is dezelfde als die van de Israëlieten op de grote verzoendag. Als de hoge priester het heilige der heilige binnenging, vertegenwoordigde hij de plaats waar onze Hoge Priester nu pleit, en besprenkelde het verzoenende bloed op het verzoendeksel. Geen verzoenend offer werd gebracht zonder bloed. Terwijl de hoge priester pleite met God, was ieder hart in diep berouw gebogen, pleitend voor vergeving van de overtredingen.

Type en anti-type ontmoeten elkaar in de dood van Christus, het Lam dat geslacht is voor de zonden van de wereld. Onze grote Hoge Priester heeft het enig mogelijke offer gebracht dat van waarde is voor onze verlossing.

Toen Hij zichzelf offerde op het kruis, was een volmaakte verzoening gemaakt voor de zonden van het volk. We staan nu in de buitenste hof wachtend en uitzien naar de gezegende hoop, de glorievolle verschijning van onze Heer en Zaligmaker Jezus Christus. Geen offers worden er buiten geofferd, want de grote Hoge Priester vervuld zijn werk in het Heilige der Heilige. In zijn voorspraak als onze advocaat, heeft Christus geen menselijke verdienste, geen menselijke tussenkomst nodig. Hij is de enige zondendrager, het enige zondoffer. Gebed en berouw moeten alleen aan Hem geofferd worden die voor eens en voor altijd het Heilige der Heilige is binnengegaan. Hij wil tot het uiterste gaan om degenen redden die in geloof tot Hem komen. Hij leeft altijd om onze voorspraak te zijn. -*Signs of the Times*, 28 juni, 1899.

Donderdag, 5 juni: Verbondsweldaden

Het beeld van God moet een stempel drukken op de mensheid en haar weerkaatsen. Het koude hart moet verkwikt worden, en gloeien van goddelijke liefde – een liefde die in overeenstemming is met de liefde die de Verlosser heeft voor u. U zult niet langer klagen dat u het niet begrijpt, want uw Leraar is naar de hemel opgevaren en Zijn eerste belang is om de zaak van allen die in Hem geloven, te behartigen. Hij heeft ons verzekerd dat de Heilige Geest gegeven is om voor altijd bij ons te zijn, als onze leider en gids. Hij vraagt ons om Hem te vertrouwen, en onszelf aan Zijn hoede toe te vertrouwen. De Heilige Geest is voortdurend aan het werk, lerende, herinnerende, testend, komende tot de ziel als een goddelijke trooster, overtuigende van zonden als een aangewezen rechter en gids.

Christus was de geest der waarheid. De wereld wil niet luisteren naar Zijn pleiten. Ze wil Hem niet aannemen als hun gids. Ze kan de onzienlijke dingen niet onderscheiden; geestelijke zaken zijn onbekend voor hen. Maar Zijn volgelingen zien in Hem de Weg, de Waarheid en het Leven. En ze zullen Zijn inwonende aanwezigheid ervaren. Ze zullen een ervaringskennis hebben van de enig ware God en van Jezus Christus die Hij gezonden heeft. U zult niet meer zeggen, ik kan het niet begrijpen. U zult niet langer door een donkere bril zien; U zult met al de heiligen begrijpen wat de lengte en diepte en breedte en hoogte van de liefde van Christus is, die alle verstand te boven gaat. Hij die een goed werk in u begonnen is, wil het volbrengen tot de dag van Jezus Christus. De eer van God, de eer van Jezus Christus, is gehuld in de perfectie van uw karakter. Het is uw taak om met Christus samen te werken, zodat u volmaakt bent in Hem. Door in vertrouwen met Hem verbonden te zijn, Hem te geloven en te ontvangen, wordt u deel van Hem. Uw karakter is Zijn glorie

geopenbaard in u en als u in Zijn tegenwoordigheid zult verschijnen, zult u de zegeningen vinden die op u wachten, “Goed gedaan, goede en trouwe slaaf, over weinig bent u trouw geweest, over veel zal ik u aanstellen; ga in, in de vreugde van uw heer.”

De gedachte dat hun Leraar hen zou verlaten, vervulde de discipelen met verdriet; maar Hij bemoedigde hen met de verzekering dat Hij zou terugkomen en hen tot zich zou nemen naar de plaats die Hij voor hen zou bereiden. Hij verzekerde hen dat als Hij niet weg zou gaan, Hij hen niet kon steunen als hun advocaat. Ze zouden verblijd zijn met de tegenwoordigheid van de Heilige Geest die altijd bij hen zou zijn. Hij zei hen dat als Hij niet weg zou gaan, ze geen groter werk konden doen; maar dat bij het missen van Zijn tegenwoordigheid, ze door het geloof Hem zouden zien en kennen, en bij zich zouden verblijven in Zijn liefde; hun waardering van de waarheid tonen door anderen te openbaren wat waarheid is; in gehoorzaamheid aan Zijn geboden, een levendig en belangrijk getuigenis zouden brengen door het werk te doen dat Hij in hun handen gelaten heeft, het voorwaarts dragende ter volmaking. Zo zouden zij vertegenwoordigers van Christus worden. –*The Southern Review*, 25 okt. 1898.

Vrijdag, 6 juni: Voor Verdere Studie

God's Amazing Grace, “The Covenant of Grace,” pp. 131 – 137.

11. De apostelen en de wet

Sabbatmiddag, 7 juni

Als we door berouw en geloof Christus als onze Redder aannemen, vergeeft de Heer onze zonden, en neemt Hij de straf, die de overtreding van de wet voorschrijft, weg. De zondaar staat dan als een rechtvaardige voor God; de zondaar is nu in de gunst van de Hemel gekomen, en door de Geest heeft hij gemeenschap met de Vader en de Zoon. Dan is er nog een ander werk te volbrengen, en dit is om vorderingen te maken in onze natuur. De ziel moet geheiligd worden door de waarheid. Dit wordt voltooid door geloof. Want het is enkel door de genade van Christus, die we door geloof ontvangen, dat ons karakter hervormd kan worden....

De woorden van de apostel werpen licht op wat oprecht geloof inhoudt. De Heer zegt: “Als u met uw mond de Heere Jezus belijdt en met uw hart gelooft, dat God Hem uit de doden heeft opgewekt, zult u zalig worden. Want met het hart gelooft men tot gerechtigheid; en met de mond belijdt men tot zaligheid.” (HSV). Te geloven met het hart is meer dan overtuiging, meer dan instemmen met de waarheid. Dit geloof is oprecht, ernstig, en omvat de genegenheid van de ziel; het is het geloof dat door de liefde werkt en het hart zuivert.

God openbaart Christus aan de zondaar, en hij ziet Hem stervende op Calvarie voor de zonden van Zijn schepselen. Dan begrijpt de zondaar hoe hij veroordeeld is door de wet van God, want de Geest werkt op zijn verstand, en versterkt de eis van de verbroken wet. Dan krijgt hij de mogelijkheid om de wet te trotseren, de Heiland te verwerpen, of te buigen voor haar eisen, en Christus te ontvangen als zijn verlosser. God zal niemand tot Zijn dienst verplichten, maar Hij openbaart aan hem zijn plicht, ontvouwt aan hem de vereisten van zijn heilige wet, en laat hem de resultaten zien van zijn keus tot gehoorzaamheid ten leven, of tot ongehoorzaamheid ten verdoemenis. - *Signs of the Times*, 3 November, 1890.

Zondag, 8 juni: Paulus en de Wet

Paulus heeft steeds de goddelijke wet hoog gehouden. Hij heeft aangetoond dat er in de wet geen kracht is om mensen van de straf der ongehoorzaamheid te bevrijden. Overtreders moeten berouw hebben over hun zonden en zichzelf verootmoedigen voor God, wiens rechtvaardige toorn zij zich door overtreding op de hals hebben gehaald; zij moeten bovendien geloof oefenen dat het bloed van Christus hun enige middel tot vergeving is. De Zoon van God is als offer in hun plaats gestorven en is ten hemel opgevaren om voor de Vader als hun Voorspraak op te treden. Door berouw en geloof kunnen zij van de vloek der

zonden worden verlost, en door de genade van Christus voortaan in staat zijn gehoorzaamheid aan Gods wet te betrachten. -*Van Jeruzalem tot Rome, pp.287,288.*

Paulus verklaart: "Ik leefde voorheen zonder de wet; maar toen het gebod kwam, is de zonde weer levend geworden. Ik echter ben gestorven." (HSV) De apostel erkent de eis van de wet, en gaat er niet tegenin omdat deze zijn ware situatie aan hem openbaart. Hij erkent de juistheid die het voorschrijft, maar hij zei niet tegen de wet: "Reinig mij, zuiver mij." Hij wende zich meteen naar Golgotha. Hij viel op de Rots Christus Jezus, en werd daar gebroken. Hij wist dat berouw nodig was, dat hij er niet zonder kon. Hij begreep dat "bij het houden van de wet geen vlees gerechtvaardigd zal worden," want het is niet de taak van de wet om te redden, maar om te veroordelen; niet genadig te zijn, maar te straffen. Het kan tot geen enkele graad de strengheid van zijn eisen verminderen. Als één vereiste opzij gezet zou kunnen worden, zou er een einde komen aan de hele wet; want door het veranderen van enig gebod om de zondaar te redden, zou er geen effect meer zijn op de waarde van de rest. De wet kan degene die veroordeeld is, niet redden; het kan niet verlossen van de ondergang. Er is slecht één hoop voor de zondaar...zij die gered zijn, zullen gered zijn omdat Jezus de volle prijs heeft betaald; de mens kan niets doen, absoluut niets, om de redding te verdienen. Christus zegt: "Zonder Mij, kunt gij niets doen." Dus van wie is de verdienste? Het behoort allemaal tot onze Verlosser. Al de vermogens van de mens zijn er alleen door Christus, en wij kunnen over onze beste werken zeggen: "Alle dingen komen van U, en van Uw eigendom hebben we aan U teruggegeven."

Het is de genade van Christus die de mens tot Hem drijft, en alleen in Hem is hoop en redding voor de zondaar. De mens is onwaardig om enige gunst van God te ontvangen; maar als hij de gerechtigheid van Christus krijgt mag hij er om vragen en ontvangt hij, in Zijn naam en door zijn verdienste de gunst van God. Christus droeg de verdiende straf van de wet, zodat wij zijn genade mogen hebben; maar dit feit betekend niet het op zij zetten van de wet. Paulus vraagt: "stellen wij dan door het geloof de wet buiten werking? Volstrekt niet; veeleer bevestigen wij de wet." Het plaatsen van de genade van Christus op de belijdende zondaar brengt hem in perfecte harmonie met het bestuur van de hemel. In het kruis komen genade en waarheid samen; gerechtigheid en vrede kussen elkaar.

Als we zien op het kruis van Golgotha, dan zien we dat de hoogste eis van de wet lag in de kracht van het offer. Daarom, wordt Jezus "De Heer onze Gerechtigheid" genoemd. Als we beslag leggen op de verdienste van Christus, zijn we in staat te zeggen: "De Heer is mijn Heiland, mijn Gerechtigheid." Dan zijn we gerechtvaardigd door geloof, en hebben we vrede bij God door onze Heer Jezus Christus. - *Signs of the Times, 10 November, 1890.*

Maandag, 9 juni: Petrus en de wet

Christus, ontvouwde in Zijn onderwijs, de principes van de wet, maakte duidelijk dat louter uiterlijk vertoon niet belangrijk is, maar dat het een zaak is van het hart, en dat het zelfs de onuitgesproken gedachten raakt. Christus verhoogde de wet, bracht het in zijn oorspronkelijke reinheid als een volmaakt systeem van zedelijkheid. Zijn leven was een levend voorbeeld van de wet van God. Hij maakte deze wet eerbiedwaardig door zich volkomen te onderwerpen aan haar vereisten.

Gods wet, benadrukt in het Oude en Nieuwe Testament, is een bijzondere regel van plicht. Het bezwaar soms ingebracht tegen de wet, dat nergens in het Nieuwe Testament al de geboden van de Decaloog gespecificeerd zijn, vindt geen grond, want de uitdrukking zo vaak herhaald "de wet," "de geboden van God" bedoelt het geheel, niet een gedeelte.

De Heer heeft deze regels van gerechtigheid gegeven – het fundament van de ware godsdienst – en dit moet gehoorzaamd worden. We kunnen beter al onze wereldse belangen opofferen – onze huizen, land, rijkdom, ja, zelfs ons leven, dan één van Gods minste geboden te overtreden. De Heiland verklaart: "Want ieder, die zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar ieder, die zijn leven verliezen zal om Mijnentwil die zal het behouden."

We hebben menig edel voorbeeld van loyaliteit aan de wet in de geschiedenis van de apostelen en de profeten gezien, die gevangenis, marteling en zelfs de dood verkozen, liever dan één van Gods geboden te breken.

Petrus en Johannes hebben een heroïsch verslag nagelaten die uniek is in het Evangelie. Toen ze voor de hogepriester geroepen werden, bevalen deze hen in het geheel niet meer te spreken over, of te leren op gezag van de naam van Jezus. Zij antwoorden: "Beslis zelf, of het recht is voor God, meer aan u dan aan God gehoor te geven; want wij kunnen niet nalaten te spreken van wat wij gezien en gehoord hebben. Maar zij dreigden nog meer, doch lieten hen gaan, daar ze geen vorm konden vinden om hen te straffen, en wel om het volk; want allen verheerlijkten God om hetgeen er geschied was."

Toen ze voor de tweede keer voor de raad geleid werden, ondervroeg de hogepriester hen, zeggende: "Wij hebben u nadrukkelijk verboden in deze naam te leren; en zie, gij hebt Jeruzalem vervuld met uw leer en gij wilt het bloed van deze mens op ons doen neerkomen. Maar Petrus en de apostelen antwoorden en zeiden: "Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen." In dit antwoord hebben we een bewijs dat geen menselijke autoriteit het recht heeft om ons te verplichten ongehoorzaam te zijn aan onze rechtmatige Opperheer, wiens eigendom we willen zijn.

God heeft speciale aandacht voor gerechtigheid van karakter. In zijn Woord wordt ons verteld van Hij behagen heeft in hen die Hem vrezen, in hen die hopen op Zijn genade. Hij gebiedt de inwoners van de aarde met ontzag voor Hem te staan, en toch nodigt Hij de meest nederige uit om Hem te zoeken. "Dat ze zich gelukkig bij Hem mogen voelen en Hem vinden, hoewel Hij nooit ver van een ieder van ons is."

Door gewillige gehoorzaamheid aan Gods geboden, tonen we onze liefde voor Hem. Aldus worden we geschikt om geteld te worden bij hen van wie gezegd wordt: "Zalig zijn zij die zijn geboden houden, opdat ze recht mogen hebben op het geboomte des levens en door de poorten ingaan in de stad." -*Signs of the Times*, 5 Juni, 1901

Petrus ...beschrijft twee klassen, één aangenomen door God, omdat ze gehoorzaam zijn aan al Zijn geboden; de andere is ongehoorzaam aan Hem, ze zondigen tegen Hem, omdat ze Zijn wet overtreden; want "zonde is overtreding van de wet." -*Signs of the Times*, 11 Februari, 1897.

Dinsdag, 10 juni: Johannes en de Wet

Laat niemand zichzelf misleiden door te geloven dat men heilig kan worden terwijl men opzettelijk één van Gods geboden overtreedt. Als men willens en wetens zondigt, legt men de stem van de Geest het zwijgen op en brengt men scheiding tussen zichzelf en God. "Zonde is wetteloosheid." "Een ieder, die zondigt (dat is: de wet overtreedt), heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend." 1 Joh. 3:6. Hoewel Johannes in zijn brief zo uitvoerig uitweidt over de liefde, aarzelt hij geen ogenblik om het ware karakter van de groep mensen die wel beweren dat ze geheiligd zijn, maar intussen Gods wet overtreden, aan het licht te brengen. "Wie zegt: 'Ik ken Hem,' en zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar en in die is de waarheid niet; maar wie zijn woord bewaart, in die is waarlijk de liefde Gods volmaakt." 1 Joh. 2:4,5. Dit is de toetssteen van elke belijdenis. Wij mogen niemand als heilig beschouwen indien we hem niet aan Gods enige maatstaf van heiligheid in de hemel en op aarde hebben getoetst. Als de mensen vinden dat ze de zedenwet mogen overtreden, als ze Gods geboden niet ernstig nemen, als ze "de minste van dezer geboden" overtreden en de mensen leren dat te doen, zullen ze niet geacht worden door God en mogen we er zeker van zijn dat hun beweringen elke grond missen. - *De Grote Strijd*, p. 347.

God eist in deze tijd hetzelfde als Hij van het eerste mensenpaar in het Paradijs eiste – volmaakte gehoorzaamheid aan Zijn geboden. Zijn wet blijft altijd dezelfde. De grote maatstaf van gerechtigheid, in het Oude Testament belicht, is in het Nieuwe Testament niet verlaagd. Het is niet het werk van het evangelie om de aanspraken van Gods heilige wet te verzwakken, maar om de mensen daar te brengen, waar zij de geboden kunnen gehoorzamen.

Het geloof in Christus dat de mens redt, is niet hetzelfde als het door de mens wordt voorgesteld. "Geloof, geloof," roepen zij; "geloof alleen in Christus en u zult zalig worden. Dat is alles wat u moet doen." Hoewel echt geloof volkomen op Christus vertrouwt voor zaligheid, zal het leiden tot volmaakte overeenstemming met Gods wet. Geloof wordt openbaar door de werken. En de apostel Johannes zegt: "Wie zegt ik ken Hem, en zijn geboden niet bewaard is een leugenaar."

Kunnen we Wet en Evangelie van elkaar scheiden? De vijand heeft altijd zijn best gedaan om Wet en Evangelie van elkaar te scheiden. Maar deze twee gaan hand in hand.

Wij eren de Vader en de Zoon als wij over de wet spreken. De Vader heeft ons de wet gegeven en de Zoon is gestorven om haar groot en heerlijk te maken.

Wij kunnen onmogelijk de wet van Jehova hoog houden, tenzij wij beslag leggen op de gerechtigheid van Jezus Christus. De wet van Jehova is de boom, het evangelie de welriekende bloesem en vrucht die ze draagt. – *Ellen. G. White Bijbelcom. Ned. Uitgave. vol. 6. pp.465,466.*

We moeten ons afvragen welke leider we volgen en onder wiens banier we staan. Satan was de eerste overtreders van de wet van Jehova. We lezen in de Bijbel hoe de zonde in de wereld gekomen is. Satan was de eerste die ooit twijfelde aan de heilige wil van God, zijn allereerste werk was het overtreden van Gods wet, toen kwam hij bij Adam en Eva in Eden en zijn verzoeken waren de oorzaak van het overtreden van de geboden van God. Satan dacht de menselijke familie aan zijn kant te winnen, zodat ze in opstand zouden komen tegen de familie in de hemel. Het was Satans plan om oorlog te voeren tegen de God van de hemel. God heeft een regeling en wetten om degenen die Hij heeft geschapen, te regeren, en het zou iets vreselijks zijn als iemand van ons aan de verkeerde kant gevonden zou worden, strijdend tegen de regering van de hemel. Er zijn vele misleidingen om ons af te leiden van de waarheid. Velen denken dat Adam en Eva dwaas waren door te luisteren naar de stem van de verleider, dat hun de val kostte van een hoge en heilige status, maar zij die kritiek hebben, doen hetzelfde. Waarom houden de kinderen van Adam, die het fout vinden vanwege de zonde, die hij heeft gedaan, zelf niet op met zondigen?

Johannes brengt de geboden van God duidelijk naar de kant van de kruisiging van Christus, en toont hun positieve, bindende eis voor de mens. Degenen die de stelling aangenomen hebben dat de geboden van God weggedaan werden toen Christus aan het kruis hing, zijn in overeenstemming met de grote verleider. God heeft Zijn regels en wetten gemaakt, en Hij kan degenen die haar gehoorzamen, omarmen en hen beschermen tegen de krachtige misleidingen van Satan. Toen het fundament van de aarde werd gelegd, werd ook het fundament gelegd voor de sabbat, en de Morgensterren zongen tezamen, en al de zonen van God juichten. -*Review and Herald, 15 Juli, 1890.*

Woensdag, 11 juni: Jacobus en de Wet

De leer, dat het evangelie van Christus de wet tot nul en gene waarde heeft gemaakt, wordt nu alom verkondigd. Dat we door "geloof" bevrijd zijn van de noodzaak om doeners van het woord te zijn. Maar dit is de leer van de Nikolaïeten die Christus meedogenloos veroordeelt. Aan de kerk van Efeze zegt Hij: "Ik ken uw werken en uw inspanning en uw volharding, en weet dat u slechte mensen niet kunt verdragen en hen op de proef hebt gesteld die van zichzelf zeggen dat zij apostelen zijn, maar het niet zijn, en dat u hebt ontdekt dat zij leugenaars zijn. En u hebt moeilijkheden verdragen, en volharding getoond. Om Mijn Naam hebt u zich ingespannen en u bent niet moe geworden. Maar ik heb tegen u dat u de eerste liefde hebt verlaten. Bedenk dan van welke hoogte u bent gevallen en bekeer u en doe de eerste werken. Maar zo niet, dan kom ik en zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, als u zich niet bekeert. Maar dit hebt u vóór, dat u de werken van de Nikolaïeten haat, die Ik ook haat."(Openb 2:2-6, HSV)

Degenen die deze leer nu leren, hebben veel te zeggen over geloof en de gerechtigheid van Christus, maar ze verdraaien de waarheid, en stellen haar in dienst van de dwaling. Ze verklaren dat we alleen in Christus hoeven te geloven, en dat dat vertrouwen geheel toereikend is en dat de gerechtigheid van Christus de geloofsbrieven voor de zondaar zijn;

dat deze inwonende gerechtigheid voor ons de wet vervult, en dat we onder geen enkele verplichting staan om de wet van God te gehoorzamen. Deze groep beweert dat Christus kwam om de zondaars te redden en dat Hij hun heeft gered. "Ik ben gered," zullen ze voortdurend herhalen. Maar zijn ze gered terwijl ze de wet van Jehova overtreden? Nee; want de klederen van Christus gerechtigheid zijn niet een dekmantel voor de zonde.

Deze leer is een grote misleiding, en zo wordt Christus een struikelblok zoals Hij dat was voor de joden – voor de joden, omdat ze Hem niet wilden aanvaarden als hun persoonlijke verlosser. En deze voorgewende gelovigen in Christus, zien geloof als een vervanging voor gehoorzaamheid, omdat ze Christus en de wet van elkaar scheiden.

Ze scheiden de Vader en de Zoon, de Redder van de wereld. Feitelijk leren ze beide door voorschrift en voorbeeld, dat Christus, bij zijn dood, de mens redt in zijn overtredingen.

Het is noodzakelijk dat ieder intelligent wezen de principes van de wet van God begrijpt. Christus verklaart door de apostel Jacobus: "Wie de gehele wet zal houden en in één zal struikelen is schuldig aan alle." Deze woorden werden gesproken na de dood van Christus, al die tijd was de wet bindend voor iedereen. – *The Bible Echo, 8 Februari 1897.*

De wet van God, is van nature onveranderlijk. Het is de openbaring van de wil en het karakter van de Auteur. God is liefde, en zijn wet is liefde. Zijn twee grote principes zijn liefde tot God en liefde tot de mens. "Liefde is de vervulling van de wet." Het karakter van God is gerechtigheid en waarheid, en hetzelfde is de natuur van Zijn wet. De Psalmist zegt: "Uw wet is de waarheid, al Uw geboden zijn gerechtigheid." En de apostel Paulus verklaart: "De wet is heilig, en het gebod is heilig, en rechtvaardig en goed." Zulk een wet, een uitdrukking van de geest en wil van God, moet even eeuwigdurend zijn als zijn Auteur.

En deze wet is de standaard waardoor de levens en karakters van de mensen getoetst zullen worden in het oordeel... De apostel Jacobus vermaant zijn broeders: "Spreek zó en handel zó als mensen die geoordeeld zullen worden door de wet van de vrijheid." – *The Watchman, 10 Oktober, 1905.*

Donderdag, 12 juni: Judas en de Wet

De apostel Judas zegt: "Geliefden, toen ik mij er met alle inzet toe zette u te schrijven over de gemeenschappelijke zaligheid, werd ik genoodzaakt u te schrijven met de aansporing om te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is" (Judas 1:3, HSV) De apostelen en hun medewerkers in de vroegchristelijke kerk waren steeds verplicht tegen ketterijen, die in het hart van de kerk binnen gebracht werden door valse leraren, te strijden. Deze leraren brachten deze leringen niet openlijk, maar ongemerkt, sluipenderwijs, met de gladde beweging van een slang. Ze volgden hun eigen verderfelijke wegen, maar waren niet tevreden zonder anderen met zich mee te slepen. Ze hadden geen verbindende schakel met de waarheid, maar leerden een onsamenhangende mengeling van ideeën, gestaafd door een passage uit de schrift, met hier en daar een tekst. Deze onsamenhangende teksten

werden samen gebracht tot een valse eenheid die op de verbeelding zou werken, en degenen misleiden die de Schrift niet voor zichzelf onderzoeken, zo werden ze bevestigd in de waarheid voor die tijd.

Satan werkte door deze valse leraren. Onder een verklaring van kijken naar de waarheid, verborgen ze de basis van het doel, want hun harten waren corrupt. Waren ze gekomen tot verwerping van het geloof in Christus, dan zouden ze meteen afgewezen zijn; maar voorgevende te geloven in Hem, kregen ze het vertrouwen van sommigen en zonder schaamte of geweten werd de waarheid verdraaid om hun eigen ongeheiligde harten te verbergen. En als deze misleidde zielen eenmaal de oude grenzen van de waarheid hebben verlaten, hun anker kwijt zijn geraakt, worden ze bewogen als de golven der zee. Deze leugenprofeten zijn beschreven in het woord van God; hun daden staan opgetekend in de hemelse registers. Hun harten en hun bedrog, hun slechte werken werden niet begrepen door de mensen; maar de Heer zag hen; Hij las hun harten als een open boek, en wist dat hun ware gedachten en bedoelingen verdorven waren.

Valse leraren zijn net zo actief in onze dagen als ze dat waren in de dagen van de apostelen. Satan heeft vele helpers, die klaarstaan om ieder soort theorie te presenteren om zielen te misleiden – ketterijen worden voorbereid, aangepast aan de verschillende smaken en capaciteiten van hen die hij wil ruïneren. Er zijn goedkope dwalingen voor hen die gemakkelijk tot zonde verleid kunnen worden, die iets nieuws wensen, iets vreemds, of iets denkbeeldigs, iets wat ze verstandelijk niet kunnen verklaren, en zelf niet begrijpen. Iets mysterieus, een onsamenhangend stel ideeën is meer in overeenstemming met hun gedachten dan de duidelijke waarheid, welke een “Zo zegt de Here” als grondslag heeft. Hij heeft andere ketterijen, intellectueel vergif van scepticisme en trotse redenaties, die hij bereid heeft voor een ander soort gedachten in deze eeuw. Deze drogredenaars hebben een bedwelmende macht over de hersenen en duizenden worden door hen misleid.

De wet van God is de grote morele standaard waardoor het karakter beoordeeld wordt. Het is de uitdrukking van Zijn wil, en moet gehoorzaamd worden door het hart. Zijn heilige principes moeten een grondbeginsel zijn voor de handelingen in al onze zakelijke bezigheden. Zij die de belijdenis van hun geloof kleineren door de wereld gelijkvormig te zijn, tonen dat ze de rijkdom van de genade van Christus versmaden. Ze roepen: “De genade van Christus! We zijn niet gered door werken, maar door Christus.” Maar ze volharden in de zonde – overtreden voortdurend de wet van God. Ze handelen alsof ze denken dat het hun voorrecht is te leven in zonde, zodat genade overvloedig wordt. Maar iedere toegeeflijkheid aan de zonde verzwakt de ziel; het verwelkomt Satan om controle te hebben op de gedachten, de individu tot zijn persoonlijke dienaar makend. – *Signs of The Times*. 27 maart, 1884.

Vrijdag, 13 juni: Voor verdere studie

Signs of The Times, “The Law in the Christian Age”, 5 Augustus, 1886.

12. De Kerk van Christus en de wet

Sabbatmiddag, 14 juni

Noah vermengde niet de zachte, aangename misleidingen van Satan met zijn boodschap. Hij uitte niet het gevoel van velen van zijn tijd, die verklaarden dat God te barmhartig was om dergelijk verschrikkelijk werk te doen. Velen beweerden dat God de goddelozen een andere proeftijd zou verlenen; maar Noach gaf niet toe aan hun hoop dat degenen die de huidige kans verwaarlozen, die het huidige boodschap afwijzen, zouden worden begunstigd met een andere kans van zaligheid. Wat God bedoelt, is dat de mens niet alleen van Hem zal houden, maar dat vrees over Hem in hun hart zal zijn. Het geloof van Noach was vermengd met vrees; want er staat geschreven dat Noach, gewaarschuwd door God, door vrees bewogen een ark voorbereide voor het redden van zijn huis. Zijn geloof versterkte zijn vrees; want het was geen laffe angst die hem deed handelen. Hij durfde de woorden van God niet te onderdrukken uit vrees voor mensen, en hield zijn boodschap niet achter uit angst voor de gevolgen die zouden kunnen voortkomen door de tegenstand en haat van het goddelozen en ongelovigen tegenover hem. Hij kende de macht van God, en beseftte dat God Zijn woord zou vervullen. Zijn vrees voor God scheidde hem niet van God, maar diende om hem dichter bij Hem te brengen, en leidde hem ertoe zijn ziel in ernstige smeekbeden uit te storten. Er waren velen die aanvankelijk Noachs bericht aannamen, maar de angst voor mensen was groter dan de vrees Gods, en zij wendden zich af van de waarheid van God om in een leugen te geloven. Naarmate tijd voorbij ging, en verwijt en spot op hen werden gestapeld, liet hun hart hen in de steek, en zij konden de test niet doorstaan. Het is beproeving van de tijd die een maat zal zijn voor beleden geloof en vertrouwen in God. Moed en integriteit kunnen door de mens niet goed worden ingeschat tot de dag van de beproeving hen de test presenteert. — *Signs of the Times*, 18 april 1895.

Zondag 15 juni: Van Adam tot Noach

De eerste poging van Satan om Gods wet omver te werpen, werd ondernomen bij de zondeloze bewoners van de hemel. Voor een tijd leek het met succes te worden bekroond. Een groot aantal engelen werd verleid; maar Satans schijnbare triomf resulteerde in de nederlaag en verlies, scheiding van God, en verbanning uit de hemel.

Toen het conflict op de aarde opnieuw begon, won Satan weer een schijnbaar voordeel. Door overtreding, werd de mens zijn gevangene, en het koninkrijk van de mens werd verraderlijk overgedragen in de handen van de oerrebel. Nu leek het of dat de weg nu open was voor Satan om een onafhankelijk koninkrijk te stichten, en het gezag van God en Zijn Zoon te trotseren. Maar het verlossingsplan maakte het mogelijk voor de mens om weer in harmonie met God te worden gebracht, en om gehoorzaamheid aan Zijn wet te tonen, zowel de mens als de aarde zouden uiteindelijk verlost worden uit de macht van de Boze.

Opnieuw werd Satan verslagen, en weer nam hij zijn toevlucht tot bedrog, in de hoop zijn nederlaag om te zetten in een overwinning. Om opstand aan te wakkeren in het gevallen ras, beeldt hij nu God uit als onrechtvaardig dat Hij mens had toegestaan Zijn wet te overtreden. "Waarom," zei de kunstzinnige verleider, "toen God wist wat het resultaat zou zijn, liet Hij toe dat de mens op de proef werd gesteld, te zondigen, teneinde ellende en dood over hem heen te brengen?" En de kinderen van Adam, vergeetachtig over de lankmoedige genade die de mens nog een kans had verleend, ongeacht de verbazingwekkende, de vreselijke opoffering die zijn opstand de Koning van de hemel had gekost, luisteren naar de verleider en morren tegen het enige Wezen dat hen kan redden van de vernietigende kracht van Satan.

Vandaag zijn er duizenden die dezelfde opstandige aanklacht tegen God herhalen. Zij zien niet dat om de mens de vrijheid van keuze te ontnemen hetzelfde zou zijn als hem van zijn voorrecht als een intelligent wezen te leven, te beroven, en hem tot een robot zou hebben gemaakt. Het is niet Gods doel de wil te bedwingen. De mens was als een vrij moreel wezen geschapen. Zoals de inwoners van alle andere werelden, moest hij worden onderworpen aan de proef van gehoorzaamheid; maar hij is nooit in een dergelijk situatie gebracht dat bezwijken voor kwaad een kwestie van noodzaak wordt. Geen verleiding of beproeving die hij niet kan weerstaan, is toegestaan tot hem te komen. God maakte een ruime voorziening dat de mens nooit verslagen zou hoeven te worden in de strijd met Satan.

Terwijl de mensen zich op aarde vermenigvuldigden, trad bijna de hele wereld toe tot de gelederen van opstand. Eens te meer leek het of Satan de overwinning had behaald. Maar alweer heeft de Almachtige de macht de werking van ongerechtigheid de pas af te snijden en de aarde werd door de Zondevoed gereinigd van haar morele vervuiling. —*Patriarchs and Prophets, pp. 331,332*

God heeft de mens onder de wet geplaatst, als een onmisbare voorwaarde voor zijn voortbestaan. Hij was een onderdaan van de goddelijke regering, en er kan geen regering zijn zonder wet. God kon de mens hebben gemaakt zonder de bevoegdheid om Zijn wet te overtreden; Hij zou de hand van Adam hebben weerhouden van het aanraken van de verboden vrucht; maar in dat geval zou de mens niet geen vrij moreel wezen meer, maar louter een automaat. Zonder vrijheid van keuze, zou zijn gehoorzaamheid niet vrijwillig zijn, maar gedwongen. Er kon dan geen ontwikkeling van karakter zijn. Zulk een koers zou in strijd zijn geweest met Gods plan voor de omgang met de bewoners van andere werelden. Het zou onwaardig zijn geweest voor de mens, als een intelligent wezen, en het zou Satans beschuldiging van Gods willekeurige bestuur hebben ondersteund. -- *Patriarchs and Prophets, p. 49.*

Maandag 16 juni: Van Noach tot Abraham

De aard van de mens die niet vernieuwd door genade, is in onze dag niet anders dan wat het was in de tijd van Noach. Christus heeft gezegd dat dezelfde dingen zoals vóór de zondvloed, zouden gebeuren voorafgaand aan Zijn tweede komst. In de dagen van Noach volgden mensen de verbeelding van hun eigen hart, en het resultaat was ongebreidelde misdaad en goddeloosheid. Dezelfde dingen zullen in dit tijdperk van de wereld bestaan.

Maar zullen enkele van de geleerden, de vereerden van de wereld, de boodschap van waarschuwing in deze laatste dagen accepteren? Zal de wereld in meerderheid in de grote dreigende ruïne omkomen? Hoe was het in de tijd van Noach, zoals het was dat Christus heeft gezegd dat het zou zijn. Van die enorme bevolking waren slechts acht personen die de boodschap van Noach geloofden en Gods woord gehoorzaamden. In de wereld van vandaag kiest de meerderheid de brede weg naar de dood, omdat de weg van leven te smal voor hen is om op te lopen met hun oneerlijkheid, hebzucht, trots en ongerechtigheid. Nu zal, net als in de dagen van Noach, de overgrote meerderheid gekant zijn tegen de reddende waarheid en gefascineerd zijn door leugenachtige fabels.

Velen raken nu overtuigd en Gods Geest strijdt met hen, maar ze zullen niet luisteren naar de uitnodigingen van genade. Mannen die wijsheid en godsvrucht voorwenden, overtreden de wet van God zonder met hun geweten in conflict te komen. Een duidelijk kenmerk van de dagen van Noach was de intense wereldsgezindheid van de bewoners. Ze zaten te eten en drinken, planten en bouwen, trouwen en ten huwelijk geven, niet dat deze dingen uit zichzelf zondig waren, maar zij hadden ze, hoewel rechtmatig in zich, naar een hoge mate van onmatigheid gedragen. Aan de eetlust werd toegegeven ten koste van gezondheid en verstand. Deze voortdurende toegeeflijkheid van hun zondige verlangens hebben hen en de aarde onder hen vervuild. Dezelfde kwade praktijken, maar in grotere mate, bestaan in onze wereld vandaag. Mensen zijn blind voor gezond verstand en het resultaat van toegeeflijkheid verpest de eetlust. De wereld is de god voor 90% van de belijdende christenen. De toegeeflijkheid aan eetlust leidt tot de grootste excessen ...

Zoals in de dagen van Noach, zien filosofen en mensen van de wetenschap de wetten van natuur, maar kunnen hun wijsheid niet op een hoger niveau brengen en kunnen voorbij deze wetten de Wetgever van de natuur niet zien. Wijze wereldse mensen willen praktisch alles met betrekking tot de natuur wegedeneren of theoretiseren, zonder rekening te houden met de God van de natuur. Velen zullen Gods waarschuwingen weerstaan en zich tegen Zijn wet keren, omdat hun zondig leven niet met de zuivere principes van Gods morele regering harmoniseren. Zij achten de hervorming van hun leven een te zwaar werk, daarom proberen ze de wet van God te laten voldoen aan hun lage norm van moraal. In het sturen van Noach was het Gods doel om de wereld te waarschuwen, opdat de mensen hun zonden zouden inzien en het in hen een gevoel over hun misdaden en grote goddeloosheid zou opwekken en dat ze gealarmeerd zouden worden en vrees en berouw zouden tonen, opdat God hen zou kunnen vergeven en hen redden.

Als de tijd van Christus wederkomst nadert, stuurt de Heer zijn dienaren met een waarschuwing aan de wereld om de mensen voor te bereiden voor de grote gebeurtenis. Terwijl de wereld geleefd heeft in overtreding van Gods wet, stuurt Hij in genade een boodschap van waarschuwing om de aandacht te trekken en houdt Hij hen de wet van God voor als een spiegel waarin ze kunnen kijken om de gebreken in hun morele karakter ontdekken. Als ze zich meteen serieus inspannen om deze gebreken te verbeteren, door bekering tot God en geloof in onze Heer Jezus Christus, zullen zij vergeven worden door de verdiensten van Zijn bloed, want dit is de enige hoop voor de overtreder van de wet van God.

Maar net als in de dagen van Noach, is er in de meerderheid een totaal ongeloof over het getuigenis dat God in genade heeft gestuurd om de wereld voor de komende vernietiging te waarschuwen. -*Signs of the Times, 3 januari, 1878*

Dinsdag 17 juni: Van Abraham tot Mozes

Na de verstrooiing bij de toren van Babel werd afgoderij bijna weer universeel, en uiteindelijk liet de Heer de geharde overtreders hun kwade wegen volgen, terwijl hij Abraham koos, uit de lijn van Sem, en maakte hem de bewaarder van Zijn wet voor toekomstige generaties. Abraham was opgegroeid in het midden van bijgeloof en heidendom. Zelfs zijn vaders huishouden, door wie de kennis van God bewaard werd, was bezweken voor de verleidelijke invloeden die hen omringden, en ze "dienden andere goden" dan Jehovah. Maar het ware geloof is niet uitgestorven. God heeft altijd een overblijfsel gehad om Hem te dienen. Adam, Seth, Henoeh en Metuselach, Noach, Shem, hadden van eeuw tot eeuw de kostbare openbaringen van Zijn wil in een ongebroken lijn, bewaard. De zoon van Terach

werd de erfgenaam van dit heilige vertrouwen. Afgoderij nodigde hem uit aan elke kant, maar tevergeefs. Trouw onder de ongelovigen, niet bedorven door de heersende afvalligheid, is hij vastberaden de aanbidding van de ene waarachtige God trouw gebleven. "De HERE is nabij allen die Hem aanroepen, allen die Hem aanroepen in waarheid." Psalm 145:18. Hij heeft Zijn wil aan Abraham onderwezen en gaf hem een bijzondere kennis van de eisen van Zijn wet en van de zaligheid die door Christus zou worden bereikt. —*Patriarchs and Prophets, p. 125*

De Heer heeft Zijn wil aan Abraham meegedeeld door engelen. Christus verscheen aan hem en gaf hem een duidelijke kennis van de eisen van de morele wet, en van de grote zaligheid die door Hemzelf zou worden bereikt. Abraham werd door God benoemd tot de bewaarder van de waarheid te midden van de heersende zonden en verderving die allengs toenamen. Maar de nakomelingen van Abraham weken af van de aanbidding van de ware God en overtraden Zijn wet. Ze mengden zich met de naties die geen kennis of de vreze Gods hadden, en geleidelijkaan imiteerden zij hun gewoonten en manieren, totdat Gods toorn tegen hen ontbrandde en Hij hen overliet hun eigen wegen te gaan en de verleidingen van hun eigen corrupt hart te volgen. Hij had Abraham bijzondere zegeningen toegekend, omdat hij getrouw was in het onderhouden van Zijn geboden, en had zijn familie gekozen als Zijn kostbaar bezit. - *Review and Herald, 29 april, 1875*

Abraham was een man begunstigd van God. De Heer zei: "Want Ik heb hem gekend, opdat hij gebieden zou, dat zijn zonen en zijn huis na hem de weg des HEREN zouden bewaren door gerechtigheid en recht te doen," (Genesis 18:19) Abraham werd door God geëerd, omdat hij een thuisgodsdienst had ingesteld en ervoor zorgde dat zijn hele huishouden doordrongen was van de vreze des Heren. Het is God die zegt: "Ik ken hem, dat hij zal gebieden". Van Abrahams kant zal geen verraad van heilig vertrouwen zijn; hij zal voor niemand bezwijken dan voor God; Er is een wet, en Abraham zal het houden; geen blinde genegenheid zal zijn gevoel van recht overschaduw en tussen God en de zielen van zijn kinderen komen; dat soort toegeeflijkheid die de wreedheid zelfve is, zal Abraham niet laten afdwalen. ---*Testimonies, vol. 5, pp. 547, 548*

Woensdag 18 juni: Van Mozes tot Jezus

God heeft zijn doeleinden aan Abraham geopenbaard door middel van visioen. Hij werd in een figuur getoond dat zijn nageslacht slaaf zou worden van een afgodische natie, wegens hun overtreding van de wet van God, en dat zij gestraft zouden worden voor hun afvalligheid.

Maar als zij zich voor God zouden vernederen en Zijn handelen erkennen, en vurig en eerlijk tot Hem roepen voor bevrijding van het verstikkende juk van de Egyptenaren, dat hun kreten en hun beloften om God te dienen en te gehoorzamen aan Zijn wet als Hij hen van het onderdrukkende juk van de slavernij zou breken, de Hemel zouden bereiken. God beantwoordde hun gebeden op een meest wonderbaarlijke wijze, en Israël werd uit Egypte geleid en door Hem als Zijn kostbaar bezit aanvaard.

Nadat de Heer op een meest plechtige wijze een verbond met Israël had gesloten om Zijn kostbaar bezit te zijn, werden zij uit hun tenten en hun kampementen gehaald om God te ontmoeten. En de genadevolle Heer kwam waardig naar beneden op de Berg Sinai, niet om een nieuwe wet te geven, maar om Zijn wet die al bestond af te kondigen, met een hoorbare stem ten aanhore van alle mensen. De aanwezigheid van God maakte de berg heilig, en noch mens noch beest was toegestaan om de berg op straffe van de dood te beklimmen. De Hebreëen kregen de instructies dat alles wat met God verbonden was met de grootste eerbiedigheid moest worden beschouwd. Ze waren zeer verheven om de bewaarders van Zijn wet te worden gemaakt. "En de berg Sinai stond geheel in rook, omdat de HERE daarop nederdaalde in vuur; de rook daarvan steeg op als de rook van een oven, en de gehele berg beefde zeer." (Exodus 19:18) En het aanzien van de heerlijkheid van de Heer was als verterend vuur op de top van de berg.

De Heer heeft de afkondiging van Zijn wet tot een gelegenheid van vreselijke grandeur en verhevenheid gemaakt, in overeenstemming met Zijn verheven karakter. De tien geboden

werden gesproken te midden van donder en vuurvlam, en in grote macht en heerlijkheid. De stem van de Heer was als een trompet, die luider en luider werd, en in een hoog volume de berg afrolde. De aarde beefde en trilde, en de berg zelf leek op haar fundamente te bewegen. Het moedigsten in Israël beefden van angst, en vielen op hun gezichten voor het aangezicht des Heren. De ontzagwekkende stem en de verschrikkelijke heerlijkheid weergegeven op de berg, was voor hen het meest indrukwekkend. – *Review and Herald*, 29 april 1875

God wilde van Zijn volk Israël een lof en een heerlijkheid maken. Elk geestelijk voordeel werd aan hen gegeven. God heeft niets dat gunstig voor hen was, voor de vorming van karakter ingehouden, opdat zij tot vertegenwoordigers van Hem zouden zijn..

Hun gehoorzaamheid aan de wet van God zou hen tot wonderen van welvaart voor de volkeren van de wereld maken. Degene die hen wijsheid en vaardigheid in alle slimme werken heeft gegeven, zou hun leraar blijven, en zou hen nobel maken en hen verheffen door gehoorzaamheid aan Zijn wetten. Als ze gehoorzaam zouden zijn, zouden zij gespaard blijven van de ziekten die andere naties treffen, en zouden zij worden gezegend met kracht van intellect. De glorie van God, Zijn majesteit en macht, moesten worden onthuld in al hun voorspoed. Ze moesten een Koninkrijk van priesters en prinsen worden. God heeft hen voorzien van elke voorziening om de grootste natie op aarde te worden.—*Christ's Object Lessons*, p.288

Donderdag 19 juni: Van Jezus tot het Overblijfsel

Er zijn niet velen die waardering hebben voor het grievende karakter van de zonde, en niet velen die de grootsheid van de vernietiging die het gevolg is van de overtreding van Gods wet kunnen begrijpen. Door het prachtige plan van verlossing te onderzoeken, die de zondaar zal herstellen naar het morele beeld van God, zien we dat het enige middel voor iemands verlossing gewrocht was door de zelfopoffering, en de ongeëvenaarde neerbuigendheid en liefde van de Zoon van God. Hij alleen had de kracht om de strijd te vechten met de grote vijand van God en de mens, en, als onze plaatsvervanger en zekerheid, heeft Hij macht gegeven aan degenen die door geloof in Hem blijven, om overwinnaars te worden in Zijn naam en door Zijn verdiensten.

We kunnen in het Kruis van Golgota zien wat het de Zoon van God heeft gekost om redding te brengen aan een gevallen ras. Zoals het offer ten behoeve van de mens voltooid was, zo moet het herstel van de mens van de bezoedeling van de zonden grondig en volledig zijn. De wet van God is aan ons gegeven, zodat wij regels kunnen hebben om ons gedrag te beheersen. De wet zal geen enkele daad van goddeloosheid verontschuldigen; Er is geen ongerechtigheid dat aan zijn veroordeling zal ontsnappen. Het leven van Christus is een perfect vervulling van elk voorschrift van deze wet. Hij zegt: "Ik heb de geboden mijns Vaders bewaard" (Johannes 15:10). De kennis van de wet zou de zondaar veroordelen, en de hoop in zijn borst verbrijzelen als hij Jezus niet ziet als zijn plaatsvervanger en zekerheid, klaar om gratie te verlenen voor zijn overtreding, en om zijn zonde te vergeven. Wanneer, door het geloof in Jezus Christus, de mens volgens het beste van zijn vermogen zoekt om op de weg van de Heer te blijven, door gehoorzaamheid aan de tien geboden, zal de perfectie van Christus worden toegeschreven ter dekking van de overtreding van de berouwvolle en gehoorzame ziel. – *Review and Herald*, 21 augustus, 1888

Alle ware gehoorzaamheid komt voort uit het hart. Christus werkte met Zijn hart. En indien wij daarin toestemmen, zal Hij Zich zó vereenzelvigen met onze gedachten en bedoelingen, zó onze harten en gedachten vormen overeenkomstig Zijn wil, dat wij, wanneer wij Hem gehoorzamen, slechts datgene zullen doen waartoe wij worden gedrongen. De gezuiverde en geheiligde wil zal zijn hoogste vreugde vinden in het dienen van God. Wanneer we God kennen zoals het ons voorrecht is hebben Hem te kennen, zal ons leven een leven van voortdurende gehoorzaamheid zijn. Door het naar waarde schatten van het karakter van Christus, door gemeenschap met God, zal de zonde door ons worden gehaat.

Zoals Christus als mens de wet naleefde, zo kunnen ook wij dat doen, wanneer wij de Sterke vastgrijpen om kracht te ontvangen. Maar wij mogen de verantwoordelijkheid voor onze plicht niet op de schouders van anderen leggen, en afwachten tot zij ons vertellen wat wij moeten doen. Wij kunnen ons niet afhankelijk stellen van mensen voor raad. De Here wil ons onze plicht even gaarne leren als Hij dat anderen doet. Indien wij in geloof tot Hem gaan, zal Hij Zijn geheimenissen persoonlijk aan ons openbaren. Onze harten zullen dikwijls brandende zijn in ons wanneer iemand tot ons nadert om met ons te spreken, zoals Hij dat deed met Henoch. Zij die besluiten om in geen enkel opzicht iets te doen dat God mishaaft, zullen, nadat zij hun zaak aan Hem hebben voorgelegd, precies weten welke weg zij moeten volgen. En zij zullen niet alleen wijsheid ontvangen, maar ook kracht. Kracht om te gehoorzamen, te dienen, zal hun worden geschonken, zoals Christus dat heeft beloofd. Alles wat Christus werd gegeven — "alle dingen" (Matth.11:27) om in de nood van de gevallen mensen te voorzien — werd aan Hem gegeven als het hoofd en de vertegenwoordiger van de mensheid. "En wij ontvangen van Hem al wat wij bidden, daar wij Zijn geboden bewaren en doen wat welgevallig is voor Zijn aangezicht." (1 Joh.3:22)
—*De Wens der Eeuwen .p. 459,460*

Vrijdag, 20 juni: Geen extra leessuggestie

13. Het Koninkrijk van Christus en de wet

Sabbatmiddag 21 juni

Deze gezegende hoop van de tweede verschijning van Christus moet vaak aan de het volk worden gepresenteerd, met de plechtige realiteit; toekijkend naar de spoedige verschijning van onze Heer Jezus in Zijn heerlijkheid zal ertoe leiden de aardse dingen als leegte en niets te beschouwen. Alle wereldse eer of onderscheiding is van geen waarde, omdat de ware gelovige boven de wereld leeft; zijn stappen gaan hemelwaarts. Hij is een pelgrim en vreemdeling. Zijn burgerschap is hierboven. Hij is de zonnestrallen van de gerechtigheid van Christus aan het verzamelen in zijn ziel, opdat hij een brandend en schijnend licht mag zijn in de morele duisternis waarin de wereld gehuld is. Welk krachtige geloof, wat levendige hoop, wat vurige liefde, wat heilige, gewijde ijver voor God wordt in hem gezien en wat een besloten onderscheid tussen hem en de wereld! "Waakt te allen tijde, biddende, dat gij in staat moogt wezen te ontkomen aan alles wat geschieden zal, en gesteld te worden voor het aangezicht van de Zoon des mensen." (Lukas 21: 36) "Waakt dan, want gij weet niet, op welke dag uw Here komt" (Mattheüs 24:42). "Weest ook gij bereid, want op een uur, dat gij het niet verwacht, komt de Zoon des mensen" (Lukas 12:40). "Zie, Ik kom als een dief. Zalig hij, die waakt en zijn klederen bewaart, opdat hij niet naakt wandele en zijn schaamte niet gezien worde" (Openbaring 16:15). —*Pamphlet: An Appeal to Our Ministers and Conference Committees, p.40*

Zondag 22 juni: Het Koninkrijk van God

Satan] dacht dat Christus in Zijn mensheid gemakkelijk overwonnen kon worden. [Matteüs 4:8, 9 geciteerd.] Maar Christus was onbewogen. Hij voelde de kracht van deze verleiding; maar Hij ging het namens ons tegemoet, en overwon. En hij gebruikte alleen de wapens, die de mens gerechtvaardigd is te gebruiken — het woord van Hem die machtig is in raadgeving — "Er staat geschreven" (Matteüs 4:4, 10). Met welke intense belangstelling werd deze strijd gade geslagen door de hemelse engelen en de ongevallen werelden, toen de eer van de wet verdedigd werd. Niet alleen voor deze wereld, maar voor het universum van de hemel, moest de strijd voor altijd worden beslecht. De confederatie van de duisternis keek ook mee voor de kleinste kans te zegevieren over de goddelijke en menselijke Plaatsvervanger van het menselijk ras, opdat de afvallige zou kunnen uitroepen: "Overwinning", en de wereld en haar bewoners voor eeuwig zijn koninkrijk zouden worden.

Maar Satan trof alleen de hiel; Hij kon het hoofd niet aanraken. Bij de dood van Christus zag Satan dat hij verslagen was. Hij zag dat zijn ware aard duidelijk was geopenbaard aan

de hele hemel, en dat de hemelse wezens en de werelden die God geschapen had, volledig aan de kant van God zouden staan. Hij zag dat zijn vooruitzichten voor toekomstige invloed op hen volledig zou worden afgesneden. De mensheid van Christus zou voor eeuwig aantonen, dat het geschilpunt beslecht was.—*Selected Messages, bk. 1, p.255*

Verbijsterd in zijn poging tot omverwerping van de integriteit van Christus, riskeert Satan nu alles en zet hij zijn veronderstelde karakter aan de kant, hij onthult zichzelf als de aartsrebel, de heerser van het koninkrijk van de mens, de heerser over de aarde.

Door Jezus op een hoge berg te plaatsen, zorgt hij ervoor dat de koninkrijken van de aarde in panoramisch uitzicht aan de Verlosser voorbij komen. Hij presenteert de luister van de wereld, en belooft Christus dat Hij, zonder lijden of gevaar, in het bezit kan komen van al haar macht, als Hij maar toegeeft dat hij inferieur aan Satan is, en in eerbetoon voor hem zou buigen. Het leven van Christus was verduisterd door verdriet, ellende, ontberingen en zwoegen. Dakloos en zonder vrienden als Hij was, werden de machtige koninkrijken van de aarde voor één enkele overweging aan Hem aangeboden. Om de alleenheerschappij van de aarde te herwinnen, zou Hij over het bloed bevlekte pad door Getsemane en Calvarie gaan; maar hij flirtte niet met de verleider. Hij keerde Zich tot Zijn tegenstander, en zei: “Ga weg van Mij, satan, want er staat geschreven: U zult de Heere, uw God, aanbidden en Hem alleen dienen.” (HSV, Lukas 4:8)

Kronkelend van vernedering en woede, is de verbijsterde vijand gedwongen te vertrekken van de aanwezigheid van de Verlosser. Hij kan de autoriteit van Christus' bevelen niet weerstaan, en hij is gedwongen te erkennen dat de overwinning van Christus zo compleet is als de mislukking van Adam was geweest. Hij had de test doorstaan, groter dan enig mens ooit opgeroepen zal worden te verduren — zo veel groter dan Zijn karakter meer verheven en zuiver was. De engelen dienden nu de bijna flauwgevallen Zoon van God.

Versterkt met voedsel, getroost met de zekerheid van Zijn overwinning en Zijn Vaders liefde, gaat Zijn grote hart in medeleven uit naar de mens, en Hij nam Zich voor om het werk dat Hij is begonnen, te voltooien, en dat Hij zal niet rusten totdat de vijand is overwonnen en het menselijk ras verlost.

De volgelingen van Christus worden opgeroepen om met Hem in Zijn lijden te delen. De confederatie van het kwaad staat klaar tegen degenen die in de voetsporen van werelds Verlosser wil volgen. We strijden tegen de machtige prins van het kwaad; maar de Verlosser vertelt ons dat we niet alleen hoeven te vechten. Alle hemelse intelligenties zullen ons komen helpen. Te midden van de duisternis van de wereld moeten wij de stralen van de troon van God opvangen, en het licht van de hemel naar de uithoeken van de aarde laten schijnen. —*The Bible Echo, 15 november 1892*

Maandag 23 juni: Staatsburgers van het Koninkrijk

Ons gesprek, onze houding, elke handeling van ons, moet zo zijn om onze familie, onze burens, en de wereld te overtuigen, dat we spoedig verwachten te verhuizen naar een beter land. Meer dan dit, ons godvrezend voorbeeld over de voorbereiding die nodig is voor allen die dat gezegend huis willen ingaan, moet hen altijd in gedachten blijven. Onze daden moeten in overeenstemming zijn met ons geloof en het geloof zal vervolgens tot volmaking komen. We moeten niet slechts als een plicht, een noodzaak deelnemen aan de werkzaamheden van voorbereiding, maar als een voorrecht waar we blij om zijn aan deel te nemen. Degenen van wiens geloof dagelijks is bevestigd en versterkt door hun werken, zullen kennismaken met zelfverloochening om de eetlust te beteugelen, hun ambitieuze verlangens bedwingen, en elke gedachte en gevoel in harmonie brengen met de goddelijke wil. Ze zullen op hun hoede zijn, opdat zij niet in de slavernij van de zonde worden gebracht door zich aan een wereldse norm aan te passen, en aldus voor vele getuigen hun geloof ontkennen. Het land waarnaar we reizen is in elke betekenis veel aantrekkelijker dan het land van Kanaän was voor de kinderen van Israëel. —*Review and Herald, 29 november 1881*

We leven te midden van de slotscènes van de geschiedenis van deze wereld, en ons leven mag niet als het leven van een vlinder zijn. Als dienaren van God, moeten we ons als

mannen gedragen en sterk zijn. Het contrast tussen een ijdel leven en een leven vol van heilig doelen kan niet ongezien blijven. Laten we niet vergeten dat ons burgerschap in de hemel is. Hier hebben we geen eeuwigdurende stad, maar we zoeken een die komen zal. Laten we gehoor even aan de oproep, "Daarom gaat weg uit hun midden, en scheidt u af" (2 Korintiërs 6:17). Meng u niet met de wereld door uw keuzen, maar hebt u een woord van waarschuwing, van uitnodiging, een smeekbede, vrees niet om te spreken. Verlies geen kans om voor Christus te getuigen. Hij is de bron van alle genade, en Hij zal naar zijn volk de kostbare gouden olie sturen, waardoor ze moedig voor Hem zullen getuigen. Als we onszelf aan God toewijden, zal de Heilige Geest ons de heilige olie geven, opdat onze lampen helder en glanzend mogen blijven branden. —*Review and Herald*, 16 mei 1899

Het volk Gods — het ware Israël — hoewel verspreid over alle naties, zijn op aarde maar reizigers, van wie het burgerschap in de hemel is.

De voorwaarde om in de familie van de Heer te worden ontvangen, is om uit de wereld te komen, afstand te doen van al haar bevuilende invloeden. Het volk van God moet niet in verband worden gebracht met afgoderij in geen enkele vorm. Zij moeten een hogere standaard bereiken. We moeten worden onderscheiden van de wereld, en dan zegt God: "Ik zal u ontvangen als leden van Mijn koninklijke familie, kinderen van de hemelse Koning." Als gelovigen in de waarheid moeten wij in ons handelen onderscheiden worden van zonde en zondaars. Ons burgerschap is in de hemel.

We moeten de waarde van de beloften van God aan ons duidelijker beseffen, en de eer die Hij ons gegeven heeft dieper waarderen. God kan geen hogere eer aan stervelingen schenken dan hen in Zijn familie op te nemen, waardoor ze het voorrecht krijgen Hem Vader te noemen. Het is geen vernedering om kinderen van God te worden. — *God's Amazing Grace*, p. 57

Dinsdag 24 juni: Geloof en de wet

Gods liefde en rechtvaardigheid hebben een weg gebaad, alleen maar één, waarbij de mens kan worden gered van eeuwige scheiding uit de Hemel en vervreemding van God, en dat is door het geloof in Christus en gehoorzaamheid aan zijn wet. De geest van God die op het menselijk hart werkt, leidt mensen nooit om de wet van Jehova te kleineren. Verlicht door deze goddelijke invloed, zullen we met ontzag de verhevenheid van de vereisten zien, de afschuwelijkheid van de zonde, en de verschrikking van de onvermijdelijke straf voor de overtreder voelen.

"En als iemand gezondigd heeft, wij hebben een voorspraak bij de Vader, Jezus Christus, de rechtvaardige" (1 Johannes 2:1) en tot dit toevluchtsoord komt de berouwvolle ziel om te smeken om de verdiensten van het bloed van zijn Redder. Maar terwijl het bloed van Christus de berouwvolle ziel bijstaat, is Christus niet de preker van de zonde, en er is geen vrede, geen zekerheid, geen echte hoop, voor niemand die de vereisten van Gods wet negeert en Zijn rechtvaardige eisen vertrapt. Te vertrouwen in iemands goede doeleinden of werken, is voor de berouwvolle zondaar een grote dwaasheid. Te veronderstellen dat een paar daden van weldaad of de prestaties van de plicht een levensduur van de zonde zal uitwissen, is een blindheid die Satan over de geest brengt om de morele opvattingen te benevelen, en om mensen te leiden in zichzelf te vertrouwen. — *Signs of the Times*, 15 december 1887

Door Jezus werd Gods genade aan de mensen geopenbaard, maar genade doet de rechtvaardigheid niet te niet. De wet openbaart de eigenschappen van Gods karakter, en geen jota of tittel daarvan kon worden veranderd om de mens in zijn gevallen toestand tegemoet te komen. God heeft niet Zijn wet veranderd, maar Hij heeft Zichzelf, in Christus, geofferd voor de verlossing van de mens. God was "in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende" (2 Korintiërs 5:19)

De wet eist gerechtigheid — een rechtvaardig leven, een volmaakt karakter en dit heeft de mens zichzelf niet te bieden. Hij kan niet voldoen aan de eisen van Gods heilige wet. Maar Christus heeft, door als mens naar de aarde te komen, een heilig leven geleid en een

volmaakt karakter ontwikkeld. Deze biedt Hij als een vrije gave aan allen aan die het wil aan-nemen. Zijn leven staat in de plaats van het leven van de mensen. Op deze wijze hebben zij, door de genade van God, vergeving van bedreven zonden. Meer dan dit, Christus bekleedt de mens met de eigenschappen van God. Hij bouwt het menselijk karakter op naar de gelijkenis van het goddelijk karakter, een uitnemend bouwwerk van geestelijke kracht en schoonheid. Op deze wijze wordt de gerechtigheid van de wet vervuld in de mens, die in Christus gelooft. God kan "rechtvaardig" zijn, "ook als Hij hem rechtvaardigt die uit het geloof in Jezus is" (Rom.3:26)

Gods liefde is tot uitdrukking gebracht in Zijn rechtvaardigheid alsook in Zijn genade. Rechtvaardigheid is de grondslag van Zijn troon en de vrucht van Zijn liefde. Het was Satans bedoeling om genade te scheiden van waarheid en rechtvaardigheid. Hij zocht te bewijzen dat de gerechtigheid van Gods wet een vijand van de vrede is. Maar Christus toont aan, dat deze dingen in Gods plan onverbrekkelijk met elkaar zijn verbonden; het ene kan niet bestaan zonder het andere. "Goedertierenheid en trouw ontmoeten elkander, gerechtigheid en vrede kussen elkaar" (Psalm 85:11).

Door Zijn leven en Zijn dood heeft Christus bewezen, dat Gods rechtvaardigheid niet Zijn genade teniet deed, maar dat de zonde kon worden vergeven, en dat de wet rechtvaardig is en volmaakt kan worden gehoorzaamd. Satans beschuldigingen werden weerlegd. God had de mensen een onmiskenbaar bewijs van Zijn liefde gegeven. - *De Wens der Eeuwen*, p. 535

Woensdag 25 juni: Het Eeuwige Koninkrijk

Het is geen lichte zaak om tegen God te zondigen — om de perverse wil van de mens tegenover de goddelijke wil te stellen. Het is voor het belang van de mens, zelfs in deze wereld, om te gehoorzamen aan Gods geboden. En het is zeker voor zijn eigen eeuwig belang zich te onderwerpen aan God, en in vrede met Hem te zijn. De dieren van het veld gehoorzamen de wet van hun Schepper in het instinct dat hen regelt. Hij spreekt tot de trotse Oceaan, "Tot hier zult u komen, maar niet verder" en de wateren zijn prompt om Zijn woord te gehoorzamen. De planeten zijn bewegen zich in perfecte orde, gehoorzaamend aan de wetten die God heeft gevestigd. Hij heeft aan de mens de mogelijkheid tot redeneren gegeven om de eisen van de goddelijke wet te begrijpen, en een geweten om schuld te voelen over de overtreding en de vrede en vreugde van gehoorzaamheid. En toch, van alle schepselen die God op de aarde heeft gemaakt, is alleen de mens opstandig. God heeft het aan de mens over gelaten om als een vrije moreel wezen te gehoorzamen of niet. De beloning van het eeuwige leven — een eeuwig gewicht van heerlijkheid — is beloofd aan degenen die Gods wil doen, terwijl de bedreigingen van zijn woede over allen hangen, die Zijn wet trotseren. — *Review en Herald*, 1 maart 1881.

Deze aarde is de plaats van voorbereiding op de hemel. De tijd hier doorgebracht, is de winter voor de christen. Hier waait de kille wind van beproeving op ons, en de golven van problemen beuken tegen ons op. Maar in de nabije toekomst, wanneer Christus komt, zullen verdriet en gezucht voor altijd aan een einde komen. Dan zal het de zomer voor de christen zijn. Alle beproevingen zullen voorbij zijn, en er zal geen ziekte of dood meer zijn. "En Hij zal alle tranen van hun ogen afwissen, en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag, noch moeite zal er meer zijn, want de eerste dingen zijn voorbijgegaan" (Openbaring 21:4). — *The Upward Look*, p.311

In het huis van de verlostten zullen er geen tranen, geen begrafenis stoet, geen rouwbanden zijn. "En geen inwoner zal zeggen: Ik ben ziek; het volk dat daar woont, zal vergeving van ongerechtigheid hebben" (Jesaja 33:24). Een rijk tij van geluk zal stromen en verdiepen als eeuwigheid vooruit rolt. ...

Laten we met klem even kijken naar het gezegende hiernamaals. Laat ons geloof elke wolk van duisternis doorboren en aanschouw Hem, die stierf voor de zonden van de wereld. Hij heeft de poorten van het paradijs geopend voor ieder die Hem aanneemt en in Hem gelooft. Laat de beproevingen die ons zo zwaar kwetsen, leerzame lessen voor ons worden,

ons leren voorwaarts te gaan naar het merk van de prijs van onze hoge roeping in Christus. Laten we aangemoedigd worden bij de gedachte dat de Heer spoedig komt. Laat deze hoop onze harten verblijden....

Wij zijn op weg naar huis. Degene die zo van ons hield om voor ons te sterven, heeft voor ons een stad gebouwd. Het nieuwe Jeruzalem is onze plaats van rust. Er zal geen verdriet zijn in de stad van God. Geen geklaag van verdriet, geen klaagzang van geplette hoop en begraven genegenheid zal nooit meer worden gehoord. Binnenkort zullen al de klederen van verdrukking worden ingeruild voor de bruiloftskleding. Spoedig zullen we getuige zijn van de kroning van onze Koning. Degenen wier levens verborgen zijn met Christus, degenen die op deze aarde de goede strijd van het geloof hebben gereden, zullen schijnen met de glorie van de Verlosser in het Koninkrijk van God.

Het zal niet lang meer duren totdat we Hem zullen zien in wie onze hoop van het eeuwige leven gevestigd was. En in Zijn aanwezigheid zullen de beproevingen en het lijden van dit leven zijn als niets.... Kijk omhoog, kijk omhoog, en laat uw geloof voortdurend toenemen. Laat dit geloof u begeleiden langs het smalle pad dat leidt door de poorten van de stad van God in de grote hierna, de brede, onbegrensde toekomst van heerlijkheid die voor de verlostten is. -*Our Father Cares, p.89*

Donderdag 26 juni: De Wet in het Koninkrijk

Aan mij werd getoond dat de wet van God voor eeuwig zal staan en bestaan in de nieuwe aarde tot alle eeuwigheid. – *Early Writings, p.217*

Uit de troon kwam een rivier van zuiver water, en aan weerszijden van de rivier was de boom des levens.... De vrucht was glorieus; het leek wel goud gemengd met zilver.

De vrucht van de boom des levens in de tuin van Eden bezit bovennatuurlijke deugd. Om ervan te eten is om eeuwig te leven. De vrucht ervan was het tegengif voor de dood. De bladeren waren voor het behoud van leven en van onsterfelijkheid.... Na de intrede van de zonde heeft de hemelse Landman de boom des levens verplaatst naar het paradijs in de hemel.

De verlostte heiligen, die van God hielden en Zijn geboden hier hebben onderhouden, zullen via de poorten van de stad binnenkomen en hebben recht op de boom des levens. Zij zullen hiervan vrij eten net als onze eerste ouders voor hun val hebben gedaan. De bladeren van die onsterfelijk wijdverbreide boom zal worden gebruikt voor de genezing van de naties. Al hun smart zal dan weg zijn. Ziekte, verdriet, en de dood zullen ze nooit meer voelen, want de bladeren van de boom des levens hebben hen genezen. Dan ziet Jezus wat de strijd van zijn ziel heeft bewerkt en zal voldaan zijn, wanneer de verlostten, die gebukt gingen onder verdriet, zwoegen en ellende, die onder de vloek hebben gekreund, verzameld worden rond die boom des levens om van dat onsterfelijke fruit te eten, dat onze eerste ouders verbeurd hadden door Gods geboden te breken. Er zal geen gevaar zijn dat zij ooit hun recht op de boom des levens weer zullen kwijtraken, want hij die onze eerste ouders in de verleiding bracht om te zondigen, zal worden vernietigd door de tweede dood.

Aan de boom des levens was de mooiste vrucht, waarvan de heiligen vrij kunnen deelnemen.... De meest verheven taal is er niet in geslaagd om de glorie van de hemel of de weergalozes diepte van de liefde van de Heiland te omschrijven. -*My Life Today, p.355*

Vrijdag 17 juni: Voor verdere studie

Lessen uit het Leven van Alledag: "Zonder Bruiloftskleed," pp. 163-170